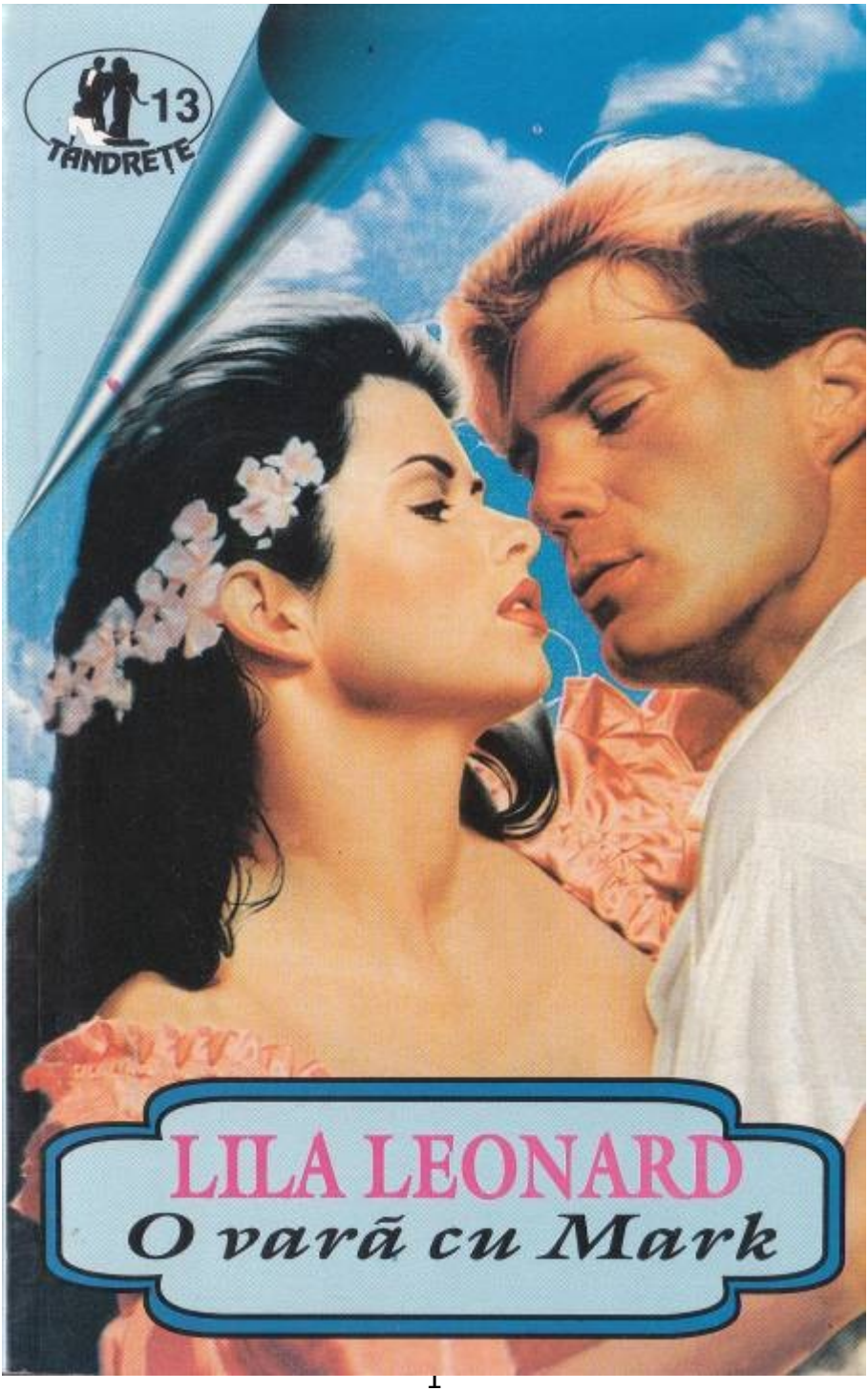
13
TANDRETE
LILA LEONARD
O vară cu Mark

Lila Leonard

O vară cu Mark

(c) Copyright 1985/1994 by BASTEI-VERLAG,
Gustav H. Lübbe
Gmbtt & Co. Titlul originalrein Şomer mit Mark
Toate drepturile aparţin Editurii ZZ.

Lila Leonard

O vară cu Mark

Traducere de
DAN DIACONESCU
1995

Editor:
Zamfir M. Rusu

Coperta:
USSOFT ŞI EDITURĂ Z.

I. SJB. N. 973 – 9127 – 15 – 0

1

În difuzoarele Giganticului *Jumbo-Jet* se auzi un pârâit uşor. Imediat după aceea răsună o voce bărbătească plăcută, în care se simţeau inflexiunile unui uşor accent spaniol.

— Doamnelor şi domnilor, permiteţi-mi să vă aduc la cunoştinţă că în scurt timp vom ateriza în México City. Vizibilitatea este perfectă, şi veţi avea posibilitatea să aruncaţi o privire asupra piramidelor. În cazul în care durata şederii dumneavoastră în Mexic vă va permite, sunt convins că vizitarea piramidelor sau a celorlalte numeroase descoperiri arheologice din ţară va fi o amintire de neuitat. Vă urez un sejur cât mai plăcut!

Difuzoarele au tăcut şi nu se mai auzea decât vuietul înfundat al motoarelor.

Diana Larkin îşi lipi fruntea de hublou, aşteptând cu nerăbdare să vadă primele peisaje ale Mexicului, ţara despre care auzise şi la care visase atâta.

Stratul de nori se destrămă pe neaşteptate, lăsând să se vadă un impresionant lanţ muntos, pe care Diana avusese de atâtea ori prilejul să-l admire în cărţile din biblioteca tatălui său.

În majoritatea fotografiilor, rocile aveau o culoare cenuşie, cu o uşoară tentă spre verde. Însă acum, în soarele arzător, masivele muntoase care se înşirau undeva, departe, în adâncuri, păreau făurite din aur.

— Piramidele din Teotihuacan, murmură impresionată Diana. Ochii îi străluceau de emoţie.

Avionul dădu un ocol larg şi se pregăti pentru aterizare, aşa încât străvechile construcţii ieşiră din raza ei vizuală.

— Teo-ti-hua-can, repetă ea încet, străduindu-se să pronunţe cât mai corect acest nume neobişnuit. Încă îi venea greu să creadă că, peste numai câteva minute, avea să păşească cu adevărat pe acest tărâm fermecat al viselor ei.

Un zâmbet îi flutură pe buze când îşi aminti cât de surprinsă şi entuziasmată fusese în clipa în care tatăl său îi spusese că era de acord ca ea să participe la săpăturile din cadrul proiectului arheologic din Mexic.

Deşi o capacitate recunoscută în domeniu şi rector al Institutului de antropologie din cadrul Universităţii statului Illinois, Joseph Larkin se opusese dintotdeauna ca singura sa fiică să se dedice aceleiaşi profesii pe care o avea şi el. Diana cunoştea prea bine motivele care îi determinaseră această atitudine, chiar dacă tatăl său vorbea foarte rar despre acele atât de tragice evenimente.

Pe când Diana avea doar câţiva anişori, părinţii săi întreprinseseră o expediţie comună în Peninsula Yucatán. Mama ei a însoţit expediţia în calitate de fotograf. Lucrările de cercetare s-au desfăşurat un timp mai îndelungat în adâncul junglei şi mulţi dintre cercetători au contractat un virus de natură necunoscută.

Mama Dianei, mai firavă şi cu o constituţie mai puţin robustă, a făcut febră şi a murit în mijlocul junglei după doar câteva zile. A fost înhumată în cimitirul unui cătun, situat în apropierea locului în care îşi desfăşurau săpăturile arheologice.

A trebuit să treacă mult timp pentru ca profesorul Larkin să-şi revină după această crâncenă lovitură a sorţii. În acele zile el şi-a jurat să nu admită nici în ruptul capului ca fiica sa să se expună privaţiunilor şi

pericolelor pe care le implica această meserie.

În ciuda pierderii mamei sale la o vârstă atât de fragedă, Diana avusese parte de o copilărie fericită în casa tatălui său. Aceasta se afla destul de aproape de sediul universităţii şi, în fiecare an, câte unul sau doi studenţi erau găzduiţi la ei, ca să lucreze, sub conducerea directă a profesorului lor, la anumite proiecte de cercetare mai deosebite şi ca să-şi pregătească lucrările de diplomă.

Pentru Diana era ca şi când ar fi avut un nesfârşit şir de fraţi şi surori, care se schimbau în fiecare an. I se părea un lucru formidabil, pentru că studenţii o ajutau la lecţii şi erau o companie cât se poate de agreabilă.

Fruntea Dianei se încruntă când îşi aminti de Mark Harrison. Fusese singurul dintre studenţi cu care nu reuşise să se împace. În rarele cazuri în care s-au întâlnit au avut numai opinii divergente.

Ridică din umeri. *Mă suferea la fel de puţin pe cât îl sufeream şi eu pe el*. *Şi cât de arogant era*! *Tot timpul nu făcea decât să-mi dea indicaţii*. *Asta m-a scos de fiecare dată din sărite*.

Plină de năduf, Diana se întrebă ce îi venise să se gândească tocmai la el. Dar nu reuşi să şi-l scoată din minte. De ce, nici ea nu ştia.

Mark Harrison făcuse o treabă excelentă în meseria sa. Îl ştia nu numai inteligent, ci şi nespus de orgolios. Absolvise ca şef de promoţie şi lucrul ăsta îl determinase pe profesorul Larkin să-i solicite sprijinul pentru continuarea propriilor sale cercetări.

După o colaborare de un an cu tatăl Dianei, Mark condusese, fără nicio dificultate, o expediţie arheologică în Mexic şi rămăsese apoi în Peninsula Yucatán pentru a-şi definitiva propriile-i cercetări.

După câteva luni se întorsese de acolo cu noutăţi

palpitante şi primi permisiunea profesorului său să-şi continue activitatea începută.

De atunci Mark şi profesorul Larkin şi-au petrecut zilele studiind nişte hărţi mexicane pe care le comparau cu fotografii care nu aveau niciun înţeles pentru Diana şi care erau răspândite pe tot biroul tatălui său.

Când a împlinit treizeci de ani, Mark devenise deja atât de cunoscut, încât oameni de ştiinţă renumiţi de pe întreg cuprinsul Statelor Unite se îmbulzeau să poată colabora cu el.

Însă Diana nu fusese nici pe departe încântată de acest colocatar distant şi impersonal, care ridica de fiecare dată întrebător din sprâncene când pleca de acasă seara îmbrăcată şi machiată elegant, ca să se ducă la cine ştie ce petrecere. Doar şi asta făcea în definitiv parte din viaţa normală de student.

— Vă rugăm să vă fixaţi centurile de siguranţă. Vom ateriza peste câteva minute. Vocea plăcută a stewardesei o smulse din gândurile sale.

În timp ce-şi fixa centura, gândurile îi zburară însă din nou la cearta pe care o avusese cu Mark.

Se întâmplase în seara când, după obţinerea diplomei de absolvire, Diana îşi informase tatăl asupra hotărârii sale definitive de a-şi da doctoratul în antropologie.

Întrucât moştenise talentul artistic al mamei, la insistentele tatălui, Diana urmaşe şi cursurile Academiei de Arte Frumoase.

La început frecventase cursurile de desen pentru ca, mai târziu, să constate că preferinţele sale se îndreptau de fapt mai mult spre istoria artei. I se trezise astfel curiozitatea de a afla mai multe despre diversitatea diferitelor civilizaţii şi, nu după mult timp,

Diana îşi dăduse seama că cel mai mult o interesa studiul antropologiei.

Aflând de hotărârea sa, tatăl declarase fără multă vorbărie că nu era de acord.

— Şi ştii foarte bine de ce, îi spusese el încheind discuţia, după care ieşise grăbit din încăpere pentru a merge imediat la culcare.

După ce uşa se trântise violent în urma profesorului, Diana căutase sprijin şi înţelegere la Mark.

— N-ai putea tu vorbi cu el? îl întrebase ea, agăţându-se de această ultimă speranţă. Doar de tine ascultă, de obicei.

Privirile ei îl urmăriră cu înfrigurare în timp ce el se plimba agitat prin încăpere. Chiar şi acum, după atâta timp, Diana retrăia din nou cu aceeaşi intensitate scena respectivă.

Mark se oprise brusc.

— Nu! se răstise el, în timp ce privirea sa părea să o sfredelească. Antropologia nu este pentru tine. După părerea mea te-ai săturat pur şi simplu de arta ta şi eşti de părere că ai putea aşa, dintr-odată, să o cârmeşti spre un domeniu ştiinţific serios. Şi asta numai pentru că evoluţia omenirii şi a diverselor ei forme de cultură este un subiect care te incită. De aici şi concluzia că în realitate nu eşti făcută pentru antropologie.

Se răsucise pe călcâie pentru a extrage o filă din mapa ei cu desene, care se afla pe masă.

— Poftim, spusese el, ţinându-i sub nas una dintre schiţele ei cu modele de rochii; de ce nu vrei să devii creatoare de modă? Cu condiţia, fireşte, să reuşeşti.

Ochii i se întunecaseră, în timp ce o măsura din

cap până în picioare, plimbându-şi privirile de la *T-shirt*-ul[1] ei multicolor la blugii strâmţi şi decoloraţi.

Întinsese mâna şi o trăsese, în glumă, de coada groasă de păr prinsă cu elastic, care îi atârna peste umăr.

— Uimitor cum par să nu aibă niciun efect asupra ta toate aceste reviste de modă în care îţi vâri nasul cu atâta râvnă.

— O, eşti… eşti un…! Diana era atât de furioasă, încât nu-i venise în minte niciun cuvânt potrivit.

Mark făcuse un pas în direcţia ei şi-i astupase gura cu palma.

— Nu aşa de tare, spusese el, să nu-l trezeşti pe tatăl tău. Se oprise foarte aproape de ea, iar buzele aproape că îi atingeau urechea în timp ce-i şoptea aceste cuvinte.

Dintr-odată Diana devenise conştientă de apropierea lui. Mâna cu care îi astupa gura îi transmitea o răcoare plăcută. Ochii, care continuau să o fixeze cu insistenţă, căpătaseră o nuanţă de albastru închis.

Ce ochi frumoşi are, îi trecuse dintr-odată prin minte. În aceeaşi clipă deveni conştientă că Mark Harrison nu era doar un student oarecare, ci un bărbat atrăgător, al cărui farmec o fascina într-un fel ieşit din comun.

Gândurile astea o luaseră pe nepregătite. Până în acel moment Mark nu fusese decât o piesă de decor interior, şi încă una destul de neplăcută. Un bărbat pe care cel mai bine era să-l ocoleşti. În fine, Mark, arogantul, favoritul tatălui său.

Dintr-odată însă se pomenise că apropierea lui îi

---

1 Bluză, tricou specific adolescenţilor („T” – prescurtarea de la *teenager,* adolescent în lb. engleză) (n.t.).

transmitea o stare de iritare. Ca şi cum îl vedea pentru întâia oară în viaţa sa, Diana constatase cu surprindere că părul lui întunecat, pe care îl purta tuns scurt, era uşor ondulat.

În jurul gurii avea o cută pronunţată, bărbătească. Puloverul alb pe care îl purta sub haina de tweed îi scotea puternic în evidenţă tenul bronzat.

În timp ce se aflau atât de aproape unul de altul, Diana citise în ochii lui o privire pe care nu o mai văzuse niciodată până atunci. Avusese impresia că se întâlneau pentru prima oară.

În sinea ei, Diana se văzuse nevoită să admită că Mark Harrison era chiar un bărbat din cale-afară de atrăgător!

Roşise fără să vrea şi lăsase capul în jos, privindu-şi cu insistenţă vârfurile pantofilor. Mark îi dăduse drumul şi se aplecase ca să ridice desenul care zăcea pe jos, între ei.

— Eşti foarte talentată, spusese el cu voce liniştită. De ce nu vrei să continui în acelaşi domeniu şi după absolvire?

— Pentru că vreau să mă fac antropolog, răspunsese ea răspicat, lovind din picior ca un copil răsfăţat.

— Mai bine ai învăţa să te porţi cât de cât ca un om matur, fusese răspunsul cinic al lui Mark. Apoi părăsise încăperea fără a mai spune ceva…

Timp de o săptămână se evitaseră cu multă grijă. Dar întâmplarea făcu să se întâlnească într-o seară în biroul tatălui ei, tocmai când Diana îşi luase rămas bun înainte de a pleca la o petrecere.

— Mergi cumva la un bal mascat? o salutase el cu neruşinare, măsurând-o dispreţuitor.

Pete roşii coloraseră obrajii Dianei, care îi

răspunsese cu năduf:

— Nu tu ai spus să mă port ca un om matur? În acest caz te rog să încetezi să-ţi mai baţi joc de mine când mă prezint ca un om mare.

Îşi aminti că purta o rochie neagră, strânsă pe corp, care se mula pe trupul cu forme bine conturate, devenind ca o a doua piele. Umerii îi erau goi, exceptând bretelele subţiri ale rochiei şi un lănţişor subţire din argint. În urechi purta o pereche de cercei lungi, iar părul ei cu reflexe arămii era înălţat într-o coafură complicată. Rujul şi fondul de ten îi subliniau chipul drăgălaş, iar fardul albastru făcea ca ochii să-i pară şi mai mari decât erau în realitate.

— Arăţi ca o fetiţă care s-a deghizat în om mare, replicase Mark cu o licărire amuzată în priviri.

— Ai pesemne impresia că sunt obligată să-ţi înghit orice, nu-i aşa? şuierase Diana furioasă.

Apoi se răsucise pe călcâie şi ţanţoşă părăsi încăperea. Mergea cu capul ridicat, în măsura în care tocurile înalte de la pantofi îi permiteau acest lucru.

Fusese obligată să facă un efort supraomenesc ca să nu izbucnească în lacrimi şi să-şi salveze machiajul.

Când se întorsese, noaptea târziu, intră în sufrageria în care focul încă mai pâlpâia în şemineu. O veioză răspândea o lumină palidă.

Tânărul care o însoţea o urmase în casă. Dintr-odată, o cuprinse în braţe şi încercă să o trântească pe canapea.

Diana ţipase, împotrivindu-i-se din răsputeri.

— Dă-mi drumul! Lasă-mă, nu auzi? Însă un sărut pătimaş îi astupase gura.

— Cred că tânăra doamnă nu glumeşte, răsună dintr-odată o voce profundă. Mark Harrison stătea

lângă șemineu.

Tânărul se speriase şi abia dacă mai apucă să murmure un „noapte bună” în timp ce ieşea precipitat.

Mark şi Diana rămăseseră faţă în faţă, fixându-se un timp, fără să spună un cuvânt.

Cu o fâşie de hârtie, Mark însemnase cu grijă locul unde se oprise din citit. Apoi i se adresă ca în treacăt:

— În fond, de ce l-ai invitat înăuntru?

— Spunea că vrea să împrumute de la mine o documentaţie pentru următorul examen. Diana învârtea nervoasă pe degete şalul de mătase pe care şi-l aruncase neglijent peste umeri.

— Ce copil lipsit de experienţă mai eşti, spusese Mark, clătinând din cap, în timp ce o măsura din nou cu privirea lui arogantă, care o scotea de fiecare dată din sărite.

În aceeaşi clipă devenise brusc conştientă de cum arăta. Când intrase, îşi aruncă din picioare atât de incomozii pantofi cu tocuri înalte. Acum se afla în faţa lui, în ciorapi, cu părul răvăşit şi mai mult ca sigur că machiajul i se întinsese peste faţă. Iar Mark se afla alături şi-şi bătea joc de ea, amuzându-se copios. Era mai mult decât putea suporta.

— Cu ce drept mă spionezi, mă rog? ţipă ea. Însă în aceeaşi clipă îşi dădu seama că, de fapt, nu era câtuşi de puţin furioasă, ci doar că apropierea lui trezea în ea un sentiment straniu de nelinişte şi tulburare, care nu avea nicio legătură cu supărarea.

— Nu te-am spionat, răspunse Mark calm. Şedeam liniştit în fotoliu şi eram atât de adâncit în studiu, încât nici nu v-am auzit intrând. Abia când aţi început să vă purtaţi copilăreşte mi-aţi atras atenţia.

— S-ar zice că singurul lucru pe care ai să mi-l

comunici este cât de copilăroasă sunt şi că trebuie să mă maturizez. M-am săturat. Ai înţeles? explodă ea. Ai uitat că am douăzeci şi unu de ani? Nu mai sunt copil!

— Ştiu, răspunsese el simplu. Dar dacă este să fiu foarte cinstit, trebuie să-ţi spun că te-am aşteptat să te întorci. Am terminat ce aveam de făcut aici şi mâine dimineaţă plec în Mexic.

Diana rămăsese cu răsuflarea tăiată de surprindere, dar şi de dezamăgire.

— Nu vreau! strigase ea spontan. Fără să-şi dea seama, făcuse un pas spre Mark şi-i pusese mâna pe umăr, ca şi cum ar fi vrut să-l reţină.

Expresia aceea ciudată se citea din nou în privirile lui.

— Ar fi posibil să-ţi acord mult mai multă atenţie când te vei maturiza cu adevărat.

Şi în clipa următoare, Diana se trezise, pentru a doua oară în cursul aceleiaşi seri, în braţele unui bărbat.

Mark o sărutase, iar ea se simţea atât de bine în braţele lui, încât se lipise toată de el, într-un gest necontrolat. Buzele lui se apăsaseră mai puternic de ale ei şi, dintr-odată, Diana se trezi răspunzându-i la sărut cu o patimă complet nouă pentru ea.

Îşi încolăcise braţele în jurul gâtului, în timp ce simţea mângâierile palmelor lui pe spate. O cuprinsese un fel de beţie, un fel de transă. Îşi simţise trupul strâns lipit de al lui. Un dor cum nu mai cunoscuse, crescuse năvalnic în sufletul ei, buimăcind-o. Însă în următoarea fracţiune de secundă raţiunea învinse în ea. *Ce fac*? *Am înnebunit cu totul*?

Diana făcuse o sforţare ca să se elibereze din strânsoarea lui, şi Mark îi dăduse imediat drumul.

— Îmi pare rău, mormăise el. Nu am vrut să se

întâmple aşa.

Se aplecase, ridică un pachet de pe scaun şi i-l întinse.

— Este cadoul meu de despărţire, îi explicase el. Poate că nu corespunde întru totul concepţiei tale referitoare la un cadou, dar dacă ai de gând să te apuci în mod serios de studiul antropologiei, vei avea nevoie de aşa ceva. Noapte bună.

Rămasă fără glas, Diana privea în urma lui cum ieşea din încăpere. Apoi se lăsă să alunece în fotoliu şi, cu degete tremurânde, desfăcu încet pachetul.

După ce îndepărtă hârtia de ambalaj descoperi o carte voluminoasă, plină de hărţi şi ilustraţii. Pe copertă erau reprezentate frumoase decoraţiuni antice din piatră.

Taina piramidelor mexicane, descifră ea titlul, pentru ca numai câteva clipe mai târziu să se cufunde în lectură.

Nu mai ştia cât timp citise în noaptea aceea. Ştia doar că, la un moment dat, o cuprinsese somnul şi că la ivirea zorilor deschisese ochii cu capul plin de viziuni despre cultura mexicană de mult apusă şi despre cuceritorii azteci şi spanioli, care, inexplicabil, semănau cu toţii cu Mark Harrison.

Mai târziu, când tatăl ei o întrebă dacă şi în seara aceea avea de gând să plece la vreo petrecere, îi răspunse că nu.

— Astăzi nu. Mark mi-a dăruit o carte despre Mexic. Voi rămâne acasă ca să o citesc.

— Se potriveşte foarte bine, continuase tatăl ei, pentru că tocmai am ceva de discutat cu tine.

Puţin mai târziu, în timp ce şedeau confortabil la o ceaşcă de cafea, Joseph Larkin îi adusese la cunoştinţă că mai analizase încă o dată temeinic

solicitarea ei de a deveni antropolog şi că hotărâse să nu se mai opună.

— Principalul este ca tu să te fi gândit bine şi să fii sigură că este ceea ce-ţi doreşti cu adevărat, spusese el în final.

Trecuse un an de la acele întâmplări. *Oare ce mi-a venit să-mi amintesc tocmai acum de Mark*? se întrebă ea.

Strigăte de admiraţie şi un ropot de aplauze o readuseră însă brusc la realitate. Ovaţiile erau adresate pilotului care reuşise o aterizare de zile mari. Atât de lină, încât Diana nici nu simţise că rulau deja pe pista de beton.

Îşi trase de sub scaun sacoşa albastră de voiaj şi îşi luă trenciul uşor, de vară, din compartimentul pentru bagaje. Apoi îşi atârnă poşeta de umăr şi ieşi pe culoar.

— Vă mulţumim că aţi ales compania noastră aviatică pentru această călătorie, îşi luă rămas bun stewardesa cu un zâmbet cald, şi vă doresc mult succes, adăugă ea repede.

În timpul zborului se împrietenise cu Diana şi stătuseră de vorbă destul de mult timp. Diana îi povestise despre expediţia la care urma să participe, iar stewardesa o prevenise în legătură cu diversele *capcane* întinse de localnici turiştilor care vizitau Mexicul.

Diana se aşează la coada care se formase la controlul vamal. Vameşul o tratã respectuos. După ce trecu prin vamă, simţi o mulţime de priviri admirative care o urmăreau.

Diana nu se considera însă deloc atrăgătoare, cu atât mai mult cu cât recent îşi tunsese părul, ale cărui bucle abia dacă îi mai atingeau umerii. Însă culoarea

lui castaniu-arămie răspândea reflexe neobişnuite sub soarele mexican. Fără a fi înaltă de statură, avea o siluetă suplă şi se mişca cu o graţie firească.

În general nu avea motive să fie nemulţumită de felul cum arăta. Pistruii de pe năsucul ei cârn şi pielea albă îi dădeau o notă aparte. Însă nu avea nicio îndoială că aici, în Mexic, avea să se bronzeze cât de curând. Ochii ei căprui aveau o strălucire vie, în timp ce înainta bine dispusă şi pusă pe fapte mari prin lumea mirifică şi plină de culoare care domnea pe aeroportul din México City.

2

Călători în costume elegante se salutau veseli, schimbând amabilităţi sau strigăte voioase. Indigeni alergau într-un du-te-vino neîntrerupt, cărând după ei valize legate cu sfoară sau purtând, pur şi simplu, sub braţ pungi de plastic, îndesate cu îmbrăcăminte, pe care şi le băgaseră.

Grupuri de turişti, înarmaţi cu pungi cu cumpărături şi aparate foto, discutau în gura mare.

Peste tot întâlneai aceeaşi agitaţie şi acelaşi vacarm aproape incredibil. Diana avea impresia că toţi cei din jurul ei vorbeau o limbă complet străină, din care nu reuşea să înţeleagă nicio iotă. Abia după un timp, începu să se obişnuiască cu sunetele acelea ciudate şi îşi dădu seama că ceea ce auzea erau crâmpeie de spaniolă amestecate cu diverse dialecte indiene.

Mexicanii îi urară bun-venit, făcând risipă de călduroase strângeri de mână şi îmbrăţişări. Toţi păreau din cale-afară de fericiţi, iar pe chipuri li se citea un zâmbet larg.

Diana rămase locului, lăsând să treacă peste ea acest torent de impresii şi trăiri. Dintr-odată se smulse din contemplare, când îşi auzi numele transmis prin difuzoare.

— *Señorita* Larkin este rugată să se prezinte la ghişeul de informaţii. Făcut iniţial în limba spaniolă, anunţul fu repetat apoi şi în limba engleză.

Diana îşi luă sacoşa de voiaj şi se îndreptă spre ghişeul respectiv, unde se aştepta să fie întâmpinată de şeful de proiect.

Spre surprinderea sa, văzu îndreptându-se cu paşi mari spre ea un tânăr înalt şi lat în umeri. Purta un pantalon kaki şi o cămaşă spălăcită care iniţial avusese aceeaşi culoare. Cizmele îi erau prăfuite. Avea o barbă deasă, întunecată, iar chipul îi era ars de intemperii. Ochii de culoarea oţelului o priveau însă cu căldură.

— Mark! Era atât de surprinsă, încât nu reuşea să se adune. Habar n-am avut că tu eşti şeful acestui proiect!

Mark Harrison clătină însă din cap.

— Nu, nu sunt eu. Eu sunt şeful echipei de cercetare. Până în ultima clipă nu s-a ştiut exact dacă se puteau dispensa de contribuţia mea în cadrul proiectului Yucatán, pentru a prelua conducerea celui de aici. Acesta este motivul pentru care întâi s-a alcătuit echipa. Ei bine, şi până la urmă s-a constatat că voi face şi eu parte din aceasta.

— Dar… dar nu am auzit niciodată până acum ca mai întâi să se alcătuiască echipa de cercetare pentru ca abia după aceea să fie numit şi şeful ei, spuse Diana cu voce nesigură. E adevărat că m-a surprins oarecum permisiunea tatii de a concura pentru acest post. De unde să fi ştiut că tocmai tu… Se întrerupse pentru că ochii lui Mark căpătaseră o lucire dură.

— Nici eu nu am avut habar că tocmai noi doi urma să fi lucrat împreună. Însă, sunt de părere că dacă vom reuşi să ţinem sub control, în limite rezonabile, preocuparea noastră preferată de a ne certa într-una, vom fi desigur în măsură să ne comportăm ca doi oameni normali, în toată firea. Nu eşti de aceeaşi părere? Bun, şi acum să luăm restul bagajelor tale, adăugă el grăbit.

— Astea sunt bagajele mele. Diana arătă spre sacoşa de voiaj. Am fost sfătuită să călătoresc cu cât mai puţine lucruri.

Mark se holbă neîncrezător la sacoşa de voiaj.

— Bun, atunci putem merge, spuse el ridicând sacoşa.

Precum văd nu te aşteptai să dai nas în nas tocmai cu mine, îşi spuse Diana în timp ce încerca să ţină pasul cu el.

În anul care trecuse de când se despărţise de Mark, Diana îi urmărise activitatea cu multă atenţie. În numeroasele reviste de specialitate ale tatălui său întâlnea mereu diverse articole referitoare la felul în care avansau lucrările la care lua parte, multe dintre ele scrise chiar de către Mark.

În *Champaign Urbana Kurrier*, care relata cu mândrie, de câte ori se ivea ocazia, despre cariera absolvenţilor universităţii, se publicau cu regularitate articole şi fotografii ale lui Mark, când în ţinută elegantă de seară, când vorbind de la tribună, în cadrul unor diverse manifestări ştiinţifice, alături de elita oamenilor de ştiinţă din domeniu.

Diana observase însă că în aproape toate fotografiile Mark apărea alături de o blondă atrăgătoare.

Cu numai câteva săptămâni în urmă, în *Chicago*

Tribune se publicase însă un alt gen de articol, în care Mark era etichetat ca *playboy*[2] al Peninsulei Yucatán.

Pe fondul prezentării succinte a carierei lui Mark, autorul trata în fond informaţii cu caracter picant. Articolul se încheia cu constatarea că în timpul expediţiilor, Mark părea să dorească să se înconjoare cu asistente tinere şi atrăgătoare. Câteva fotografii care însoţeau textul constituiau o dovadă referitoare la gustul lui fără cusur în materie de femei.

Acum, cu acest articol în minte, Diana nu se putu abţine să nu îşi spună: *Nici nu este de mirare că nu este prea entuziasmat că*, *de astă dată*, *va trebui să se mulţumească cu mine*. Ca şi când i-ar fi putut citi gândurile, Mark se opri dintr-odată, adresându-i-se:

— Peter Simmons era cel care, de fapt, ar fi trebuit să te întâmpine, dar eu oricum trebuia să vin încoace mâine, ca să mai aştept încă pe cineva.

După care, fără să mai aştepte răspunsul ei, Mark îşi reluă mersul grăbit, astfel că Diana se văzu nevoită să-şi înghită supărarea, străduindu-se să ţină pasul cu el.

Paşii lui se încetiniră abia când ajunseră la ieşirea din aeroport. Îi ţinu uşa ca să poată ieşi mai uşor şi, pe neaşteptate, se treziră în mijlocul celui mai neaşteptat haos.

Deşi străzile păreau complet blocate de maşinile care parcau câte două sau chiar trei în acelaşi rând, cele mai diferite vehicule se năpusteau cu viteze incredibile, din toate direcţiile, în aglomeraţia de nedescris.

O limuzină elegantă ţâşni pe neaşteptate din şirul de vehicule parcate, obligând maşinile care treceau să frâneze cu cauciucurile scrâşnind.

---

2 Afemeiat, seducător, în lb.engleză (n.t.).

Peste tot se puteau vedea taxiuri albe care se repezeau în viteză spre trotuar, pentru a lua clienţi, părăsind pe neaşteptate fluxul de circulaţie şi provocând adevărate concerte de claxoane.

Diana era atât de speriată, încât abia dacă îndrăznea să mai respire. În lungul străzii văzu apropiindu-se în trombă o dubiţă marca *Volkswagen* cu sirena urlând, din faţa căreia ceilalţi şoferi se fereau cu dificultate.

Capul o durea din cauza vacarmului şi a aerului irespirabil, poluat de gazele de eşapament. Se simţi de-a dreptul fericită când Mark o atinse pe braţ.

— Vino, să mergem mai repede la maşină!

Trecu sacoşa ei de voiaj în cealaltă mână şi o cuprinse cu braţul de după talie. Astfel o conduse în deplină siguranţă, trecând-o prin vălmăşeala de maşini şi oameni, până când ajunseră în faţa unui *Landrover* de un roşu aprins.

— Avem nevoie de el pentru transportul sculelor şi al pieselor arheologice dezgropate, îi explică Mark când observă chipul mirat al Dianei.

Înghesui bagajele în spate şi o ajută să urce.

— Sper că nu te aşteptai să găseşti aici vechiul meu *Mercedes*, nu-i aşa? adăugă el cu un zâmbet strengăresc.

Pentru o clipă, o măsură cu o privire gravă. Braţul lui îi înconjura încă talia.

Faptul că prezenţa lui Mark o tulbura atât de mult o scotea din sărite. *Vino-ţi în fire*! îşi ordonă ea.

— Ei bine, ai rămas fără glas? o luă el peste picior. Diana se mulţumi să clatine din cap, fără a scoate niciun cuvânt. Mark îi dădu drumul şi trânti portiera din dreapta pentru a se trânti apoi pe scaunul şoferului.

Diana şedea fără să se mişte. Simţea cum sângele începe să-i invadeze treptat obrajii şi spera din tot sufletul ca Mark să nu observe asta. Ce se întâmpla oare cu ea? Aproape de fiecare dată când îi vorbea, Mark reuşea să o facă să turbeze de furie. Se simţea ca o proastă. Însă de fiecare dată când o atingea se simţea cutremurată de un fior fierbinte.

Dar este absurd! îşi zise ea.

Chiar dacă nici faţă de ea însăşi nu voia să recunoască, de la sărutul de despărţire pe care i-l dăduse Mark, Diana comparase toate prieteniile pe care le avusese cu acel eveniment, de neuitat pentru ea. Însă nimic din ce trăise după aceea nu fusese suficient de puternic pentru a şterge amintirea acelui sărut.

Pe furiş, Diana îl măsură din priviri. Aproape că nu se schimbase deloc. Chiar şi barba pe care o purta acum îi venea foarte bine, nereuşind să-i ascundă trăsăturile gurii atât de sensibile.

În timp ce îl urmărea cum manevra cu abilitate maşina prin traficul aglomerat în care se aflau, Diana îşi puse întrebarea dacă ar mai fi candidat pentru a participa la acest proiect de săpături arheologice în cazul că ar fi ştiut că acestea se vor afla sub conducerea lui Mark.

Când, într-un târziu, ajunseră la autostradă, Mark se întoarse din nou spre ea.

— Apropo, nu intenţionez să admit să fiu în niciun fel influenţat de cunoştinţa noastră în modul în care îmi voi exercita atribuţiunile de şef al acestei expediţii, spuse el pe un ton neutru. Pretind din partea fiecărui membru al acestei expediţii să-şi aducă o contribuţie totală, să se dedice cu trup şi suflet, ca să spun aşa, acestui proiect. Numai în acest fel vom putea spera să

avem succes. Deşi ştiu că este prima expediţie la care participi, mă văd obligat să te tratez la fel ca pe ceilalţi membri ai acesteia.

Cât de arogant este, îşi spuse Diana. Chiar şi tonul în care vorbea era suficient ca să o scoată din sărite. Însă nu lăsă să se observe nimic din ceea ce simţea.

— Nici nu doresc vreun tratament special, doar pentru că ne cunoaştem mai bine, îl repezi ea. Sunt aici pentru a face dovada cunoştinţelor mele din domeniul istoriei artei. Sarcina mea constă în a cataloga piesele pe care le vom scoate la lumină. Am să mă achit de ea cât de bine îmi va sta în putinţă şi nu aştept nimic mai mult decât atât, deşi s-ar putea zice că tu ai o viziune total diferită asupra acestor lucruri.

Mark o privi câteva clipe cu o expresie de îndoială amestecată cu uimire. Apoi îşi concentră din nou atenţia asupra şoselei.

— Cu Peter Simmons se conlucrează foarte convenabil, spuse el pe un ton neutru. Este un arheolog de mare clasă.

— De fapt mă aşteptam să fiu întâmpinată de el. Mi-a scris o scrisoare atât de drăguţă şi…

— Mda, Peter este cel care s-a ocupat de latura organizatorică, înainte de sosirea mea. Am mare încredere în el. Cu toate acestea părăsesc doar cu mare neplăcere, tabăra. Însă, întrucât tot trebuia să o întâmpin mâine la aeroport pe Liz van Dorn, mi s-a părut firesc să o fac şi pentru tine.

Observând că Diana ridică din sprâncene mirată, Mark se grăbi să adauge:

— Mi se pare că nu ai aflat încă despre Liz. Este nepoata lui Eleanor van Dorn şi se află în drum spre Acapulco. Cu această ocazie trece să vadă şi tabăra

noastră.

În mintea Dianei se aprinse o luminiţă. Desigur, Eleanor van Dorn, bogata văduvă new-yorkeză, vestita sponsoră a Universităţii din Illinois. Era bine cunoscută pentru dărnicia ei şi pentru faptul că punea deseori la dispoziţie sume importante, atunci când considera că proiectul are o importanţă majoră.

Nimic mai firesc în acest caz decât ca Mark să se deplaseze personal ca să-i întâmpine nepoata.

— E drept că Liz preferă să tragă la *Camino Real* când trece pe aici, continuă Mark. Însă am rezervat camere într-un hotel ceva mai liniştit, chiar dacă nu la fel de luxos. Înţelegi, *Camino Real* mi se pare pur şi simplu prea monden…

— Adică nu mergem direct la Cholula, acum? întrebă ea uluită. Din câte am înţeles tabăra acolo se află şi…

— Nu, rămânem peste noapte în México City, o întrerupse Mark. Echipa lucrează acum în apropierea unui sătuc de lângă Cholula. Condiţiile de acolo sunt destul de primitive, cum lesne îţi poţi închipui. Ei bine, întrucât Liz soseşte abia mâine, m-am gândit că poate ai avea chef să cunoşti până atunci mai îndeaproape México City. Ce spui?

Diana era entuziasmată. Inima îi bătea să-i spargă pieptul la gândul că va explora pitorescul acestui oraş atât de exotic, şi asta avându-l ca ghid pe însuşi Mark!

În aceeaşi clipă îşi dădu seama că, deşi îl cunoştea de atâta vreme, nu ştia în fond mai nimic despre el.

— Ar fi minunat, spuse ea radioasă. Cum aş putea avea ceva împotrivă să cunosc México City mai îndeaproape?

Însă, în acelaşi moment simţi încolţindu-i în inimă şi prima îndoială. Acesta să fie *playboy*-ul despre care vorbeau articolele din ziare? Diana nu agrea în niciun fel genul de legături pasagere pe care se părea că le căuta cu atâta asiduitate Mark în timpul expediţiilor lui.

Landrover-ul derapă în clipa în care Mark reuşi să evite, în ultima clipă, coliziunea cu un autobuz plin de pasageri, care virase fără să semnalizeze spre stânga, tăindu-i calea.

— La naiba! Afurisiţii ăştia de şoferi par să trăiască cu convingerea fermă că şoselele le aparţin, mormăi Mark, înjurând plin de năduf.

Apoi, se întoarse spre Diana, rânjind cu gura până la urechi:

— Te-ai speriat?

— Doar puţintel, răspunse ea. Totul s-a petrecut atât de repede, încât nici nu am apucat să mă sperii ca lumea.

Apoi, ca să schimbe cursul conversaţiei, Diana îl întrebă pe neaşteptate:

— Ia spune, de când ţi-ai lăsat barbă?

Mark râse încetişor şi îi răspunse printr-o altă întrebare:

— Iar tu, când ţi-ai tuns părul?

— În urmă cu trei săptămâni, răspunse ea prompt. Mă săturasem pur şi simplu de părul ăla lung. Însă se feri să-i spună cât de rău îi părea acum după el. Ce rost ar fi avut să-şi facă sânge rău?

— Ei bine, după părerea mea noua frizură nu-ţi stă rău deloc, spuse Mark, continuând apoi cu o grimasă amuzantă. Dar de barba mea ce găseşti de spus?

Diana înclină capul într-o parte.

— Mmm… Nu prea ştiu exact… Trebuie să mă

obişnuiesc mai întâi cu ea…

— Asta zic şi eu răspuns plin de diplomaţie, izbucni el în râs.

Diana se lăsă pe spate în scaunul maşinii şi se simţi dintr-odată istovită. Deşi ochii ei se uitau la priveliştea scăldată în soarele fierbinte, mintea ei obosită nu reuşea să o perceapă cu adevărat. Cerul era limpede, de un albastru vineţiu. Doar ici şi colo se vedea câte un pâlculeţ de nori albi. Diana privi la vegetaţia atât de stranie care se întindea la marginea şoselei: agave ţepoase şi flori strident colorate ale arbuştilor şi ierburilor.

Îşi îndreptă spatele cu o mişcare bruscă şi ridică privirea, în timp ce o exclamaţie de uimire îi scăpă fără voie de pe buze.

Mark se uită întrebător la ea şi apoi urmă cu privirile direcţia ochilor ei.

— A, da… Vestitul Popocatépetl, comentă el, făcând un semn spre vârful acoperit cu zăpadă, al cărui alb orbitor se reliefa pe albastrul cerului. Trase maşina pe dreapta, pentru ca Diana să se poată bucura în voie de grandioasa privelişte.

Ea însă se întoarse spre el. Acum chipul lui se afla foarte aproape de al ei. Încercă să se dea înapoi, printr-un gest involuntar, însă Mark îi ridică bărbia cu două degete, obligând-o să-l privească în faţă.

— Ciudat, murmură el, uneori am impresia că abia ieri ne-am văzut ultima oară. Pentru ca imediat după aceea, să mi se pară că te văd pentru prima oară. Îi studie chipul cu atenţie. Ştiai că ochii tăi sunt schimbători? Culoarea lor trece de la căprui la verde.

Diana îl privea tulburată. Se întâmplaseră atâtea, încât se simţea depăşită. Această ţară atât de stranie

şi de atrăgătoare, mulţimea de impresii noi şi neaşteptate, pe care nici nu apucase să le discearnă şi, ca pentru a pune capac la toate, acum şi interesul atât de surprinzător pe care i-l arăta Mark.

Se simţi copleşită dintr-odată de dorinţa fierbinte să se relaxeze şi să se sprijine de trupul lui Mark, să se bucure de ocrotirea binefăcătoare a îmbrăţişării lui şi să nu mai fie obligată să se gândească la nimic altceva.

Tresări speriată în faţa propriei ei slăbiciuni. *Ţi-ai pierdut minţile*? îşi spuse ea supărată. Cu siguranţă, nu aceasta era direcţia în care trebuia să meargă relaţia ei cu Mark!

— Ai dreptate, ochii mei îşi schimbă culoarea în funcţie de îmbrăcămintea pe care o port, răspunse ea, îndreptându-se ţeapănă în scaunul maşinii. În timp ce vorbea îşi răsucea cu nervozitate o șuviţă pe degetul arătător.

Mark o privi câtva timp cu o expresie întrebătoare, dar apoi se întoarse şi eliberă frâna de mână.

— Înţeleg. Iar părul tău ia întâmplător culoarea aramei, când se află în bătaia razelor de soare, nu-i aşa? spuse el ca şi cum ar fi făcut o constatare fără importanţă, în timp ce pe buze îi juca un zâmbet enigmatic. Porni motorul şi readuse *Landrover*-ul pe şosea.

Câtva timp nici unul din ei nu mai spuse nimic. Diana încerca să-şi pună ordine în idei, simţindu-se complet bulversată. Mark era la fel de atrăgător cum şi-l aducea aminte. Cu ceilalţi bărbaţi nu-i era deloc greu să-şi stăpânească sentimentele. De ce nu se întâmpla oare la fel şi în cazul lui Mark?

Chiar şi la cea mai neînsemnată atingere, fie ea

şi întâmplătoare, îşi simţea inima zvâcnindu-i.

Ei bine, *odată ajunşi în tabără voi avea desigur suficient de mult de lucru*, încercă ea să se liniştească singură, *ca să pot păstra o anumită distanţă faţă de el*. *Iar mâine*, *din fericire*, *o să fie ocupat cu Liz van Dorn*.

Circulaţia devenea tot mai intensă, şi Mark se văzu nevoit să încetinească. Acum se concentra numai asupra traficului, pilotând cu iscusinţă printre celelalte maşini.

— La prânz este ora cea mai nenorocită, îi explică el Dianei. Majoritatea mexicanilor nici nu se gândesc să renunţe la *Siesta*, o adevărată tradiţie în această ţară, chiar dacă guvernul a întreprins în ultima vreme mai multe încercări să-i dezveţe de acest obicei. Cu toţii se îndreaptă cu maşinile spre casă sau pentru a se întâlni cine ştie unde, să ia masa. Percepţia noţiunii temporale a mexicanilor diferă foarte mult de cea a noastră. Cel mai înţelept lucru pe care-l poţi face este să te relaxezi şi să te înarmezi cu răbdare. Însă nu mai avem mult până la hotelul nostru.

Dianei nu-i venea deloc uşor să se relaxeze. Erau atâtea noutăţi de văzut în jur! Aglomeraţia care înţesa strada şi clădirile, asemenea unor coloşi care se înşirau pe ambele părţi, o fascina într-atât, încât îi era imposibil să închidă pur şi simplu pleoapele şi să se lase în scaun, pe spate.

Şi apoi, dintr-odată, şoseaua se lărgi şi pătrunseră într-o piaţă imensă. Diana rămase cu respiraţia tăiată de uimire. Într-o parte se ridicau zidurile impunătoarei catedrale din México City, iar în imediata ei apropiere se înălţa *Palacio National*, sediul preşedinţiei.

Îşi aminti că a citit pe undeva că respectivele clădiri fuseseră edificate prin secolul al XVI-lea pe

temeliile unor antice temple şi palate ale aztecilor.

E doar un vis. *Nu pot crede că mă aflu cu adevărat aici*, îşi spuse ea, oftând adânc.

Privea cu ochi mari la cele două *Avenidas*. Peste tot domnea o atmosferă de generozitate şi eleganţă, şi nici măcar agitaţia zgomotoasă din jur nu reuşea să estompeze măreţia acestei pieţe.

— Vom trece acum printr-o zonă total diferită a metropolei, anunţă Mark, virând pe una din străzile laterale care se deschideau din piaţă.

Traversau acum acea parte a oraşului México City care data încă din perioada colonială. Străzile erau strâmte şi peste tot întâlneai bisericuţe, cochete.

— Aici au locuit pe vremuri aztecii, până când au fost izgoniţi de cuceritorii spanioli, îi explică el.

Nu după mult timp, străzile deveniră mai largi. Acum se aflau pe luxoasa şosea *Paeso de la Reforma*.

Mark îi oferi şi alte detalii, însă Diana nu mai era în stare să-l urmărească, cuvintele lui trecând pe lângă urechile sale fără ca ea să reuşească să le pătrundă sensul. Era prea mult pentru ea. Nu reuşea să facă faţă atâtor noutăţi.

Un sfert de oră mai târziu, Mark opri. După ce coborî de la volan, înconjură maşina şi veni spre ea, oferindu-i mâna ca să o ajute să coboare.

— Vino, fetiţă mică, am ajuns!

Cum Diana nu dădea însă niciun semn că ar intenţiona să se mişte, Mark îi cuprinse talia cu amândouă mâinile şi o ridică ca pe un fulg.

Soarele ardea necruţător. Diana stătea buimacă, fără să se mişte, uitându-se pierdută la copacii înfloriţi care se înşirau de o parte şi de alta a aleii ce ducea spre hotel. Apoi, când Mark îi întinse braţul şi o conduse spre intrare, avu sentimentul că era

incapabilă să mai facă şi cel mai mic pas, atât de vlăguită şi de obosită era.

3

Pentru călătorul extenuat hotelul era un adevărat paradis. Zidurile groase şi albe de piatră păstrau o răcoare plăcută. Ferestrele micuţe ţineau deoparte lumina neiertătoare a razelor soarelui.

Diana coborî în grădină, în timp ce Mark rezolva la recepţie problema cazării.

Pe o terasă se găseau mai multe mese rotunde, cu umbrele de soare şi scaune. Puţinii oaspeţi care se aflau acolo erau pe cale să-şi termine prânzul. Chelneri în alb alergau tăcuţi printre mese, turnând în pahare, strângând farfurii şi pahare goale.

— Eşti lihnită de foame, aşa-i? răsună vocea lui Mark în spatele ei. Din păcate aici nu mai au nimic de mâncare, întrucât prânzul a trecut. Dar putem servi o gustare la piscină. Ce-ai zice să ne luăm costumele de baie şi să mâncăm acolo?

— Ar fi minunat, încuviinţă ea entuziasmată.

Intrară din nou în hotel şi urcară cu liftul la etajul patru.

— Eu o să locuiesc alături, îi explică Mark, în timp ce uşierul îi descuia Dianei uşa camerei. După ce ţi-ai despachetat lucrurile de plajă este suficient să baţi la uşă. Te aştept, da?

— Bine. Nu va dura prea mult. Nu apucă să intre în cameră în urma uşierului, că se opri în prag, copleşită.

Încăperea era amenajată cu mult gust, imitând stilul unei *hazienda*[3] de pe timpuri. Pentru ea, surpriza

3 Fermă, în lb. spaniolă (n.t.).

a fost totală.

Patul din lemn, de dimensiuni impresionante, era decorat cu modele sculptate şi acoperit cu o pătură de zi, în culori vesele, ţesută de mână. Diana era sigură că atât scaunele cât şi candelabrele din cositor fuseseră confecţionate tot manual.

Ferestrele erau înalte, larg arcuite şi încadrate cu perdele vaporoase, din bumbac. Unica piesă de mobilier care nu părea a fi de epocă era covorul mare şi mătăsos, care acoperea podeaua.

Deodată Diana îşi aminti că avea întâlnire cu Mark peste numai câteva minute. Îşi scoase grăbită pantofii din picioare, după care se apucă să cotrobăie prin geanta de voiaj până găsi costumul de baie negru şi halatul în dungi albe şi negre, lung până în pământ.

De când Mark îşi bătuse joc de ea pentru că obişnuia să se îmbrace excentric, fie în blugi uzaţi şi rupţi, fie în extravagante toalete de seară, Diana îşi schimbase complet garderoba.

Acum purta mai mult îmbrăcăminte practică şi în acest fel putuse să-şi restrângă bagajele la strictul necesar. Unicul obicei pe care-l păstrase era acela de a purta pantofi cu tocuri foarte înalte, şi asta nu în ultimul rând şi din cauza înălţimii ei. Diana era convinsă că era prea scundă.

Scoase din sacoşă o pereche de sandale cu talpă din plută şi tocuri foarte înalte, pe care le încălţă în grabă.

Se afla în faţa oglinzii ca să se machieze, când auzi o bătaie în uşă.

— Îmi pare rău că a durat atâta, se scuză ea faţă de Mark de îndată ce îi deschise, dar de vină este numai mobila camerei care m-a uimit şi m-a făcut să pierd timpul înainte să fiu în stare să-mi despachetez

lucrurile de plajă.

— În schimb eu sunt uimit de tine, spuse el vizibil încântat.

O luă de umeri şi o răsuci pentru a o putea admira din toate unghiurile.

— Prin ce vrajă ai făcut rost de chestia asta? întrebă el, arătând spre halatul ei, cu faldurile moi, care îi acoperea trupul, ajungând până în pământ.

— Păi din geanta de voiaj de acolo, vezi bine, răspunse ea râzând, arătând spre patul în faţa căruia zăcea sacoşa desfăcută. Dar toate astea de unde vin? se grăbi ea să-l întrebe la rândul ei, făcând un gest larg cu mâna spre mobilele de epocă din încăpere, ignorând privirea lui neîncrezătoare.

— Proprietarii hotelului sunt descendenţii unei familii cu mare tradiţie, care trăieşte aici de mai multe secole, îi explică Mark în timp ce coborau unul lângă celălalt scările largi, din piatră, care duceau spre grădină, traversând partea din spate a hotelului. Sunt foarte bogaţi şi mai au încă alte câteva case, printre care şi un bloc cu dotări ultramoderne, în care locuiesc. Dar nu au avut inima să se despartă de această clădire veche şi astfel au luat hotărârea să o transforme în hotel. Nu doar această cameră, ci şi toate celelalte sunt decorate în acelaşi stil original. Şi numai cu mobilier confecţionat manual.

Mark făcu o scurtă pauză, după care continuă:

— Nu oricine se simte însă bine în ambianţa asta. Pentru unii hotelul este pur şi simplu prea liniştit şi prea modest. Mie în schimb atmosfera de aici mi se pare binefăcătoare şi odihnitoare. De câte ori vin în México City trag la hotelul ăsta…

— Este minunat aici, spuse ea. Cât de bine îmi prinde liniştea aceasta – după îndelungata călătorie.

Ocoliră piscina şi se aşezară la una din mesele rotunde. O umbrelă de soare viu colorată îi acoperea cu umbra ei binefăcătoare.

Diana aruncă o privire asupra meniului şi oftă. Nu cunoştea niciunul din multele feluri pomenite acolo. Deja se apropia un chelner care îl salută pe Mark în limba spaniolă, ca pe o bună şi veche cunoştinţă, după care se înclină ceremonios în faţa Dianei. Mark îi dădu comanda într-o spaniolă la fel de fluentă, după care chelnerul făcu o nouă plecăciune şi se îndepărtă grăbit.

— Sper că vei fi de acord cu *Crepas de Huitlacoche*, pe care le-am comandat pentru tine, spuse Mark. Este adevărat că durează un pic până sunt gata, aşa că avem şi timp berechet să înotăm câteva bazine.

Însă Diana îşi simţi obrajii luându-i foc şi explodă:

— Nu înţeleg de ce mă mai tratezi şi acum tot ca pe o fetiţă! Comanzi, ca şi cum nu aş fi în stare să o fac eu însămi. Crede-mă, sunt destul de mare pentru a-mi alege singură ce vreau să mănânc!

Mark se ridică brusc. Când îi răspunse, ochii lui o sfredeleau cu o privire de gheaţă.

— Îmi pare rău că m-a luat gura pe dinainte. Însă avusesem impresia că eşti foarte obosită. În afară de asta sunt convins că toate mâncărurile de pe listă îţi sunt complet necunoscute. Însă, dacă doreşti, îl putem rechema, fireşte, pe chelner şi poţi schimba comanda.

Făcu o pauză în care o măsură cu aceeaşi privire îngheţată, după care continuă:

— Eu, în orice caz, voi merge acum să înot şi dacă îmi permiţi să-ţi dau o sugestie, ar fi cazul să faci acelaşi lucru. Ar fi bine să te răcoreşti puţin. Poate că asta te va ajuta să nu mai fi atât de suspicioasă.

Cu aceste cuvinte, se roti pe călcâie şi, din trei

paşi, se afla pe marginea bazinului. Urcă cele câteva trepte ale trambulinei şi se aruncă în apă cu un salt perfect.

După ce îşi scoase halatul pe care-l aruncă neglijent pe scaun, Diana se apropie la rândul ei de piscina în care Mark înota viguros. Se lăsă să alunece în apă şi se scufundă, de câteva ori, savurând răcoarea plăcută.

După câteva mişcări de înot, Diana ieşi din piscină şi se întinse pe prosop. Închise ochii şi se lăsă pradă razelor fierbinţi ale soarelui, când, deodată, auzi răsunând lângă ea o voce gravă.

— Ştiai că acest costum de baie îţi vine nespus de bine? Clipi din ochi, privind printre gene, ca să se ferească de soare. Mark se afla lângă ea. Picături de apă străluceau pe părul lui negru, pe trupul lui bronzat şi musculos, care arăta nenumăratele ore de muncă istovitoare sub cerul liber.

— Mă simt puţin cam *prea îmbrăcată*, spuse ea încetişor, zâmbindu-i nesigură. Privirile i se îndreptară spre celelalte femei din jurul piscinei, ale căror costume de baie erau făcute doar din două bucăţele de material.

— A da, ştiu cum arăţi când eşti *prea îmbrăcată*, răspunse Mark cu un zâmbet care voia să spună multe. Însă în acest moment îmi placi aşa cum eşti.

Apoi se întinse lângă ea şi îşi apropie braţul bronzat de soare şi de vânt, de al ei. Contrastul faţă de pielea ei albă părea enorm.

— Se vede de la o poştă că abia ai sosit, spuse el. Este evident că soarele mexican încă nu te-a văzut.

Un fior îi scutură trupul de îndată ce simţi atingerea uşoară a braţului lui. Pielea îi era caldă şi moale. Îi dispăruse răceala din priviri de adineauri, iar

ochii îi străluceau ciudat.

Când ridică ochii spre el, inima Dianei bătea nebuneşte. Dintr-odată se simţi toropită de o căldură sufocantă. Era complet bulversată şi, în acelaşi timp, foarte convinsă că iarăşi se purta prosteşte.

În acel moment apăru şi chelnerul, purtând o tavă încărcată, şi Diana răsuflă uşurată.

— Uite, vine mâncarea! strigă ea, sărind în picioare.

Era fericită că găsise un motiv care să-i permită să se smulgă din vraja ochilor lui. Mark o urmă la masă şi luară loc. Diana urmărea fascinată gesturile precise cu care chelnerul le servea mâncarea. La sfârşit, umplu fiecăruia câte o cană mare cu bere rece ca gheaţa, făcu o plecăciune şi se retrase spre bucătărie.

— Nu-ţi place berea? întrebă Mark, văzând expresia sceptică cu care privea cana plină cu bere.

— Acasă beam cel mult un pahar cu vin, îi răspunse Diana. Nu am băut încă niciodată bere…

— Cum adică, cu toate desele petreceri la care luai parte? se minună el, clătinând din cap, continuând însă repede, când observă că se pregătea să protesteze. De ce să nu guşti, să vezi cum e? Este o bere foarte uşoară. Sunt sigur că te va răcori.

Diana gustă cu grijă. Într-adevăr, berea era plăcută şi răcoritoare. Trebuia doar să se obişnuiască cu gustul puţin amărui. Începură să mănânce. Gustul mâncării o entuziasmă. Gustă puţin şi din bucatele ce i se serviseră lui Mark şi rămase din nou surprinsă cât de delicat erau preparate şi condimentate şi acestea.

— Ce s-a întâmplat până la urmă cu tânărul de care te-am salvat atunci, în seara aceea? întrebă Mark pe neaşteptate.

Întrebarea o surprinse pe Diana. De unde şi până

unde îl interesa pe el acest lucru?

— Am dat împreună examenul de absolvire şi, din câte cunosc, acum trăieşte împreună cu prietena lui.

— Aşa, care va să zică. Ia spune, au fost mulţi colegii tăi care s-au căsătorit imediat după absolvire?

Diana duse cana cu bere la gură, înainte de a-i răspunde.

— Ei bine, nu s-au căsătorit chiar. Ştii, sunt tot felul de prietenii. Însă eu consider numai căsătoria ca pe o relaţie stabilă. Însă pentru măritiş mai am încă tot timpul, zău că nu mă grăbesc.

— Dar există cineva care să vrea să se căsătorească cu tine? întrebă Mark, aparent neinteresat.

— Nu! Privea cu încăpăţânare în fundul cănii cu bere. Îi părea deja rău că răspunsese pe negândite şi se arătase din nou atât de sinceră. În prezent nu mă preocupă decât un singur lucru şi acesta este să mă achit cât mai conştiincios şi bine de munca ce mă aşteaptă aici.

Mark îi luă mâinile şi i le strânse într-ale sale.

— Mă bucur foarte mult că faci parte din echipă, spuse el cu profundă sinceritate.

În aceeaşi clipă, în faţa ochilor ei apăru brusc titlul cu litere de-o şchioapă pe care-l văzuse în ziare: *Playboy-ul Peninsulei Yucatán*. Îşi retrase cu mare grabă mâinile.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el mirat.

— Nu, nu… se grăbi ea să-i răspundă. Este doar că… Încă tot nu m-am obişnuit cu barba ta, înţelegi?

Mark râse binevoitor.

— Ce îţi trebuie acuma, sunt câteva ore de somn bun, spuse el într-un sfârşit. Ai ceva împotrivă dacă te conduc în camera ta?

Diana se simţea de-a dreptul extenuată, aşa că nu avu nicio obiecţie. Îşi strânseră lucrurile şi urcară în camere.

— Poţi să baţi la uşa mea când te vei sătura de somn, spuse Mark, descuindu-i uşa camerei.

Camerista lăsase jaluzelele, încăperea fiind cufundată într-o semiobscuritate răcoroasă.

Diana se lăsă să cadă pe pat, recunoscătoare. Mark avea dreptate. Era într-adevăr moartă de oboseală. Somnul o cuprinse atât de repede, încât nici nu mai apucă să-şi scoată costumul de baie.

După un timp, Diana auzi ciripit de păsări şi câteva acorduri line de muzică.

Ca din senin, deasupra-i se materializă dintr-odată chipul lui Mark care o privea cu seriozitate.

Acesta avea acum însă o altă expresie decât cea cu care se obişnuise. Nu mai avea în faţa ei nici pe Mark cel plin de aroganţă şi de superioritate de care-şi aducea aminte, nici pe Mark cel schimbător şi uşor iritabil de astăzi.

Privirea lui gravă avea în ea ceva magic, care o făcea incapabilă să nu-l fixeze. Şi nici barbă nu mai avea. Bărbia îi era rasă şi colţuroasă. Buzele sale senzuale se apropiau de ale ei, venind tot mai aproape.

— Mark, şopti ea cu gingăşie. Întinse braţele în vis, pentru a-l trage mai aproape de ea.

Buzele li se atinseseră după o scurtă şovăire. Diana se lăsă în braţele lui, strângându-l cu putere. I se părea că este mistuită de un pârjol înfricoşător pe care nu-l mai putea controla.

Respiraţia îi devenise tot mai sacadată, pe măsură ce sărutul lui devenea tot mai pasional, părând

să nu se mai sfârşească niciodată.

Mâinile lui calde şi puternice îi mângâiau spatele gol. O baretă a costumului de baie îi alunecă de pe umeri şi mâna lui lunecă peste umărul ei dezgolit.

Un geamăt înfundat o făcu să tresară brusc.

— Mark!

Şedea în capul oaselor în pat, strângând spasmodic pătura pentru a-şi acoperi pieptul.

— Eşti tu, cu adevărat! Şi eu care credeam... credeam că este doar un vis!

Mark şedea pe marginea patului, privind-o fără să priceapă.

— Cum ai intrat? şopti ea, fără să-şi fi revenit din tulburare.

— Am încercat de mai multe ori să te trezesc prin telefon, dar nu ai răspuns. Îşi trecu mâna prin păr, cu un gest nervos, îndreptându-se de spate. Aşa că am început să-mi fac griji. Şi când am constatat că, din greşeală, rămăsesem cu cheia camerei tale în buzunar, m-am hotărât să intru şi să văd cum îţi merge. Mă temeam să nu fi făcut vreo insolaţie sau să nu ţi se fi făcut rău din alte motive.

Tăcu câteva clipe.

— Când, adineauri, mi-ai pronunţat numele, eram convins că eşti trează...

— Nu ai niciun drept să intri aşa, pur şi simplu, în camera mea, se apără ea. Vocea îi trăda un sentiment de supărare şi jenă.

Mark se ridică şi îşi coborî privirea asupra ei.

— Crede-mă, îmi pare foarte rău că s-a ajuns la... la această neînţelegere între noi. Dar vei avea cât de curând ocazia să constaţi tu însăţi că în timpul activităţii de cercetare viaţa personală este împinsă undeva, într-un plan secundar. Pur şi simplu nu este

posibil să ţii cont de toate regulile de bună-cuviinţă şi purtări alese.

— Cunosc, am citit deja câte ceva despre metodele dumneavoastră de lucru, domnule Harrison, îi replică ea cu voce tăioasă. Şi nu ţin deloc să joc rolul însoţitoarei dumneavoastră personale pe durata acestei expediţii. Atunci, de mult, în Urbana, mi-ai repetat mereu să mă maturizez întâi. Ei bine, de atunci m-am maturizat într-adevăr, aşa că poţi să încetezi să-ţi faci griji în legătură cu mine.

Mark îşi plimbă privirea pătrunzătoare de-a lungul formelor trupului ei care se desluşeau foarte eter sub cearşaful subţire. Când începu să vorbească, vocea lui era extrem de rece.

— Nimeni nu se îndoieşte de faptul că eşti o femeie matură. Sper ca acest lucru să se reflecte şi în activitatea ta ştiinţifică. Pe de altă parte, nu am făcut decât să te sfătuiesc să te comporţi aşa cum trebuie să o facă un om matur. Este posibil ca atunci, de mult, tu să fi văzut în mine un frate mai mare. Însă ţin să te asigur că, în ceea ce mă priveşte, nu te-am considerat niciodată sora mea mai mică. Se întrerupse pentru a pune pe masă cheia camerei ei, după care continuă, accentuând:

— Mi-ar face plăcere dacă în douăzeci de minute te-aş întâlni în holul de la intrare.

Apoi ieşi fără niciun alt cuvânt.

4

Uşa se trânti cu zgomot în urma lui Mark. Diana trase cearşaful până la gât şi închise ochii.

Cât de mult îşi dorea să poată uita amintirea îmbrăţişării şi sărutului său pătimaş. Dar nu reuşi.

Măcar de-aş şti în care moment visul a devenit realitate, îşi zise ea neliniştită.

Cu un gest brusc aruncă cearşaful la o parte şi se duse la baie. Sub duşul răcoritor supărarea începu treptat să i se risipească. După ce-şi uscă părul şi şi-l perie până ce acesta căpătă o lucire arămie, putu spune că se simţea deja ceva mai bine.

Trase peste cap o rochiţă uşoară din mătase, de un liliachiu delicat, şi încălţă o pereche de sandale de aceeaşi culoare cu tocuri înalte.

O scurtă privire aruncată în oglindă îi fusese de-ajuns ca să constate că nu era nevoie să mai folosească vreun fond de ten. Obrajii îi erau încă roşii din cauza enervării.

Se opri în faţa oglinzii şi se studie temeinic. *În fond, din cauza cui te enervezi în asemenea hal*? se întrebă ea gânditoare. *Eşti furioasă pe Mark*, *pentru că a făcut ceea ce*, *dacă este să fii sinceră cu tine însăţi*, *aşteptai de fapt ca el să facă*? *Sau*, *mai degrabă*, *eşti furioasă pe tine însăţi*, *pentru că în sinea ta ai fost cât se poate de fericită că te-a sărutat*?

Diana se scutură, îndreptându-se.

— Ascultă-mă cu atenţie, se adresă ea pe un ton imperativ propriei sale imagini. Este vorba de prima misiune de cercetare din viaţa ta şi întâmplarea a făcut ca Mark Harrison să-ţi fie şef. Este şeful tău şi pe deasupra şi cât se poate de atrăgător şi de sexy. Aşa că nu este cazul să-ţi faci niciun fel de iluzii. La aceasta se mai adaugă şi faptul că obişnuieşte să-şi înfrumuseţeze activitatea cu una sau două aventuri romantice. Aşadar, ce se va întâmpla de acum încolo va depinde doar de tine. Doar tu eşti cea care poate decide dacă să-l ţii la respect şi să întreţii cu el o relaţie limitată doar la contacte pur profesionale.

După acest monolog îşi privi ceasul de mână şi tresări speriată. Mark o aştepta deja! Îşi înhăţă în grabă poşeta şi ieşi din încăpere alergând. Hotărî să nu mai piardă timpul aşteptând venirea liftului şi coborî treptele în fugă.

Când, cu răsuflarea tăiată se opri în faţa lui, Mark o întâmpină cu o plecăciune ironică.

— În viitor să-mi aduci aminte să-ţi acord mai mult de douăzeci de minute pentru a te schimba.

Apoi o luă de braţ şi traversară împreună imensul hol, ieşind în stradă, fără ca el să acorde nici cea mai mică atenţie tentativei ei, e drept, destul de slabe, de a se elibera din strânsoarea braţului.

— Restaurantul se află la numai câteva blocuri depărtare, spuse el de îndată ce ajunseră afară. Eşti de acord să parcurgem distanţa pe jos sau preferi să luăm un taxi? Spun asta având în vedere tocurile încălţărilor tale.

Diana simţi cum mânia începea să clocotească din nou în sufletul său. Ce voia acum Mark, să se arate prevenitor? Sau era vorba doar de o simplă provocare plină de sarcasm?

— Aş prefera să merg pe jos, răspunse ea înţepată.

Atmosfera se răcorise simţitor, şi primele stele începuseră să strălucească pe boltă.

Păşeau alături în tăcere şi, aproape fără voia ei, Diana îi aruncă pe furiş o privire admirativă. Cât de neruşinat de atrăgător părea în costumul său de vară, de culoare deschisă, pe care îl purta acum în locul nepretenţioaselor sale veşminte kaki cu care călătorise.

— Bun, iată că am ajuns, spuse el după câteva minute, oprindu-se în faţa unei case decorată cu

stucaturi.

De abia îi trecură pragul că se treziră în mijlocul unei cete de mexicani gălăgioşi şi aferaţi.

Chelnerii şi debarasorii care alergau cu agilitatea unor nevăstuici, se înclinară salutându-l pe Mark cu exuberanţă excesivă şi zgomotoasă.

Făcură o plecăciune înaintea Dianei şi-i zâmbiră amical, în timp ce Mark le întorcea politeţea într-o spaniolă fără cusur, mulţumindu-le călduros şi făcând faţă mai multor îmbrăţişări vijelioase.

La un moment dat, se ivi din bucătărie un bărbat corpolent, de vârstă mai înaintată, cu o mustaţă impresionantă şi ochi mici şi vioi, negri ca tăciunele. Era, fără îndoială, proprietarul restaurantului.

Nici el nu se dădu bătut până nu-l salută pe Mark, îmbrăţişându-l cu multă căldură. Sărută apoi cu curtoazie mâna Dianei, declarând că frumuseţea ei îi va face cu siguranţă pe clienţii săi să nici nu mai bage în seamă calităţile excepţionale ale bucatelor cu care erau serviţi. Zgomotul puternic al unor farfurii care se spărgeau îl determină să se scuze în grabă şi să se îndrepte cât putu de repede în direcţia bucătăriei.

Mark şi Diana luară loc la o masă confortabilă, pentru două persoane şi începură să studieze meniul.

Când privirile li se încrucişară, Mark întrebă cu răceală:

— Mâncarea, care se serveşte aici este de cea mai bună calitate. Nu te grăbi să comanzi, până nu eşti sigură că ceri într-adevăr ceea ce crezi că ţi-ar face mai multă plăcere. Ultimele cuvinte le accentuă în mod special.

Diana îl fixă surprinsă cu privirea. Ce se întâmplase cu el? Doar abia adineauri conversase cu chelnerii pe un ton atât de degajat, glumind cu ei. Iar

acum această răceală subită.

Împături cu grijă meniul şi îşi împreună mâinile. Trase apoi adânc aer în piept înainte să vorbească.

— Mai am un lucru pe care doream să ţi-l spun. Îmi pare rău că mi-am pierdut stăpânirea de sine în după amiaza asta. Înţelege însă, te rog, că nu mă aşteptasem să te găsesc în camera mea. Şi apoi, aici totul este atât de nou şi de neobişnuit pentru mine. Poate că am şi eu nevoie de un mic răgaz pentru a mă obişnui cu Mexicul şi cu noua mea situaţie... poate chiar şi cu tine...

Mark o întrerupse, prinzându-i mâinile într-ale sale. Se aplecă spre ea şi o privi zâmbitor.

— Să uităm această după-amiază şi să luăm totul de la început, propuse el.

— De acord, acceptă uşurată Diana, zâmbindu-i la rândul ei.

Cu multă grijă îşi retrase mâinile, pentru că aceasta o punea în imposibilitatea de a se gândi la altceva decât la întâmplările petrecute în după-amiaza aceea.

Amândoi se cufundară din nou în studiul atent al meniurilor. Când, după un timp, Mark o întrebă ce ar dori să mănânce, Diana înălţă neajutorată din umeri.

— Mă dau bătută. Voi comanda ceea ce-mi vei recomanda.

— În acest caz te-aş sfătui să începi prin a gusta vinul. Este un vin alb, mexican, de foarte bună calitate şi care merge la masă de minune.

În acel moment proprietarul se prezentă din nou la masa lor, aşezându-le în faţă două farfurii enorme.

— *Guacamole*, spuse Mark, arătând spre farfurii. Cremă de avocado cu *tortillas*. După aceea, vom servi orez prăjit, asortat cu diverse zarzavaturi, şi carne de

porc prăjită. Vom fi obligaţi să mâncăm absolut tot din farfurie, altminteri *señor* Espinosa ar fi foarte dezamăgit.

— Doamne, dar nu voi reuşi asta niciodată, gemu disperată Diana.

— Nu uita că sunt şeful tău şi că ordinele mele trebuie ascultate fără crâcnire. Mark o fixa cu o privire provocatoare.

Diana nu prea ştia dacă nu era cumva cazul să se înfurie din nou. Apoi se hotărî să treacă pur şi simplu peste spusele lui.

— Ei bine, întrucât şeful eşti tu, îmi vei putea explica, desigur, şi detaliile proiectului, nu-i aşa?

— Hm, nu este un lucru atât de simplu pe cât s-ar putea crede, spuse el, frecându-şi barba.

— Bine, dar tu eşti şeful. Dacă nu tu, atunci cine? continuă ea zâmbind.

— Unde te grăbeşti? Tocmai aveam de gând să încep să-ţi explic. Ai de gând să mă asculţi sau să mă întrerupi într-una? o întrebă Mark pe un ton plin de el.

Diana îşi pironi privirea în farfurie şi se abţinu să-i răspundă. Pentru ea era limpede că nu avea niciun motiv să pună sub semnul întrebării autoritatea lui în probleme de specialitate, însă se părea că, dintr-un motiv oarecare, Mark era extrem de sensibil în legătură cu acest subiect.

— Nu doresc decât să aflu cât mai mult cu putinţă, pentru a şti ce va trebui să fac, răspunse ea cu blândeţe.

— Asta este bine, spuse Mark, turnând vin în pahare. După cum ştii, am petrecut multă vreme în Yucatán, unde am continuat lucrările începute de tatăl tău. În cursul cercetărilor mele am ajuns însă tot mai mult la concluzia că vechii incaşi trăiau într-o structură

socială semnificativ mai avansată şi mai complicată decât era unanim acceptat până acum. Şi, cu cât mă documentam mai mult asupra rezultatelor altor cercetări, care se fac aproape peste tot în această ţară, cu atât mi se întărea convingerea că străvechii locuitori dispuneau de posibilităţile şi mijloacele necesare pentru a menţine legătura între ei, dincolo de spaţiul în care îşi duceau existenţa, şi deci că nu trăiau izolaţi pe teritoriile lor strict delimitate.

Îl întrerupse un chelner în alb, care le aşeză în faţă o imensă supieră aburindă.

Abia când acesta strânse farfuriile goale, Diana îşi dădu seama cu uimire că reuşise să mănânce tot apetitivul într-un timp atât de scurt.

Mark servi supa de zarzavat în două farfurii.

— Ai grijă că arde... atât în ceea ce priveşte temperatura cât şi gustul, spuse el aşezându-i în faţă una dintre ele.

Diana sorbi cu grijă şi se entuziasmă de gustul picant. Apoi, dintr-odată, avu impresia că-i ia gura foc. Bău precipitată câteva înghiţituri de vin şi-l urmărea mirată pe Mark, care, imperturbabil, sorbea lingură după lingură. În câteva minute farfuria din faţa sa era goală.

— Cum de reuşeşti? îl întrebă ea, clătinând din cap. Înseamnă că ai o limbă din azbest.

Mark rămase o clipă încremenit, după care izbucni într-un hohot de râs.

— Mi se spusese deja că aş avea o limbă ascuţită. Însă din azbest... e prima oară când aud aşa ceva! Nu-ţi face nicio grijă, dacă vei sta aici mai mult timp te vei obişnui şi tu cu iuţeala condimentelor.

— Îmi este imposibil să-mi imaginez lucrul ăsta, spuse ea neîncrezătoare. Dar să revenim la proiectul

nostru. Tocmai erai pe cale să-mi expui teoria ta.

Mark încuviinţă printr-o înclinare a capului.

— Ei bine, trebuie să încep prin a te informa că teoria aceasta a mea nu a fost însuşită încă de către nimeni până acum. Însă – printr-o pură întâmplare – şi alţi cercetători au dovedit că în Peninsula Yucatán au existat în vechime atât de multe oraşe, încât întregul teritoriu putea fi practic considerat ca fiind un singur oraş cu o multitudine de suburbii.

— Desigur! exclamă ea cu ochi strălucitori. Fotografiile acelea făcute din satelit, pe care tu şi tata le-aţi comparat ore în şir cu hărţile voastre, v-au dat ideea, nu-i aşa? Nu fac şi ele parte din dovezile la care te refereai adineauri?

De supărare, Mark îşi încreţi fruntea.

— Am impresia că habar nu ai despre ce vorbeşti. Se pare că aceste lucruri sunt mult prea complicate pentru tine.

— Nu, nici vorbă! replică ea cu patimă. Când m-am apucat de studiul antropologiei am citit aproape toate cărţile din biblioteca tatălui meu. Şi am şi discutat cu el despre acele fotografii neobişnuite.

Obrajii i se aprinseră când îşi aduse aminte că motivul real care îi declanşase iniţial curiozitatea fusese de fapt dorinţa de a afla ce-l putea preocupa într-atât de mult pe Mark, încât părea să nu-i mai lase timp deloc pentru nimic altceva.

— Tata a fost cel care mi-a spus că este vorba de fotografii luate din satelit, continuă ea. Observasem şi eu structurile şi formele acelea neobişnuite care se vedeau pe ele însă, fireşte, nu-mi puteam explica ce semnificaţie aveau, iar tata a fost cel care mi-a spus. Dar ce, nu este adevărat că au totuși o legătură cu munca noastră de aici?

Îl privea cu ochii mari, întrebători. De emoţie, chipul ei se făcuse roşu ca focul. Mark se aplecă peste masă şi-i cuprinse capul între mâinile sale.

— Avusesem întotdeauna o anumită bănuială că nu ţi-ai lua prea în serios studiile. La vremea respectivă aveam chiar impresia că, în general, ai fi chiar incapabilă să iei ceva în serios. Acum, însă, trebuie să constat că te-am subestimat. Văd că în acest interval de timp ai muncit mult. Perfect, îţi voi povesti deci şi restul.

— Nu este timp pentru o romanţă, acum, îi întrerupse radios *señor* Espinosa. Ţinea în mâini o tavă mare, cu carne.

— Întâi mâncarea, dragostea după aceea, adăugă el complice şi aşează tava pe masă.

Clienţii de la masa alăturată râseră de remarca patronului, astfel că Diana nici nu mai ştia încotro să se uite, atât era de ruşinată. Uită însă repede de jenă când patronul începu să tranşeze carnea, aproape ca într-un ritual, pentru a-i servi el însuşi pe fiecare.

Un timp mâncară în tăcere, după care Diana îl rugă pe Mark să povestească mai departe.

— Ei bine, nu ar mai fi de spus multe, continuă el. S-a stabilit că ciudatele forme şi structuri la care te refereai adineauri nu erau altceva decât o reţea de foste șosele şi canale, ceea ce a dovedit fără putinţă de tăgadă că vechile triburi erau fără doar şi poate capabile să menţină un contact între ele şi că în niciun caz nu trăiau izolate.

Entuziasmul lui Mark începu să se transmită şi Dianei, când îl auzi continuând:

— În perioada aceea Peter Simmons, împreună cu încă un arheolog, se ocupa de analizarea obiectelor scoase la lumină cu ocazia săpăturilor pentru metroul

din México City. A descoperit un număr surprinzător de mare de similitudini cu obiectele pe care noi le dezgropasem în Yucatán. Mi-a telefonat de îndată…

— Şi în cazul că vei găsi şi alte similitudini îţi vei putea dovedi teoria referitoare la faptul că toate triburile mexicane s-au aflat în legătură unele cu altele, nu doar cele din Yucatán, interveni ea emoţionată.

— Da. Sau măcar să găsesc mărturii suficiente pentru ca să avem asigurată finanţarea necesară în vederea finalizării proiectului. Dacă nu vom reuşi cât de curând să facem o descoperire importantă, nu vom dispune de fondurile necesare ca să ne ducem cercetările la bun sfârşit.

— Nu! Aşa ceva nu trebuie să se întâmple! exclamă brusc Diana. Nu vă puteţi opri la jumătatea drumului!

Mark o măsură cu o privire cercetătoare.

— Chiar eşti interesată de asta?

— Fireşte că sunt. Totul este atât de nemaipomenit de pasionant şi misterios!

— Adevăratul mister, spuse Mark, arătând spre farfuria ei goală, constă în faptul cum o mică fetiţă ca tine a putut ingurgita o cantitate de mâncare atât de impresionantă.

— Mâncarea a fost pur şi simplu mult prea gustoasă ca să fi lăsat ceva în farfurie, răspunse ea râzând. Dar câteva zile de acum încolo sunt convinsă că nu voi mai fi capabilă să mănânc nimic.

— Nu-ţi face griji, este doar o problemă de antrenament, spuse Mark, râzând împreună cu ea.

Nu după mult timp îşi luară rămas bun de la *señor* Espinosa şi porniră să se plimbe, braţ la braţ, prin metropola scăldată de razele lunii.

Afară era mult mai răcoare decât în restaurantul cu aer cald şi înecăcios, şi Diana îşi strânse înfrigurată voalul care îi acoperea umerii.

— Tremuri? spuse Mark, trăgând-o mai aproape de el.

— O, nu este decât diferenţa de temperatură faţă de căldura din restaurant, răspunse ea. Însă se sprijini de trupul lui, care degaja o căldură atât de plăcută.

— Sunt bucuros că nopţile mai sunt atât de răcoroase. În două luni începe anotimpul ploios şi atunci nu o să mai întâlneşti decât fierbinţeală şi umezeală peste tot.

Hoinăreau cu paşi rari de-a lungul *Pasai de la Reforma*. Clădirile impozante şi copacii cu ramuri largi erau scăldate în lumina argintie a lunii.

Ajunşi într-o piaţetă, se opriră în faţa unei fântâni arteziene.

— Îţi poartă numele, spuse Mark. I se spune *Fântâna Dianei*. E frumoasă, nu-i aşa? Îi ridică bărbia cu degetul şi o privi lung. Dar nici pe departe atât de frumoasă ca tine, şopti el în continuare.

Diana păstră un moment de tăcere. Se simţea profund tulburată şi nu ştia ce să-i răspundă. *Fii mereu politicoasă însă păstrează distanţa*, îşi propuse ea în gând.

— Povesteşte-mi câte ceva despre echipă şi ceilalţi colaboratori pe care îi ai, îl rugă ea, grăbindu-se să schimbe subiectul.

— Despre Peter Simmons ţi-am vorbit deja. Este un tehnician de mare clasă. Şi pe deasupra un adevărat talent organizatoric. Ceilalţi doi sunt soţii Katani. Dr. Katani şi soţia sa formează o aşa-zisă *echipă căsătorită*, cam cum a fost şi în cazul părinţilor tăi. Katani este un lingvist excepţional, iar soţia lui,

Tina, este expert de renume mondial în ceea ce priveşte ceramica. Am mai colaborat împreună şi în cadrul altor proiecte. Aproape că s-ar putea spune că formăm un fel de familie.

Văzând însă expresia de îngrijorare de pe chipul Dianei, Mark se grăbi să adauge:

— Fii fără grijă, sunt sigur că te vei acomoda foarte repede cu noi.

Apoi făcu un gest larg, ca o invitaţie.

— Dacă doreşti, putem veni din nou aici, mâine, pentru cumpărături.

Abia acum observă Diana mulţimea de vitrine. Deasupra magazinelor putu citi numele unor firme celebre, printre care *Cartier*, *Gucci*, *Lacoste*.

— Mulţumesc, nu. Eu în niciun caz. Multe dintre aceste magazine nu sunt decât nişte aparenţe exterioare. În realitate nu au absolut niciun fel de legătură cu adevăratele firme de modă ale căror nume le poartă. Şi sunt mult prea puţin expertă în materie pentru a putea constata diferenţele.

— De unde atâta înţelepciune? întrebă el cu uşoară ironie.

— M-am întreţinut puţin cu stewardesa în timpul zborului. Ea mi-a povestit toate astea, îl informă Diana. Şi apoi, adăuga ea, nici nu mă interesează bijuteriile scumpe. Majoritatea bijuteriilor pe care le port le-am moştenit de la mama şi, sinceră să fiu, îmi ajung.

— Eşti un adevărat izvor de surprize, spuse el pe un ton glumeţ, fără însă ca Diana să poată spune cu certitudine dacă încerca să-şi bată joc de ea sau dacă vorbea serios.

Paşii îi purtară de-a lungul *Avenida de los Insurgentes*, în timp ce discutau cu înflăcărare despre proiectele de cercetare, anterioare la care Mark luase

parte.

Râsul zglobiu al Dianei răsună de mai multe ori în noapte, ca urmare a felului hazliu în care Mark îi prezenta diversele peripeţii şi aventuri amuzante prin care trecuse. Însă nu avu cum să nu observe faptul că umorul acestuia îmbrăca uneori forma unei incisivităţi acide şi că, în afară de soţii Katani şi de Peter, nimeni nu părea să facă parte din categoria *asistenţilor preferaţi*.

Ajunşi într-o piaţă largă, auziră ecourile unei muzici zgomotoase. Aici era punctul de întâlnire al multor artişti, printre care şi al unor muzicanţi ambulanţi.

Mark şi Diana trecură de la un grup de muzicanţi la altul, le admirară costumele naţionale viu colorate şi instrumentele cu aspect atât de ciudat şi le ascultară cântecele. Melodiile erau deseori complicate şi sentimentale şi, deşi de abia dacă înţelegea cuvintele cântecelor, Diana putea ghici fără prea multă dificultate despre ce era vorba, doar privind mimica şi gesturile atât de expresive ale interpreţilor. În piaţă domnea o înghesuială de nedescris. Peste tot se cânta, se râdea şi se discuta şi în mai multe locuri se încinseseră dansuri.

Diana urmărea cu ochi mari vânzoleala plină de culoare şi viaţă. De multe ori nici nu ştia la ce să se uite mai întâi.

Mark o cuprinse cu braţul de mijloc şi o strânse mai aproape de el.

— Cred că eşti istovită, spuse el, privind-o cu un sentiment de vinovăţie. Te-am târât după mine prin aproape jumătate din México City.

— Dar mi-a plăcut enorm, îl asigură ea. Totuşi, mărturisesc că nu aş avea nimic împotrivă să mă aşez

undeva ca să mă odihnesc un pic, continuă ea, privind spre numeroasele cafenele care se înşirau la marginea pieţii.

— Nicio problemă, spuse el, şi o conduse prin mulţime spre una din cafenele, unde descoperi o masă liberă în apropierea supraaglomeratului ring de dans.

Mark comandă pentru Diana un *Tequila Sunrise*. Când o văzu gata să protesteze îi reteză vorba cu un gest imperativ:

— Aici, în Mexic, toată lumea bea *Tequila*. Cred că cel mai înţelept lucru ar fi să te obişnuieşti cât mai curând cu această băutură.

Diana nu avusese de fapt nicio intenţie să se obişnuiască cu *Tequila*, însă era prea istovită ca să se mai certe pe tema asta şi acceptă băutura fără alte obiecţii.

Observă că privirile lui Mark se îndreptau tot mai des spre ringul de dans, de unde răzbătea până la ei antrenantul ritm al muzicii mexicane. Şi într-adevăr, nu după mult timp, bărbatul îşi împinse scaunul înapoi şi se ridică.

— Bun, sper că acum te-ai odihnit suficient ca să te încumeţi să dansezi cu mine.

O luă de mână şi se îndreptară împreună spre ceilalţi dansatori.

Înainte să-şi dea seama ce se întâmpla cu ea, Diana se trezi în braţele lui, în mijlocul celorlalte perechi care se unduiau în ritmul muzicii.

La început se ţinu ţeapănă, iar mâna ei abia dacă atingea umărul lui Mark. Unica concesie pe care o făcu muzicii fusese o uşoară mişcare din solduri.

Tăcură amândoi pe întreaga durată a dansului, şi Diana fu cât se poate de fericită când muzica se opri. Se întoarseră împreună la masa lor, unde ea îşi goli

paharul dintr-o singură înghiţitură, pentru că îi era prea sete şi pentru că dorea să-şi mascheze tulburarea.

— Dansezi în mod tipic american, spuse el dintr-odată. Ea încruntă surprinsă din sprâncene, aruncându-i o privire întrebătoare.

— Vreau să spun că ai totuşi un simţ foarte dezvoltat pentru ritmul atât de deosebit al muzicii latino-americane. Deşi îţi unduieşti uşor şoldurile, întreaga mişcare porneşte numai din genunchi.

Chipul ei se aprinse de mânie, iar faptul că îşi dădu drumul liber supărării nu se datora numai *Tequilei* pe care o băuse.

— Nici nu am susţinut vreodată că aş fi o bună dansatoare, răspunse ea cu asprime. Şi apoi nici nu ai catadicsit să mă întrebi dacă am sau nu chef să dansez cu tine.

Cu aceste cuvinte se ridică brusc, vrând să arate că era gata să plece din cafenea. Mark se ridică la rândul său. Chipul îi exprima surprindere. Însă, în loc să se îndrepte alături de Diana spre ieşire, o trase din nou spre ringul de dans. De această dată nu admise niciun spaţiu între trupurile lor. Îşi încolăci braţele pe după talia ei, apoi o strânse cu putere, în timp ce braţul său drept se odihnea pe şoldul fetei.

Diana avea senzaţia că nu se va putea mişca nici măcar cu un singur centimetru, atât de tulburător resimţea apropierea lui Mark. I se părea că tot trupul îi era cuprins de un foc mistuitor.

Lipsită parcă de orice voinţă, nu putu face nimic altceva decât să se sprijine de el, iar picioarele ei urmau atât de necondiţionat paşii lui, de parcă ar fi dobândit o conştiinţă proprie, independentă.

Se mişcau uşor în ritmul muzicii, degajaţi, în timp ce Mark o conducea cu siguranţă printre celelalte

perechi.

Când, într-un târziu, muzica se termină, Diana rămase locului nemişcată, buimacă.

— Dansezi minunat, îi şopti el la ureche. Şi minunat încă este departe de a fi termenul potrivit.

Privirea lui lunecă plină de recunoştinţă peste obrajii ei împurpuraţi, peste ochii ei strălucitori. Una din şuviţele părului ei arămiu îi atârna pe frunte.

— Cred că tu eşti un profesor iscusit şi atâta tot, răspunse ea zâmbindu-i. Supărarea de adineauri era de mult dată uitării.

Mark făcu semn unui taxi şi se aşezară alături pe locurile din spate. Diana se lăsă pe spate, destinzându-se şi bucurându-se de liniştea din jur. Apoi privi spre Mark. Acesta se uita drept înainte şi avea o expresie oarecum gânditoare.

L-am cunoscut vreodată oare cu adevărat? îi fulgeră Dianei prin minte.

Îşi aminti de studentul Mark Harrison, cel alături de care trăise aproape un an întreg sub acelaşi acoperiş şi care privise mereu cu un zâmbet de superioritate atât persoana ei, cât şi modul ei de viaţă. Şi totuşi, câteodată între ei se declanşa un fel de descărcare electrică – dovadă de netăgăduit a atracţiei care se năştea între ei. Şi apoi, dintr-odată, plecase.

Iar acum, reapăruse pe neaşteptate în viaţa ei şi asta în momentul când se aştepta mai puţin.

Desigur că nu se punea problema recunoaşterii competenţei lui profesionale şi, nici nu exista vreun dubiu că, la rândul ei, nu va face tot ce-i va sta în putinţă pentru a ajuta la finalizarea cu succes a activităţii de cercetare. Cu toate acestea, Diana nu putea să nege că forţa de atracţie dintre ei era mai puternică acum ca niciodată.

Sau era Mark cu adevărat doar un *playboy*, care de data asta pusese ochii pe ea? Nu ştia răspunsul la această întrebare. Oftă încetişor, în timp ce taxiul viră spre aleea de la intrarea hotelului.

— Obosită? întrebă Mark.

— Da, puţintel, recunoscu ea. Fără să stea mult pe gânduri îşi descălţă sandalele incomode şi păşi desculţă peste dalele din piatră ale holului hotelului.

Când au ajuns în dreptul liftului descoperiră că liftierul dormea ca un prunc. Întocmai ca doi copii care pun la cale o ştrengărie, alergară pe scări în vârful picioarelor, ţinându-se de mână.

Într-un gest exuberant, plin de îndrăzneală Mark o ridică în braţe, purtând-o pe sus peste ultimele trepte, de-a lungul holului de la etaj, până în faţa uşii camerei ei.

— Oferim cinstitei noastre clientele servicii dintre cele mai personale, spuse el cu un chip absolut serios în timp ce o purta.

Diana îşi încolăcise braţul în jurul gâtului său şi râdea în hohote. Dintr-odată îşi dădu însă seama cât de aproape era chipul lui şi, în aceeaşi clipă, se produse o schimbare şi în expresia ochilor lui. Griul lor căpătă o nuanţă mai întunecată, iar strânsoarea braţelor deveni mai puternică.

— Diana… murmură el atât de aproape, încât simţi atingerea buzelor sale de urechea ei.

Ajunseră în faţa uşii, şi Mark o puse jos, cu multă băgare de seamă.

— Poftim… cheia mea, spuse ea cu voce tremurătoare, în timp ce cotrobăia cu un gest nervos prin poşetă. Descuie, şi el făcu un pas lateral pentru a-i permite să intre.

Când aprinse lumina, observă că bărbatul se

ţinea scai în urma sa.

— Diana… murmură el din nou.

Se îndepărtă cu un pas de el, de teamă să nu-i audă bătăile precipitate ale inimii. Însă Mark continua să o urmeze şi, câteva clipe mai târziu, se găsea din nou în braţele lui. Îi simţi buzele pe pielea gâtului şi îşi îndreptă faţa spre el. Buzele lui îi căutau acum gura şi, fără să-şi dea prea bine seama ce se întâmpla cu ea, Diana se trezi răspunzându-i la sărut cu o patimă de care nici nu ar fi bănuit că este capabilă. Se simţi cuprinsă de o dorinţă mistuitoare, în timp ce trupul i se arcuia provocator spre al lui, iar degetele îi răvăşeau febrile buclele dese şi negre ale părului. Mâinile lui lunecară peste umerii ei, coborâră spre şolduri, şi dintr-odată se simţi din nou ridicată de la pământ.

Sărutul lui pătimaş, provocator, era ca o vrajă, şi Diana înregistră ca prin ceaţă că se mişcau încet în direcţia patului. *Dumnezeule*, *nu*! îi fulgeră deodată prin minte.

Ochii i se deschiseră brusc, cu o expresie îngrozită.

— Mark!

Se desprinse violent din braţele lui şi-şi propti mâinile în pieptul acestuia.

Mark o privi cu uimire. Apoi o lăsă încet să lunece la pământ.

— Îmi pare rău, spuse el cu voce răguşită. Avusesem impresia că…

Lăsă propoziţia neterminată şi scutură din cap, ca şi cum ar fi făcut un efort să redevină raţional.

Când vorbi din nou, vocea îi redevenise complet normală şi stăpânită.

— Am să te sun mâine dimineaţă, bine? Somn uşor şi vise plăcute. Aşadar, pe mâine. Noapte bună.

După ce ieşi, Diana se prăbuşi pe pat şi-şi ascunse faţa între palme. Ce o apucase, pentru numele lui Dumnezeu? Ce avea să gândească acum Mark despre ea? Şi mai ales, cum avea să mai poată să-l privească mâine dimineaţă în faţă?

Gândurile i se învârteau de-a valma, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Ca într-o transă, îşi scoase hainele şi se strecură sub cearşaf. Era însă atât de epuizată, încât în clipa imediat următoare se cufundă într-un somn profund şi fără vise.

5

Ţârâitul strident al telefonului pătrunse din ce în ce mai ascuţit în conştiinţa Dianei. Încă ameţită de somn, se întinse şi ridică receptorul.

Îi răspunse o voce de femeie.

— Bună dimineaţa, domnişoară Larkin. Aici recepţia. Domnul Harrison m-a rugat să vă comunic că vă aşteaptă într-o jumătate de oră jos, pe terasă, pentru micul dejun.

— Da, mulţumesc, răspunse Diana şi aşeză receptorul în furcă.

Mai rămase întinsă câteva clipe, dusă pe gânduri. Apoi se ridică în capul oaselor şi se dădu jos din pat. Făcu un efort să se gândească la altceva decât la faptul că peste numai câteva minute avea să-l întâlnească pe Mark. Se concentră asupra hainelor pe care să le îmbrace.

După ce ieşi de sub duşul răcoritor, timp de câteva clipe se opri nehotărâtă în faţa dulapului deschis. Apoi se decise să îmbrace, din comoditate, aceeaşi rochie pe care o purtase cu o seară în urmă.

Îşi luă poşeta de pe spătarul unui scaun, încuie în urma ei şi coborî scările cu paşi înceţi.

În timp ce traversa holul lung de pe etaj, obrajii i se îmbujorară din nou. Gândurile îi alergau fără contenire la cele întâmplate noaptea trecută, la îmbrăţişarea lui Mark, la sărutările lui pline de patimă. Îşi dădea seama tot mai bine cam în ce fel îi interpretase el comportamentul. Ajunsă în grădină, îl văzu de departe, făcându-i semne cu mâna. Se ridică, aşteptând-o să ajungă la masa sa şi o salută pe cât de amabil, pe atât de formal.

— Mi-am permis să comand deja micul dejun şi pentru tine. Sper să nu ai nimic împotrivă.

— O, ce drăguţ din partea ta. Mulţumesc. Diana era bucuroasă că se servise deja cafeaua. Bău o înghiţitură zdravănă şi încercă să-şi ascundă astfel stinghereala de care se simţea cuprinsă.

Chelnerul se apropie cu o tavă şi stivui pe masă un adevărat munte de specialităţi. După ce fiecare dintre ei îşi umplu farfuria cu *Tortila* proaspătă şi brânză mexicană, Mark i se adresă:

— Iniţial îmi propusesem să mergem de dimineaţă să vizităm muzeul de antropologie, bineînţeles, dacă ai fi fost şi tu de acord. Dar când am intrat aseară în cameră, am găsit un mesaj din partea lui Liz van Dorn, prin care mă informează că soseşte mai devreme decât fusese stabilit. Mă tem că nu avem de ales şi că vom fi obligaţi să ne strângem bagajele imediat după micul dejun şi să mergem să o aşteptăm la aeroport.

În timp ce Mark îi vorbea, stinghereala Dianei începu treptat să se risipească. Acum, că i se trezise curiozitatea, nu se putu abţine să nu întrebe:

— Şi de acolo mergem direct în tabără?

— Da. Sunt sigur că Liz este înnebunită să cunoască şi ea tabăra, iar eu, la rândul meu, vreau să mă apuc cât mai repede de treabă.

Bineînţeles că vrei să te apuci cât mai repede de treabă, *mai ales după eşecul pe care l-ai înregistrat astă-noapte*, îşi zise Diana în sinea ei. *Dar*, *în fond*, *nu ar trebui să te deranjeze prea mult că nu ai putut să mă treci şi pe mine pe lista cuceririlor tale*. *Sunt sigură că eşti obişnuit cu ceva mai bun*.

Terminară de mâncat în tăcere şi apoi traversară grădina, îndreptându-se spre hotel. Cât de diferite erau toate faţă de ziua precedentă. În locul întunericului răcoros, care îi învăluise ca un fel de mătase, acum totul era cufundat în lumina orbitoare a soarelui şi peste tot domnea o vie agitaţie.

Liftierul le deschise uşa cabinei cu un zâmbet radios.

Apoi, se treziră alături în cabina îngustă, preocupaţi să evite cu grijă chiar şi cea mai mică atingere.

Cât de diferită este şi starea de spirit, *comparativ cu voia bună nestingherită de azi-noapte*, îşi zise Diana.

Deodată, de parcă i-ar fi citit gândurile, îl auzi pe Mark spunându-i:

— Cele petrecute astă-noapte nu fost un incident nefericit. Sunt convins că s-a ajuns atât de departe numai din cauza combinaţiei dintre muzică şi *Tequila*, adăugate la multitudinea de impresii care te-au copleşit. Îţi promit că nu se va mai repeta niciodată. Trebuie să ne concentrăm toate forţele asupra muncii care ne aşteaptă şi care nu este tocmai uşoară. Eu…

Se întrerupse şi-i cercetă faţa cu luare-aminte.

— E-n regulă, ai dreptate, se mulţumi să spună

Diana, care nu găsea cuvintele potrivite cu care să se exprime.

Mark continua să o fixeze cu aceeaşi privire ciudată, şi ea avu senzaţia că nu îi spusese încă tot ce avea pe inimă.

— Crezi că vei reuşi să fii gata într-o jumătate de oră? o întrebă el cu un ton jos. Vocea lui avea în ea ceva provocator, însă Diana nu se simţea în stare să-şi dea seama despre ce era vorba. Se mulţumi să încuviinţeze dând din cap şi se retrase cât mai repede în camera ei, trântind cu putere uşa.

Azvârli furioasă poşeta în pat.

— Incident nefericit! spumegă ea de mânie. Incident nefericit… asta este tot ce a găsit de cuviinţă să spună în legătură cu cele petrecute astă-noapte!

De furie se apucă să-şi îndese hainele în sacoşa de voiaj fără nicio atenţie, la întâmplare, îngrămădind apoi până la refuz peste ele şi restul lucrurilor sale.

Nu trecuse niciun sfert de oră când ridică receptorul şi-i comunică lui Mark că era gata de plecare.

Peste câteva minute Mark intră în camera ei, purtând pe umeri un sac de voiaj. Luă bagajul Dianei şi coborâră împreună, în tăcere.

Landrover-ul era tras lângă intrare, pregătit pentru drum. În timp ce Mark era ocupat cu aranjarea bagajelor, Diana se căţără singură pe scaunul din dreapta şoferului şi aşteptă.

Soarele strălucea la fel de puternic ca şi cu o zi înainte, iar peisajul avea un farmec rar întâlnit. Însă pentru ei drumul până la aeroport se desfăşură într-o atmosferă apăsătoare.

Mark abia dacă rosti ceva. Conducea cu privirea fixată înainte. Ţinea volanul cu mâini liniştite şi ferme.

Involuntar, Diana trebui să admită cât de plăcut o mângâiaseră şi o dezmierdaseră mâinile acestea.

Eşti aici pentru a munci! se chemă ea la ordine cu severitate, *şi nicidecum pentru o legătură sentimentală cu Mark Harrison*.

La aeroport nu avură de aşteptat sosirea lui Liz. Se aflau abia de câteva minute la terminal, când Diana descoperi în fluxul de oameni care ieşea din vamă, trecând prin uşile mari, din sticlă, o blondă tânără şi înaltă.

Pardesiul de culoare închisă, pe care şi-l pusese neglijent pe umeri, îi punea avantajos în evidenţă părul lung şi strălucitor. Ochii îi erau ascunşi în spatele unor ochelari de soare imenşi, cu lentile albastre. A fost nevoie de câteva momente până ca Liz să-i descopere. Apoi le făcu semn cu mâna şi se îndreptă spre ei. De îndată ce se aflară faţă în faţă, îi dărui lui Mark un zâmbet radios.

— Mark, iubitule, sunt înnebunită de fericire să te revăd! şopti ea cu voce răguşită.

Diana furişă o privire spre Mark, care stătea lângă ea de parcă ar fi fost stană de piatră. Nu părea să fie dispus să-i răspundă lui Liz la salutul plin de exuberanţă. Rămase la fel de impasibil şi când Liz îşi lăsă să-i cadă sacoşa de voiaj şi se aruncă vijelioasă asupra lui, sărutându-l pe amândoi obrajii. Până la urmă femeia se văzu nevoită să-i dea drumul, privindu-l întrebătoare.

— Ia spune, nu te bucuri chiar niciun pic să mă revezi?

— Fireşte că mă bucur, răspunse Mark, a cărui voce nu trăda însă nici urmă de entuziasm. Ascultă, Liz, pardesiul acesta este pur şi simplu ridicol, având în vedere temperaturile de pe-aici.

— La plecarea mea din State era încă destul de rece şi tot rece va fi şi când mă voi reîntoarce acolo, se apără Liz.

Apoi îşi aşează mâna delicată, cu degetele pline de inele, pe braţul lui Mark.

— De aceea mă şi duc la Acapulco. Se ridică în vârful picioarelor, fiind astfel aproape la fel de înaltă ca şi el. Îşi frecă în joacă nasul de al lui, întrebându-l cu un ton ademenitor: Nu vrei să vii şi tu?

— Nu fi ridicolă. Mark se depărtă de ea cu o mişcare bruscă. Apoi se aplecă şi-i ridică sacoşa de voiaj. Şi restul valizelor tale unde sunt? o întrebă el.

— La ghişeul de eliberare a bagajelor, fireşte, răspunse Liz cu un zâmbet plin de superioritate, privind în direcţia Dianei. Era pentru prima oară că binevoia să ia notă de faptul că Mark nu venise singur. În sacoşă nu am decât bijuteriile şi cosmeticalele, continuă ea, arătând spre sacoşă. Nici nu poate fi vorba să călătoresc fie şi numai un minut fără ele.

Cu un gest plin de sine îşi scutură pe spate părul blond.

Mark o prezentă pe Diana ca pe o colaboratoare, iar pe Liz o numi scurt *o prietenă*, moment în care aceasta îşi aşează din nou mâna pe braţul lui şi ridică semnificativ una din sprâncene.

— Mai sunt? întrebă Mark după ce ridicase cu uimitoare impasibilitate cea de-a treia valiză elegantă, din piele, de pe banda de bagaje, aliniind-o lângă celelalte două, perfect asortate coloristic.

— Vai, iubitule, doar una singură, răspunse ea, chicotind, arătând spre banda transportoare. Vezi, uite că soseşte deja!

Mark ridică de pe bandă şi această valiză

impunătoare şi încărcă apoi toate bagajele pe un cărucior.

— Bun, atunci să mergem la parcare, hotărî el, luând-o înainte cu paşi mari, împingând căruciorul. Liz privi uimită în urma lui.

— Să iau eu sacoşa? se oferi Diana.

— Mulţumesc, nu este nevoie, răspunse Liz în răspăr, după care nu se putu abţine să nu întrebe: Ia spuneţi, este ceva în neregulă cu Mark?

— Nu aş putea spune cu precizie, dar cred că doreşte foarte mult să se apuce cât mai repede de munca lui.

— Tocmai de aceea am şi venit mai devreme, suspină Liz pe un ton confidenţial. Singurul lucru la care-i stă mintea este munca, munca şi iarăşi munca. Sper să-l pot convinge să-şi petreacă măcar câteva zile lipsite de griji împreună cu mine, la Acapulco.

Diana nu-i mai răspunse. Între timp ajunseseră deja lângă *Landrover*-ul lor. Mark urcă bagajele în maşină şi întinse apoi mâna ca să ia pardesiul lui Liz.

— Ce ciudăţenie mai este şi asta? Arătătorul lui Liz indica spre *Landrover*.

— După cum poţi desigur constata şi singură, este vorba despre un autovehicul. Un *Landrover* britanic, ca să fiu mai exact, răspunse Mark uşor ironic. Apoi ocoli maşina şi se urcă la volan.

— Mark! îi strigă Liz, clipind neajutorată din pleoape.

— Haide, Liz, răspunse bărbatul parcă cu mai multă bunăvoinţă. Urcă, doar eşti destul de mare.

Diana, căreia nimeni nu-i dăduse nicio atenţie în ultimul timp, se căţără pe scaunul din spate şi o urmări pe Liz cu privirea în timp ce aceasta se avânta cu un gest graţios pe locul de lângă şofer. *Ea şi Mark*

formează o pereche cu adevărat ideală, îşi spuse în gând, văzându-i alături pe scaunele din faţă.

Tot timpul drumului, Liz sporovăi fără încetare. Şi, de câte ori se întâmpla să fie câte un viraj spre dreapta, nu pierdea ocazia să se lipească strâns de el.

Dintr-odată, în mintea Dianei se făcu lumină. Firește, Liz van Dorn era fata pe care o văzuse atât de des alături de Mark în pozele din ziare. Liz, şi nimeni alta! Nici nu era de mirare că i se păruse atât de cunoscută! Şi la fel de puţin era de mirare şi faptul că Mark îşi dăduse osteneala să vină să o întâmpine personal!

În aceeaşi fracţiune de secundă înţelese şi de ce numise Mark cele întâmplate noaptea trecută ca fiind un *incident nefericit*. Îşi muscă buzele şi nu mai scoase o vorbă pe toată durata călătoriei.

6

După o jumătate de oră de mers, ajunseră la Cholula. Localitatea era supraaglomerată de turiştii care voiau să admire marea *Piramidă a Soarelui* de la Teotihuacán. În timp ce traversau localitatea, Mark le spuse că numeroasele biserici pe care le vedeau fuseseră înălţate de regulă pe fundaţiile unor temple din antichitate, distruse de invadatorii spanioli.

Diana ar fi dorit din tot sufletul să facă un mic popas, ca să admire mai de aproape câteva dintre ele, însă Mark se opuse, stăruind că trebuie să-şi continue fără oprire drumul spre tabăra arheologică.

După o altă jumătate de oră, părăsiră şoseaua asfaltată şi intrară pe un drum nepietruit.

Liz se plânse tot timpul când de drumul prost, când de căldura insuportabilă.

Diana începuse deja să se teamă că se pierduseră, pentru că Mark părea să conducă mai mult bazându-se pe instinctul său de orientare decât după hartă.

După un timp făcură din nou un viraj strâns şi de acolo drumul continuă, kilometru după kilometru, peste un platou bolovănos. Pe neaşteptate, Mark frână brusc şi *Landrover*-ul se opri într-un imens nor de praf.

— Şi-acum ce s-a mai întâmplat? miorlăi Liz. Mark, să ştii că dacă continui în felul acesta, am să cobor imediat din maşină.

Mark se scuză şi încercă să le explice.

— Am impresia că de ieri au început să sape într-o altă zonă. Am vrut doar să evit prăfuirea aparatelor de fotografiat.

Într-adevăr, nu departe de ei descoperiră două aparate de fotografiat fixate pe stative. Între ele se putea desluşi o zonă marcată cu fanioane roşii, iar ceva mai în spate era parcat un microbuz cu portierele deschise. Lopeţi şi târnăcoape erau răspândite aproape peste tot.

Ceea ce vedeau părea un haos cu vagi urme de organizare. Două improvizaţii ciudate, realizate din scânduri şi bârne bătute în cuie, serveau drept mese de lucru. La una din acestea şedea o femeie cu părul cărunt, tuns scurt, ocupată să îndepărteze cu o pensulă murdăria de pe diferitele cioburi de ceramică întinse pe masă. Pe cealaltă masă erau stivuite grămezi de plăci de mozaic.

Un tânăr abia trecut de adolescenţă copia cu grijă modelele acestora pe o coală mare de desen. Puţin mai încolo, şedea pe vine un bărbat mic de statură, cu părul negru ca smoala, înconjurat de un grup de indigeni care gesticulau sălbatic şi vorbeau de-

a valma, părând că i se adresau cu toţii în acelaşi timp. Imaginea era completată de câteva animale de povară, murdare, stând nemişcate în umbra unor arbuşti. Pe spatele lor se găseau şei de care atârnau, de ambele părţi, imenşi saci de transport din piele.

Auzind zgomotul motorului *Landrover*-ului, tânărul care era ocupat să îndese ceva în saci ridică privirile. Era înalt, avea o statură atletică, purta o pereche de blugi spălăciţi şi o cămaşă albastră din bumbac.

— Mark! exclamă el bucuros, apropiindu-se în fugă.

— Peter! strigă Mark la rândul său, sărind din maşină.

Se îmbrăţişară călduros, evident încântaţi să se revadă.

Apoi, Peter se întoarse spre ceilalţi nou-veniţi.

— Bună, Liz, spuse el şi-i întinse mâna atât pentru a o saluta, cât şi pentru a o ajuta să coboare.

— Peter! Liz era în culmea bucuriei. Ce minunat să te revăd! Îl sărută amical pe obraz.

Diana se pregătea să sară din maşină, când îi veniră în ajutor două braţe vânjoase, care o ridicară pe sus fără nicio dificultate.

— Nu eşti încă destul de mare pentru a te descurca singură, spuse Mark hotărât, aşezând-o cu grijă pe sol.

Peter o inspectă curios şi apoi îi întinse mâna.

— Pariez că eşti Diana Larkin, îi zâmbi el larg.

Diana îi luă mâna şi i-o scutură bărbăteşte.

— Iar dumneavoastră sunteţi, evident, Peter Simmons.

— De ce evident? Scrie pe undeva? întrebă el rânjind, uitându-se în jur cu o privire nevinovată.

Apropo, aici toată lumea se tutuieşte, asta pentru a simplifica lucrurile, mă înţelegi?

Întrucât Diana nu prea ştia cum trebuie să reacţioneze la felul direct de a fi ai lui Peter, se băgă şi Liz în vorbă.

— Nu-ţi face nicio grijă, Diana, te obişnuieşti tu până la urmă şi cu el. Are slăbiciunea să-i ia pe toţi peste picior, dar în rest este un băiat binevoitor şi inofensiv.

Apoi se adresă nerăbdătoare lui Mark.

— Mi-ai promis că-mi vei arăta totul!

— De acord.

O luă de după talie şi se îndreptă spre grupul de bărbaţi care continuau să vocifereze cu voce ridicată.

— Nu vrei să-i urmăm? întrebă Peter, oferindu-i Dianei braţul cu o plecăciune caraghioasă.

— Bineînţeles. De ce nu? răspunse ea şi porniră pe urmele lui Mark şi ale Lizei.

Bărbatul cel mic de statură şi negricios îi descoperi când ei ajunseseră în dreptul grupului de indigeni. Dintr-un salt se ridică în picioare, zâmbind fericit.

— Bună, Mark! Mă bucur că te-ai întors. Cei doi se îmbrăţişară. Ştii, oamenii ăştia tocmai îmi povesteau nişte lucruri extraordinar de interesante. Provin fiecare din alt trib şi…

— Profesore Katani, îl întrerupse Mark politicos dar ferm. Avem musafiri. Arătă spre Diana şi Liz, şi de abia acum băgă şi profesorul de seamă că Mark nu venise singur.

— Musafiri? repetă el fără să înţeleagă.

— Ei, doar pe Liz van Dorn o cunoşti. Apoi arătă spre Diana. Iar ea este Diana Larkin, noua noastră colaboratoare. Ne va da o mână de ajutor la analizarea

şi catalogarea frescelor de templu.

— Foarte frumos. Profesorul Katani îi întinse mâna. Veţi vedea, avem o mulţime de treabă de făcut. Prea bine, însă acum trebuie neapărat să-ţi povestesc ce este cu dialectele acestea, continuă el, adresându-se din nou lui Mark.

Şi, fără să mai acorde celorlalţi nici cea mai mică atenţie, îl luă pe Mark de braţ şi-l trase după sine, vorbindu-i fără întrerupere.

Mark privi peste umăr spre Peter şi-i făcu cu ochiul. Acesta zâmbi înţelegător şi spuse:

— Ei bine, stimatele mele doamne, am impresia că deocamdată veţi fi nevoite să vă mulţumiţi numai cu mine. Cu aceste cuvinte le luă pe amândouă de braţ.

Îi ajunseră din urmă pe profesor şi pe Mark în clipa când aceştia se opriră în dreptul mesei la care lucra femeia cu părul cărunt.

— Tina, spuse Henry Katani, uite, s-a întors Mark.

— Asta văd şi eu, răspunse femeia, ridicând zâmbitoare privirile. Şi mai văd că avem şi musafiri.

— Da, aşa-i, mormăi Henry nerăbdător. Dar numai una dintre ele are legătură cu munca noastră. Să ştii că i-am povestit deja lui Mark că…

Tina Katani puse pensula jos şi-i aruncă soţului ei o privire pătrunzătoare.

— Nu cred că este cel mai potrivit moment pentru a discuta despre noutăţi. Şi continuă, zâmbind în direcţia celor două tinere. Dimpotrivă, este aproape ora prânzului.

Se ridică şi plecă împreună cu soţul ei spre un cort micuţ care fusese ridicat la celălalt capăt al taberei.

— Mark! se lamentă Liz, dar mi-ai promis că-mi

arăţi totul!

— Eşti sigură că nu a spus cumva tocmai pe dos? întrebă Peter cu o mină inocentă.

Diana îl privi uimită, însă Liz părea să-l ignore cu desăvârşire.

— Pentru moment, asta este tot ce se poate vedea, zău aşa, spuse Mark, ridicând din umeri.

Tina tocmai se ocupa cu curăţarea unor piese de ceramică pentru a le putea identifica. Apoi se îndreptă spre cealaltă masă, la care desena tânărul.

— Permiteţi-mi să vi-l prezint pe Juan Saenza. Este unul dintre cei mai importanţi colaboratori ai noştri, deşi abia a împlinit şaisprezece ani. Băiatul ridică privirile şi le zâmbi timid.

— Juan, continuă Mark, ea este Diana Larkin. Va răspunde de clasificarea frescelor.

Juan îi aruncă Dianei o privire nesigură.

— Juan face o treabă excelentă, spuse Mark. Am considerat că ar fi mai sigur dacă am copia toate modelele de pe mozaicuri, pentru ca apoi să lucrăm, pe cât posibil, numai cu aceste desene.

— A, înţeleg, modelele sunt... Mai mult nu apucă Diana să spună, pentru că Liz o întrerupse, strigând:

— Asta ce mai este?

Degetul ei arăta spre o maşinărie monstruoasă de culoare galbenă, care se vedea în apropierea cortului. Era ceva care aducea atât cu o macara, cât şi cu un excavator.

— E o maşină care ne ajută la efectuarea săpăturilor. Este ultima dintre achiziţiile noastre şi ne-a fost deja de mare ajutor. Dintr-odată, Mark deveni aproape entuziast. Întrucât ne realizăm singuri săpăturile, ne este de cea mai mare utilitate. Iar Peter este singurul dintre noi care ştie cum s-o mânuiască.

Cu ajutorul ei putem studia suprafeţe mult mai întinse decât dacă am...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Mark! îl întrerupse Liz, scuteşte-mă de detalii, te implor. Nu voiam să ştiu decât ce reprezintă, şi atât.

Diana se aştepta ca Mark să o repeadă şi privi încordată spre ei. Însă în loc să-i dea un răspuns usturător, Mark se mulţumi doar să strâmbe puţin din gură şi să continue cu acelaşi calm ca până atunci:

— Propun să mergem întâi la corturi şi să vedem ce putem mânca de prânz.

Cortul era dotat doar cu strictul necesar: o masă veche de *bridge*[4] şi câteva scaune pliante cu pânză. Pe masă se găseau două termosuri mari, pline cu apă, şi alături o mulţime de căni din material plastic.

Într-o ladă frigorifică se găseau mai multe sandvişuri cu brânză şi câteva fructe. Soţii Katani se aşezaseră deja la masă şi aveau fiecare în faţă câte o jumătate de fruct de mango.

Peter umplu cănile din plastic cu apă, spunând:

— Vă rog să vă serviţi. Deşi nu este chiar o masă prea bogată, este măcar o gustare acceptabilă, cel puţin aşa cred.

— Asta este tot? strâmbă Liz din nas. Îşi roti privirea dezamăgită prin cortul amenajat atât de sărăcăcios.

— Tare mă tem că da, spuse Mark. Ştii, nu avem aici un şantier arheologic în toată puterea cuvântului. Lucrăm în principal cu modele care ne sunt trimise din şantierele arheologice din México City, pe care le comparăm cu obiectele descoperite de mine în Yucatán. Dar în următoarele zile vom începe şi aici

4 Joc de cărţi (n.t.).

săpăturile. Iar Peter – continuă el zâmbindu-i acestuia provocator – Peter va scoate la lumină grămezi întregi de dovezi care să-mi ateste teoria.

Liz oftă zgomotos. Mark se întoarse spre ea.

— Ia spune, de ce nu te duci la şcoală să te odihneşti un pic? propuse el.

— La şcoală? repetă ea sceptică.

— Da, acolo unde ne-am instalat de fapt sediul. Vei vedea că este destul de acceptabil. Acum şi Maria este acolo. O să-ţi pregătească ceva de mâncare ca lumea şi te vei şi putea întinde puţin.

— Sună destul de bine, spuse Liz recunoscătoare.

— Nu vrei să te odihneşti şi tu, Diana? întrebă Mark.

— Aş prefera să rămân aici şi să arunc o privire asupra frescelor – bineînţeles, dacă eşti şi tu de acord.

— E-n regulă, acceptă Mark, adresându-se apoi din nou lui Liz. Am să-i spun lui Juan ce are de făcut. Te va duce cu maşina până la şcoală.

— Adică… înseamnă că nu vii şi tu? Liz îl privi cu reproş.

— Ascultă Liz, de ce nu vrei să înţelegi că am într-adevăr foarte mult de lucru? Şi-aşa suntem teribil de întârziaţi faţă de plan. În vocea lui Mark începea să se simtă o undă de enervare.

Profesorul Katani se ridică şi o ameninţă pe Liz în glumă cu degetul.

— Stimata mea doamnă, vă rog să nu-l împiedicaţi pe Mark să-şi vadă de treabă. Avem mare nevoie de el. Mai bine aţi face să-i daţi o mână de ajutor.

Liz se holbă la profesor fără să ştie ce trebuia să facă. Nu era prea sigură dacă vorbea cu adevărat serios. Şi Tina Katani se ridică şi, luându-şi soţul de

braţ, îi spuse accentuat acestuia:

— Vino, Henry, să ne întoarcem la lucru.

Ieşiră împreună din cort, în timp ce Henry Katani clătina din cap bolborosind ceva despre *manevre de distragere a atenţiei*.

Mark şi Liz ieşiră la rândul lor din cort, în timp ce Diana şi Peter se aşezară faţă în faţă la masa de bridge. Diana îşi luă o felie de pâine şi bău o gură de apă din cana ei de plastic. Era mulţumită cu ceea ce i se oferise, întrucât micul dejun copios pe care-l servise de dimineaţă la hotel depăşise cu mult necesarul ei de hrană.

— Mark are multă răbdare cu Liz, spuse Peter. Eu unul nu mă pot abţine să nu o mai iau din când în când peste picior.

— Este foarte frumoasă, nu-i aşa? În timp ce-i puse această întrebare Diana evită să-l privească pe Peter.

— Puţin cam prea frumoasă pentru gustul meu, veni pe loc răspunsul acestuia.

— Da, dar se pare că nu şi pentru Mark. Nici nu este de mirare că dă dovadă de atâta răbdare cu ea.

În acea clipă Mark se întoarse în cort.

— După cum văd, sunteţi ocupaţi să faceţi cunoştinţă unul cu celălalt, spuse el, fără ca să se înţeleagă prea bine ce voia să spună.

— Ce să-i faci, nimeni nu poate rezista farmecului meu, spuse Peter, cerându-şi parcă scuze din priviri Dianei.

Mark se aşează lângă ei şi-şi turnă o cană de apă.

— S-a întâmplat ceva cât timp am lipsit?

— Sincer să fiu – da! spuse Peter triumfător. Apoi continuă cu ochii scăpărându-i. După plecarea ta indigenii au început să marcheze zonele pentru

săpături. Bătrânul şi bunul Henry şi-a petrecut mai multe ore alături de ei, în timp ce munceau, vorbindule. Doar cerul poate şti despre ce vorbeau. Practic, fiecare dintre ei vorbeşte un alt dialect, dar îl ştii pe Henry – ăsta cunoaşte toate dialectele. Ei bine, şi apoi s-a întâmplat pe neaşteptate. Deodată Henry şi-a scos carneţelul de notiţe şi a început să noteze ceva cu frenezie. Puţin mai târziu a alergat ca un nebun la Tina şi i-a povestit ceva gesticulând în cel puţin şase limbi concomitent.

Apoi, întorcându-se spre Diana, Peter preciză:

— Ştii, Tina este singura care poate cât de cât să-l stăpânească pe profesor. Nici nu ştiu ce ne-am face fără ea.

Apoi se adresă din nou lui Mark.

— În orice caz, de această dată Henry avea într-adevăr un motiv întemeiat să se agite atâta. Există o anumită înşiruire de cuvinte care se repetă în toate dialectele, fără nicio excepţie. Henry este foarte convins că, dacă descoperă suficiente cuvinte şi dacă le analizează cum trebuie, va obţine o dovadă palpabilă cu privire la existenţa în antichitate a unui vast sistem de comunicaţii care lega diversele triburi.

Peter se aplecă în faţă, vizibil tulburat.

— Şi apoi mai există încă ceva. Ieri seară, în timp ce Henry lucra la el în cameră, Tina mi-a spus că a descoperit deja mai multe caracteristici comune pe plăcile ei de ceramică. Ştii şi tu cât de rar vorbeşte Tina despre munca ei. Dar când spune ceva este un lucru cu cap şi coadă.

— Sună foarte promiţător ce mi-ai spus. De bucurie, Mark îl bătu pe Peter pe umăr. Apoi o prinse pe Diana de mână, o trase în picioare şi-i spuse cu blândeţe: vino, a venit timpul să te punem la lucru. Şi,

înainte să-şi dea seama, Diana se trezi în faţa cortului.

— Arată-i domnişoarei Larkin ce ai făcut până acum! îi ceru Mark lui Juan când ajunseră în dreptul mesei la care lucra acesta. Apoi se răsuci pe călcâie şi se întoarse în cort fără a mai spune un cuvânt. Juan şi Diana rămaseră cu privirea aţintită pe urmele lui. Juan plin de admiraţie, iar Diana mai degrabă furioasă.

Însă Diana îi zâmbi încurajator băiatului, evident intimidat de prezenţa ei, şi se apucă să-i studieze desenele.

— Lucrezi foarte exact, îl lăudă ea.

— Domnul Harrison a spus că ar fi un lucru foarte important. Se exprima fluent în engleză, chiar dacă cu un uşor accent. Era evident că îl idolatriza pe Mark.

Juan şi Diana îşi petrecură întreaga după-amiază inventariind pe rând frescele care se îngrămădeau pe masă şi în jurul acesteia. Erau acoperite cu folii groase din plastic. Juan le dezvelea una câte una şi le aşeza în faţa Dianei, ca să-i permită să le studieze mai bine.

Majoritatea fuseseră descoperite cu ocazia săpăturilor pentru construcţia metroului din México City. Dar printre ele se găseau şi alte piese, care proveneau din cele mai diferite colţuri ale Mexicului, iar câteva fuseseră găsite chiar în apropiere de Cholula.

Erau făcute din cele mai diverse materiale şi aveau chiar şi forme foarte diferite. Un lucru însă îl aveau comun: modelele săpate în profunzime care dovedeau că constituiseră, cu foarte mult timp în urmă, decoraţiuni în vechile temple mexicane.

Cu timpul, Juan îşi uită de timiditate şi începu să-i explice în detaliu Dianei ce principiu de ordonare imaginase pentru a putea înregistra frescele şi desenele pe care le realizase după acestea.

O atmosferă paşnică domnea peste întreaga colectivitate. Tina Katani lucra nu departe de Diana, curăţând plăcuţele ei de ceramică, în timp ce îngâna o melodie. Din tufele din apropiere răzbătea ciripitul vesel al păsărilor şi, din când în când, se auzeau şi zgomotele altor animale.

Diana se simţea bine şi începuse să fie sigură că acest gen de activitate îi va face multă plăcere şi că va avea şi mari satisfacţii.

7

Soarele coborâse aproape de orizont când umbra lui Mark acoperi pe neaşteptate masa la care lucra Diana.

— Fără ore suplimentare chiar din prima zi, îi spuse el zâmbind.

Diana îşi privi uimită ceasul de mână. Într-adevăr, era trecut de ora cinci.

— Ţi-aş propune să termini pentru astăzi şi să vii cu noi la scoală.

Diana se uită spre Tina care făcea deja ordine pe masa ei şi acoperea plăcuţele de ceramică cu folii din plastic.

— Juan, spuse Mark, ajut-o pe domnişoara Larkin să facă ordine pe masă şi apoi însoţeşte-o la *Landrover*!

Juan sări imediat în picioare ca să execute ordinul lui Mark şi, nu după multă vreme, toată lumea se strânsese lângă maşina cea roşie.

Diana observă că doi indigeni porniră călare pe măgăruşi, în timp ce un al treilea se instala cât mai comod în cort. *Probabil că va asigura paza în timpul nopţii*, îşi zise ea. Ceilalţi indieni părăsiră tabăra pe jos.

Locuiau într-un sătuc nu prea îndepărtat.

Juan se căţăra pe locul şoferului şi, după ce se urcă toată lumea, porni încet:

Nu după mult timp ajunseră într-un sat format în mare parte din colibe de lut. În centru se deschidea o piaţă în care se înălţa o biserică modestă.

Juan parcă maşina în faţa bisericii, în imediata apropiere a unei clădiri joase, cu acoperiş din olane roşii. Era construcţia cea mai modernă din întregul sat. Fără nicio îndoială că era în acelaşi timp şi şcoală şi casă comunală.

Înăuntru exista o încăpere mare care servea atât de clasă, cât şi de sală de şedinţe. Din această încăpere se deschideau mai multe alte cămăruţe.

În sala mare se găseau şi un lavoar, o plită şi un frigider. Băncile şi scaunele din clasă fuseseră împinse la perete şi îngrămădite unele peste altele. În locul lor, spaţiul din centrul încăperii era acum ocupat de două sofale vechi şi uzate şi de un balansoar.

— Nu arată tocmai ca la *Camino Real*, spuse Peter când văzu expresia sceptică de pe chipul Dianei, însă este suficient pentru a putea trăi. Sunt sigur că ai să te simţi cât de curând ca acasă.

— Peter! strigă Liz care tocmai ieşea din una din încăperile mai micuţe. Cum poate cineva să reziste mai mult de o zi în aceste condiţii primitive? Şi, fără să aştepte răspunsul, se răsuci brusc spre Mark. Şi tu, unde mi-ai fost întreaga după-amiază? Stau aici de ore întregi, aşteptându-te!

— Doar ştii foarte bine că am avut de lucru, Liz. Am pierdut două zile întregi şi trebuie să le recuperez cât mai repede. Mark îşi încreţi fruntea, nemulţumit. Însă, apoi, dintr-odată, trăsăturile i se neteziră. O luă pe Liz de braţ şi o măsură admirativ din cap până în

picioare.

— După cum văd, te-ai priceput să-ţi petreci cu folos acest timp, spuse el galant, zâmbindu-i curtenitor.

— Îţi place? întrebă Liz pe jumătate împăcată şi se roti cu o mişcare de manechin.

Într-adevăr, arăta splendid în bluza ei largă din mătase, pe care şi-o înnodase sub sânii cu forme perfecte şi în rochia plină din mătase, lungă până în pământ.

Diana se abţinu de la orice comentariu. Deşi apariţia lui Liz era de-a dreptul ridicolă în ambianţa sărăcăcioasă din şcoala aceea de provincie, Diana şi-o putea închipui foarte bine într-una din elegantele discoteci din Acapulco.

— Maria! Mark făcu semn unei mexicane, care până atunci îşi făcuse de lucru tăcută şi serioasă lângă plită. Îţi mulţumesc că te-ai ocupat de domnişoara van Dorn. Apropie-te, vreau să ţi-o prezint pe Diana Larkin, noua noastră colaboratoare.

Maria se apropie şi făcu o plecăciune în faţa Dianei. Apoi îl privi întrebătoare pe Mark.

— Când doriţi să serviţi cina? spuse ea în spaniolă.

— Cât mai repede posibil, răspunse Mark, zâmbindu-i. Suntem cu toţii lihniţi de foame.

Apoi îşi dedică întreaga atenţie lui Liz, care îl trase lângă ea pe una din canapele şi începu să-i povestească despre Acapulco.

Maria se întoarse la plita pe care se găsea o oală de dimensiuni impresionante şi aprinse focul. Soţii Katani se retraseră în camera lor.

— Îmi permiţi să-ţi prezint apartamentul ce-ţi este destinat? se adresă Peter Dianei. Faptul că îi

dădea atenţie îi făcea bine şi o ajuta să alunge sentimentul acela ciudat care o copleşise în clipa în care îi văzuse pe Liz şi Mark alături, pe canapea. Încuviinţă recunoscătoare şi ieşi din încăpere împreună cu Peter.

Celelalte camere arătau toate la fel. În fiecare se găseau câte două paturi înguste, aproape nişte *priciuri*[5], separate între ele printr-o măsuţă îngustă din lemn, pe care se afla o veioză. În afară de acestea se mai găseau doar un scrin cu mai multe sertare, o oglindă cu ramă metalică şi atârnată de perete, o scândură în care se bătuseră cuie lungi pentru a servi drept dulap.

— Ceea ce lipseşte aici, după cum lesne se poate vedea, este mâna unei femei, spuse Peter cu o mină foarte serioasă.

Diana nu se putu abţine să nu izbucnească în râs.

— Ei bine, aşa îmi placi mult mai mult, continuă Peter. Adineauri chiar m-am temut preţ de câteva secunde că vei izbucni în plâns. Ei bine, să ştii că nici nu ţi-aş fi luat-o în nume de rău. Doamne, când îmi aduc aminte de prima mea expediţie... Totul era atât de străin, atât de neobişnuit! Nu o voi uita niciodată.

Apoi chipul lui se schimonosi într-o grimasă hazlie.

— Indiferent ce are să se întâmple, soţii Katani dorm în încăperea vecină, iar Mark şi cu mine ne împărţim cealaltă cameră. Vrând-nevrând, la noapte vei fi obligată să împarţi camera cu Liz. Dar după plecarea ei vei avea o cameră doar pentru tine – doar dacă nu mă inviţi pe mine, fireşte.

— Of, Peter! râse Diana cu hohote. Nu poţi fi

5 Paturi înguste, din scândură, întâlnite frecvent în cabanele şi refugiile montane (n.t.).

serios nici măcar o clipă? Te rog să încetezi să mă mai necăjeşti.

— Uite că ai început să vorbeşti întocmai ca Liz, spuse Peter, rânjind până la urechi. Bun. Însă acum cred că a sosit ora de masă. Haide, să ne întoarcem, altfel rămânem nemâncaţi.

Când se întoarseră, Maria tocmai turna supa aburindă în străchini mari de lemn.

Toată lumea se aşeză în jurul mesei rotunde şi fiecare se servi cu fasole prăjită, *Tortilla* şi chifteluţe în sos de ardei iute.

Diana nici nu-şi dăduse seama cât de înfometată era.

Acum însă, când începu să mănânce, nu-şi mai găsi timp ca să ia parte la discuţiile care se purtau la masă, atât de mult se concentră asupra mâncării.

Când, într-un târziu, toată lumea se declară sătulă, se ridicară unul după altul de la masă, întinzându-se şi lăudând bucatele excelente.

Mark se apropie de Maria care-şi făcea de lucru la chiuvetă umplând o oală adâncă cu apă şi-i spuse ceva cu voce scăzută. Având în vedere obrajii îmbujoraţi ai femeii, înţeleseră cu toţii că îi făcea complimente în legătură cu arta ei culinară. Imediat însă se auzi strigătul lui Liz care-l chema pe Mark din celălalt capăt al încăperii, rugându-l să-i ţină companie.

Diana îi dădu Tinei o mână de ajutor la strânsul vaselor şi apoi se oferi să le şteargă.

— Chiar nu te deranjează să faci asta? întrebă Tina.

— Nu, nici vorbă, o asigură Diana care primi în dar zâmbetele recunoscătoare ale Tinei şi Mariei.

— Maria munceşte din greu pentru noi. Locuieşte foarte aproape de aici şi dacă îi dăm o mână de ajutor

ajunge mai repede acasă, la ai săi, îi explică Tina. Apropo, Juan este fiul ei.

Când terminară, Maria le mai zâmbi încă o dată, plină de recunoştinţă, după care ieşi grăbită prin uşa din spate.

— Cred că până la urmă am să mă însor cu Maria şi îmi voi petrece zilele pe care le mai am de trăit mâncând, oftă leneş Peter şi se bătu cu palma peste stomac.

— În acest caz ai face bine să te fereşti de Paulo, îl sfătui Mark râzând.

— Paulo este soţul Mariei, explică Tina, văzând privirea întrebătoare a Dianei. Este şeful echipei noastre de muncitori. Henry are o părere foarte bună despre el.

— Din păcate, cu dejunul lucrurile nu stau la fel de bine, spuse Peter, privind spre Diana. Pe acesta fiecare trebuie să şi-l pregătească singur. Intri aici şi te serveşti din tot ce găseşti. Şi de sculat te poţi scula când pofteşti. Însă dacă vrei să ajungi la tabără cu *Landrover*-ul trebuie să fii gata de drum la şapte treizeci.

— La şapte jumătate? Atât de devreme, făcu Liz ochii mari.

Peter ignoră observaţia ei şi se ridică de la masă.

— Mă duc să văd de maşină, să verific dacă totul este în ordine după marea escapadă la oraş, spuse el ieşind.

— Aici chiar nu se poate face nimic? gemu Liz, cerându-i ajutor din priviri lui Mark.

— Vino, facem o plimbare în jurul pieţii din sat, propuse el. Aşa se obişnuieşte aici, în Mexic.

Liz încuviinţă pierdută. Se ridicară şi ieşiră împreună. Tina luă o carte şi începu să citească.

— Uite acolo nişte ziare, dacă vrei să citeşti, îi spuse ea Dianei, indicând o grămadă de reviste vrăfuite pe un scaun.

Diana luă prima revistă de deasupra şi începu să o frunzărească fără niciun chef. Nu peste mult timp simţi că abia îşi mai poate ţine pleoapele deschise.

— Ies şi eu să iau o gură de aer curat, îi spuse ea Tinei şi se ridică de la masă. Se strecură în noaptea răcoroasă, plină de stele, ieşind prin uşa din spate.

Se opri în uşă timp de câteva clipe, uitându-se în jur.

Nu avea niciun chef să se întâlnească cu Mark şi cu Liz.

Trase adânc în plămâni aerul proaspăt şi porni cufundată în gânduri de-a lungul zidului şcolii.

Dintr-odată înlemni, nemaiîndrăznind nici măcar să respire. La numai câţiva metri de ea se aflau Mark şi Liz. Siluetele lor se profilau foarte clar în lumina argintie pe care o dădea luna plină.

Păreau perechea ideală pe care o întâlneşti mereu în reclame. Mark, înalt şi atletic, îmbrăcat sport cu o pereche de blugi, Liz, graţioasă şi cu picioare lungi, cu părul cu reflexe argintii, unduind mătăsos în vânt.

Mark îşi pusese braţele în jurul ei, iar ea şi le încolăcise pe după gâtul lui.

— Haide, Mark, spune da, te rog, îl implora ea linguşindu-se. De unde se afla, Diana putea desluşi fiecare cuvânt al lor. Vino cu mine la Acapulco, măcar pentru câteva zile.

— Ştii foarte bine că nu am timp pentru aşa ceva, se apără Mark.

— Iubitule, în acest caz promite-mi măcar că nu

mă vei uita prea repede, şopti Liz. Îi trase capul în jos şi-l sărută pe buze.

Diana stătea nemişcată în umbra zidului şcolii. Dar dintr-odată vraja care o imobilizase se frânse şi, răsucindu-se pe călcâie, alergă înapoi cât o ţineau picioarele. Când în sfârşit ajunse în camera ei, răsuflă uşurată că nu întâlnise pe nimeni în drum.

Nici nu-şi mai dădu osteneala să aprindă lumina, ci se dezbrăcă pe întuneric şi se strecură sub pătura pe care şi-o trase până la gât, tremurând toată, deşi căldura zilei încă nu se risipise din încăpere.

Capul îi vuia îngrozitor. Încercă să-şi reamintească evenimentele ultimelor zile. O asaltau însă mii de întrebări. Avea să fie în stare să ignore atracţia nemaipomenită pe care o exercita Mark asupra ei? Un lucru măcar era limpede: trebuia neapărat să-şi controleze sentimentele, întrucât Mark avea fără doar şi poate o legătură cu Liz. Ea, Diana, nu şi-ar face rău decât sieşi în cazul în care şi-ar da frâu liber sentimentelor pe care le nutrea pentru Mark.

Şi apoi mai era şi întrebarea atât de chinuitoare dacă avea să fie în stare să aducă o contribuţie cât de cât importantă la lucrările de cercetare de aici. Prima zi fusese foarte plăcută, dar munca ei avea să aibă aceeaşi importanţă odată cu trecerea timpului? Şi cum avea să se înţeleagă cu ceilalţi?

Mark o asigurase că avea să fie primită cu braţele deschise, ceea ce se şi întâmplase, de fapt. Însă nu exista o anumită răceală în atitudinea soţilor Katani şi nu arunca oare umorul lui Peter, din când în când, săgeţi otrăvite?

Diana strânse pleoapele şi încercă să adoarmă. Însă nu după mult timp lacrimi sărate începură să i se prelingă pe obraji. Se ridică în capul oaselor cu o

smucitură şi aprinse veioza.

Gata, *ajunge*, se certă ea singură, ştergându-se la ochi cu dosul palmei. *Numai asta mai lipsea*, *să mai devii şi sentimentală cu toată harababura asta*!

Se sculă din pat şi cotrobăi prin sacoşa de voiaj până dădu peste cartea pe care o căuta. Apoi îşi îndesă perna la spate şi începu să citească.

O jumătate de oră mai târziu, când Liz intră plutind în încăpere o găsi pe Diana cufundată în *Misterul piramidelor mexicane*.

— Ce citeşti? întrebă ea curioasă, încercând să descifreze titlul cărţii.

— Este o carte atât de interesantă, încât nu mă mai satur recitind-o, răspunse Diana.

— Eşti aproape la fel ca Mark, constată Liz, ridicând indiferentă din umeri, după care se apucă să-şi scoată multele ei bijuterii. Mereu ocupaţi cu câte o carte sau cu tot felul de vechituri. Cred că pentru el este un lucru foarte important să aibă pe cineva ca mine, care să-l facă să-şi mai schimbe din când în când ideile. Liz continuă să sporovăiască în timp ce se dezbrăca.

Diana trebui să recunoască, chiar împotriva voinţei sale, că, deşi cam plinuţ, corpul Lizei era perfect proporţionat. Nu era de mirare că fata era în stare să-l distragă pe Mark de la activităţile sale atât de serioase.

— Dar de data aceasta s-ar zice că munca l-a acaparat cu totul. Nici nu mai vede nimic altceva decât muncă şi iar muncă! explodă Liz, întrerupând şirul gândurilor Dianei. Nu reuşesc să-l conving să mă însoţească – fie şi numai pentru două zile – la Acapulco. Un lucru însă pot să-ţi spun, coborî ea vocea pe un ton confidenţial, mă simt mai liniştită de când te

cunosc.

Îşi împături cu multă grijă fusta cea lungă pe spătarul unui scaun şi scoase din valijoara cu cosmeticale o cutie cu cremă hidratantă, continuând să vorbească în timp ce-şi ungea faţa cu cremă.

— În ultimele dăţi Mark a avut cu el o serie de tinere doamne foarte atrăgătoare şi, să fiu sinceră, acest lucru nu m-a făcut să mă simt prea fericită.

Liz se aşeză pe marginea patului ei şi o privi pe Diana cu ochi nevinovaţi şi mari.

— Vreau să spun că tu nu eşti una dintre acelea care se dau în vânt să se încurce cu Mark.

În loc să-i răspundă, Diana se mulţumi să răsfoiască filele cărţii pe care o ţinea în mâini.

— Şi chiar dacă ai încerca, nu prea ai avea şanse. Liz se sculă şi începu să-şi şteargă crema de pe faţă cu un şerveţel de hârtie. Mark şi cu mine suntem… ei bine, as putea spune că suntem prieteni destul de apropiaţi, vorbi ea privindu-se în oglindă, întorcându-i spatele Dianei. De îndată ce va termina cu lucrările de aici vom anunţa logodna.

Diana tăcu în continuare şi închise cartea, după care îşi luă deşteptătorul de voiaj de pe noptieră.

— Pun ceasul să sune la şase şi jumătate, anunţă ea fără a se pronunţa în niciun fel asupra spuselor lui Liz. Vrei să te scol şi pe tine?

— Pentru numele lui Dumnezeu! Ai înnebunit? exclamă Liz îngrozită şi se urcă în patul ei îngust. Pe priciul ăsta sunt sigură că nu voi reuşi să mă bucur nici măcar de un minut de somn, se lamentă ea.

După ce Diana stinse lumină, Liz o întrebă curioasă:

— Ia spune, aţi locuit în hotelul acela înfiorător din *Plaza de México*, pe care Mark îl găseşte atât de

nemaipomenit? Şi, fără a aştepta vreun răspuns, se grăbi să adauge. Eu am întotdeauna grijă să tragem la *Cantino Real* când suntem împreună. Au cea mai bună discotecă pe care ţi-o poţi imagina. De altfel, acolo l-am învăţat pe Mark să danseze.

Era evident că Liz nu aştepta niciun fel de comentariu, aşa că Diana continuă să păstreze tăcerea, sperând ca Liz să obosească totuşi până la urmă. Şi într-adevăr, nu după multă vreme, respiraţia regulată a lui Liz o înştiinţă că aceasta trecuse în lumea viselor, cu tot patul incomod pe care se odihnea.

Diana însă rămase încă mult timp trează în întuneric, imaginându-şi-o pe Liz cum îl invită pe Mark la dans, apoi cum se abandonează în braţele lui cu mişcări unduitoare în ritmul muzicii latino-americane, cum îşi unduieşte coapsele, prezentând un spectacol nemaipomenit, indiferent dacă dansa sau nu în ritm. Şi, înainte ca să se cufunde, epuizată, în somnul adânc şi izbăvitor, alte două lacrimi amare i se prelinseră pe obraji.

8

— Nu! Nu! Nuuu! ţipă Liz şi-şi acoperi faţa cu perna când, în dimineaţa următoare, ţârâitul strident al deşteptătorului anunţă că era ora şase şi jumătate.

Diana se grăbi să-l oprească şi sări repede din pat. După ce se spălă cu apă rece în ligheanul din colţul camerei îşi trase blugii spălăciţi şi îmbrăcă un tricou albastru. Îşi legă apoi părul cu o basma roşie, ca să-l ferească de praf şi soare.

Când intră în sala mare îi găsi pe Mark şi Peter la micul dejun.

— Măi, să fie, dar arăţi de parcă ai fi gata să te apuci de treabă, o salută Peter.

— S-a sculat şi Liz? vru să ştie Mark.

— Am impresia că a adormit la loc.

Mark se mulţumi să dea din cap şi tăcu.

Diana îşi clăti o ceaşcă şi-şi pregăti un nes. Pe masă erau împrăştiate mai multe cutii cu *corn-flakes*[6]. Diana îşi luă un pumn în farfurie şi turnă deasupra lapte.

Intrară şi soţii Katani şi se aşezară la masă. Fiecare din ei serviră câte o bucată de *Tortilla* care rămăsese din seara precedentă.

Micul dejun decurse în tăcere. Fiecare se uita numai în propria-i farfurie şi mânca, unii cu gândurile la munca ce îi aştepta, alţii încă pe jumătate adormiţi. După micul dejun se îndreptară spre *Landrover*-ul lângă care Juan deja îi aştepta.

Soarele care se înălţase deja pe cer nu reuşise încă să străpungă pâcla ceţoasă a dimineţii. Întreaga piaţa părea stăpânită de o atmosferă ciudat de adormită. Indienii îşi vedeau de treburi în tăcere şi cu un calm imperturbabil.

Măgăruşii păşteau paşnici în colţul lor. În zare se distingeau munţii cu vârfurile înzăpezite ce străluceau orbitoare în bătaia razelor soarelui.

Diana privi în jur şi se frecă la ochi. *Poate fi oare adevărat*? gândi ea. *Mă aflu cu adevărat aici*? *Aici*, *în Mexic*?

— Dacă ai să continui să stai aşa cât este ziua de lungă, visând cu ochii deschişi, nu vei face nicio treabă, o smulse vocea necruţătoare din gândurile care o furaseră.

Răspunsul răutăcios pe care se pregătea să i-l

6 Fulgi de porumb, în lb.engleză (n.t.).

dea îi muri pe buze când îl văzu pe Mark întorcându-se pe călcâie şi dispărând în cortul unde îl aştepta Peter.

Diana îşi petrecu dimineaţa împreună cu Juan, catalogând desenele lui şi făcându-i diverse propuneri ca să-şi îmbunătăţească tehnica de lucru.

În jurul prânzului li se alătură şi Mark.

— Din păcate sunt nevoit să vă deranjez. Juan, vrei să fii atât de amabil şi să te duci cu maşina la școală de unde să o iei pe domnişoara van Dorn şi să o conduci la aeroport? Transmite-i, te rog, că sunt prins cu o problemă de maximă importanţă şi că mi-ar fi absolut imposibil să plec acum de aici. Am să o revăd de îndată ce se va întoarce din această călătorie.

Juan se holbă la Mark cu o expresie de nespusă uimire.

— Adică vreţi să conduc până în oraş? întrebă el încă nesigur, în timp ce un zâmbet fericit începu să-i lumineze chipul.

— Fireşte. Mark râse şi îl bătu bărbăteşte pe umăr. Sunt sigur că ai să te descurci.

Juan lăsă să-i cadă creionul din mână şi porni în fugă în direcţia în care era parcat *Landrover-ul*. În plină goană se întoarse şi strigă:

— Vă rog să mă scuzaţi, domnişoară Larkin!

Diana râse cu poftă, făcându-i semn cu mâna.

— Cred că te adoră, spuse ea întorcându-se spre Mark.

— Posibil. După părerea mea este un băiat tare de treabă. Şi foarte util.

— Unde mai pui că este şi foarte talentat, adăugă Diana, ridicând unul din desenele lui Juan.

Mark stătea chiar în spatele ei şi-l privea peste umăr. Instantaneu, Diana simţi din nou că i se pune ca

un nod în stomac. Rămase nemişcată ca o stană de piatră, fără să cuteze să mişte măcar un deget. Apropierea lui neaşteptată şi sentimentele pe care le declanşa în ea îi dădură aproape o stare de şoc.

— Bun, acum am pierdut destul timp cu vorba. Mark se îndreptă şi făcu un pas lateral. Gata, acum înapoi la treabă! Cu aceste cuvinte se răsuci pe călcâie, îndepărtându-se cu paşi grăbiţi.

Ai putea lua câteva lecţii de bună-purtare chiar şi de la Juan, îşi zise în gând Diana, privind furioasă în urma lui. Apoi se aşeză din nou la masă şi-şi continuă munca.

Razele soarelui ardeau atât de nemilos, încât Diana se văzu nevoită să-şi pună basmaua ca să poată lucra mai departe.

— Până la urmă tot o să te alegi cu o insolaţie, auzi ea pe neaşteptate o voce profundă în spatele său. Apoi simţi cum cineva îi aşază o pălărie pe cap şi imediat după aceea se făcu întuneric în jurul ei. *Sombrero*-ul pe care i-l pusese pe cap Peter era mult prea larg şi-i alunecase până peste urechi.

— Bine, dar este întuneric beznă aici, exclamă ea râzând.

— Unde mai pui că astfel nici nu vei avea cum să mai lucrezi, o necăji Peter.

— Vorbeşti de parcă ai fi Mark, chicoti ea şi-şi scoase *sombrero*-ul de pe cap.

— Da, e un tip cu adevărat fantastic, nu-i aşa? se strâmbă Peter. Însă tocmai acest entuziasm al lui este cel care ne molipseşte pe toţi, noi ceilalţi, şi ne ţine în viteză.

Aerul deveni parcă şi mai încins. Henry Katani îşi petrecea ca de obicei timpul vorbindu-le indigenilor aproape fără întrerupere. Mark supraveghea cursul

lucrărilor şi dădea indicaţii ori de câte ori era nevoie, iar Peter era peste tot şi nicăieri.

Singura persoană care lucra cu calm, în acelaşi ritm, era Tina Katani. S-ar fi zis că nici nu observa activitatea deseori haotică ce se desfăşura în jurul ei, iar dacă observa totuşi ceva, nu o deranja în niciun fel.

În curând Diana îşi dădu seama că şi ea era capabilă de asemenea performanţă. Reuşi să treacă peste strigătele bărbaţilor, hârşâitul sapelor şi bocănitul târnăcoapelor devenite un zgomot de fond al muncii ei, un inevitabil decor sonor.

Se smulse din concentrarea cu care lucra doar atunci când Tina se apropie de masa ei, ştergându-şi palmele de blugi şi întrebând-o dacă nu face o pauză de masă. Abia atunci Diana îşi dădu seama cât de târziu se făcuse.

— Imediat ce termin de desenat acest model, încuviinţă ea din cap, arătând spre o frescă la a cărei copie tocmai lucra.

Tina se uită în jur, căutându-şi soţul. Acesta se întoarse spre ea, ca şi cum i-ar fi simţit privirea. Tina făcu un semn spre ceasul pe care îl purta la încheietura mâinii, dându-i de înţeles că se făcuse ora de masă. Apoi se întoarse din nou spre Diana, oftând.

— Nu poartă ceas. Nici nu ar avea vreun sens, deoarece şi-l pierde de fiecare dată, spuse ea, pornind în întâmpinarea profesorului, cu care se retrase în cort.

Nu după mult timp se apropie şi Peter.

— Desenezi foarte frumos, Diana, spuse el, aruncând o privire asupra schiţei la care ea lucra. Se vede cât de colo că eşti foarte talentată. Dar chiar şi cei mai mari artişti trebuie să mai şi mănânce. Cum rămâne, vii cu mine?

— Da. Sinceră să fiu chiar că mă simt flămândă.

Diana îşi strânse creioanele într-un etui.

— Ştii cumva ce avem de mâncare?

— Of, cum de am putut uita! exclamă Peter, plesnindu-se cu palma peste frunte. Ştii, aici nu avem frigider, şi din acest motiv fiecare îşi ia cu el ce-i place din alimentele pe care le avem la şcoală. Iar tu nu ţi-ai luat nimic.

— Lasă, nu face nimic, îl consolă Diana. Am să vă ţin pur şi simplu companie şi am să mă odihnesc un pic.

— Prostii! se revoltă Peter. Îţi dau jumătate din sandvişul meu.

— Şi eu la fel, intră în vorbă Mark, care tocmai se apropiase. Dar ce s-a întâmplat, ţi-ai uitat pachetul de mâncare, Diana? întrebă el, încreţindu-şi uşor fruntea.

— Nu, se grăbi Peter să răspundă în locul ei. Eu sunt cel care a făcut o greşeală de neiertat, pentru că am uitat să-i spun că fiecare trebuie să aibă grijă să-şi ia ceva de mâncare la el. Am uitat ca pământul, pur şi simplu.

— Dar aşa ceva nu-ţi prea stă în fire, spuse Mark mirat, aruncându-le celor doi o privire suspicioasă.

Peter rămase nedumerit câteva clipe, dar apoi îşi apăsă mâinile pe piept şi exclamă cu voce plină de patos:

— Frumuseţea lui Liz m-a tulburat în asemenea măsură, încât m-am găsit în imposibilitatea de a mai gândi limpede!

Mark nu se putu împiedica să nu zâmbească şi-i dădu un brânci amical între coaste. Apoi porniră toţi trei agale spre cort.

După ce se aşezară cu toţii la masă, fiecare dădu Dianei o parte din mâncarea pe care o luase cu el, astfel încât aceasta primi mai mult decât putu să

mănânce.

După ce terminară, toţi se simţiră cuprinşi de toropeală. Tina Katani se lăsă pe spate în scaun, închise ochii şi aţipi, în timp ce bărbaţii se aplecară asupra unei hărţi.

Diana urmă exemplul Tinei. Închise şi ea ochii şi încercă să se relaxeze. Tentativa îi dădu însă greş, pentru că auzi dintr-odată vocea lui Mark răsunând deasupra ei.

— Încearcă asta înainte de a adormi.

Diana îl privi obosită, mijind ochii. Mark îi întindea un *sombrero*.

— Mulţumesc, şopti ea, punându-şi-l pe cap. Se potrivea perfect.

— Soarele este foarte periculos aici, spuse Mark când ieşiră împreună din cort. Şi nu doresc să faci vreo insolaţie…

Se opri o clipă lângă masa ei de lucru şi Diana avu impresia că ar fi dorit să-i mai spună ceva. Dar apoi se răzgândi. Sprâncenele i se încruntară, de parcă s-ar fi concentrat asupra unui lucru anume, îi întoarse brusc spatele şi se îndepărtă fără niciun cuvânt…

Juan se întoarse abia târziu după-amiază şi opri *Landrover*-ul la marginea luminişului.

Diana văzu cum îi spune scurt ceva lui Mark, care reacţionă doar ridicând în silă din umeri şi se cufundă din nou în muncă, fără a spune niciun cuvânt.

Juan se îndreptă fără grabă în direcţia ei. Ţinea capul plecat, şi, când ajunse lângă ea, Diana putu să observe cât de tulburat părea. Era o atitudine total neobişnuită pentru el.

— Ce s-a întâmplat? îl iscodi ea. Faci o faţă de parcă ar veni chiar acum sfârşitul lumii.

Câteva clipe, Juan tăcu, apoi izbucni:

— Domnişoara van Dorn m-a însărcinat să transmit câteva lucruri foarte vulgare domnului Harrison din partea ei. Eu însă nu vreau să... Se poticni, căutând cuvântul potrivit.

— Nu voiai să-l faci să sufere, nu-i aşa? îl ajută Diana.

— Da. Juan încuviinţă repede din cap, urmărind cu privirea silueta lui Mark care traversa şantierul.

— Sunt convinsă că domnul Harrison ştie foarte bine acest lucru, îl consolă Diana. Nu pune atât de mult la inimă. Hai, apucă-te din nou de lucru. Ai să vezi, te va uşura. Uită ce s-a întâmplat...

Îi înmână un creion şi-i împinse în faţă câteva plăci de ceramică. Nu după mult timp Juan era cufundat cu totul în munca sa şi părea din nou împăcat cu sine.

Diana îşi schimbă poziţia în care şedea şi-şi îndreptă spatele. Toţi muşchii o dureau. Nu era obişnuită să stea atâtea ore aşezată în aceeaşi poziţie.

Când ridică privirea spre Tina constată mirată că aceasta se şi apucase să acopere plăcile de mozaic cu o folie de plastic.

Aşadar, *a trecut şi această lungă zi de lucru*, îşi spuse ea. Răsuflă uşurată. Munca pe care o avea de făcut i se părea deosebit de interesantă şi şi-o îndeplinea cu plăcere. Cu toate acestea era bucuroasă că aveau să se întoarcă la şcoală şi că va putea să se odihnească. Pe deasupra se simţea şi lihnită de foame.

Îşi strânse lucrurile şi, nu după multă vreme, şedea alături de restul echipei în maşină. Când ajunseră în apropierea şcolii îi întâmpină aroma plăcută a bucatelor pregătite de Maria. Nu dură decât

foarte puţin până se înghesuiră cu toţii în jurul mesei în aşteptarea cinei simple însă, datorită talentului culinar al Mariei, atât de gustoase.

Pentru că mâncărurile erau puternic condimentate se bău destul de mult. Conversaţia deveni şi ea tot mai aprinsă.

La fel ca în ziua precedentă, după cină, Tina şi Diana îi dădură din nou o mână de ajutor Mariei la spălatul vaselor. Apoi Diana se aşeză lângă Mark şi Peter, care încă nu se sculaseră de la masă şi păreau să discute cu aprindere. În aceeaşi clipă Mark se ridică brusc.

— Am ceva de adus, spuse el. Tina, cheamă-l şi pe Henry.

— Şi eu la fel! exclamă Peter, ieşind grăbit pe uşă, împreună cu Mark.

Rămasă singură, Diana privea încurcată la masa acum goală. Însă după numai câteva minute Mark îşi făcu din nou apariţia, având câte o sticlă în fiecare mână.

— *Tequila*! explică el rânjind mulţumit. Se duse la dulap şi scoase câteva pahare în care turnă un amestec din *Tequila*, lichior şi suc de lămâie.

În acel moment se întoarse şi Peter, cu o chitară atârnată de gât, ciupind câteva acorduri.

Mark aşeză paharele pe o tavă, pe care o adusese la masă. Cu gesturi ceremonioase aşeză în faţa fiecăruia câte un pahar de băutură, apoi îl ridică pe al său şi închină în cinstea Dianei.

— Henry, Tina, Peter şi cu mine formăm o echipă care lucrează împreună de o veşnicie. Din când în când, mai vine şi altcineva ca să ne dea o mână de ajutor. Făcu o scurtă pauză în care o privi pe Diana cu multă insistenţă.

— Tu, Diana, eşti în schimb o persoană deosebită. Iar noi vrem să serbăm astăzi în mod oficial, ca să zic aşa, primirea ta în mijlocul nostru. Şi asta, închinând cu o specialitate mexicană…

În clipa în care Mark se pregătea să-şi ducă paharul la gură, Tina, cea atât de liniştită de obicei, sări în picioare pe neaşteptate.

— Doresc din toată inima să-i urez Dianei un călduros „Bine ai venit” în mijlocul nostru. Nu ştiu ce-a păţit Juan astăzi, cât timp a fost plecat în oraş, ştiu doar că atunci când a venit înapoi era complet întors pe dos. Iar Diana a reuşit în doar câteva minute să-l facă să-şi revină la normal şi să se apuce de lucru, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Tina îşi ridică paharul şi Henry o aprobă cu o mişcare vioaie a capului.

— Şi acum, că ai fost primită în mod oficial în rândurile noastre, Diana, spuse Peter cu voce tare, ciupind un alt acord la chitară, te-am ruga să nu uiţi să-ţi iei şi tu mâine pacheţelul cu mâncare.

Toată lumea râse şi gustă din băutură.

Diana nu-şi amintea să se fi simţit vreodată atât de bine. Nu-i venea să creadă că numai cu o seară înainte adormise plângând.

Peter îşi goli paharul dintr-o sorbitură şi sări cu chitara în braţe pe un scaun.

— Mult stimatele mele doamne, stimaţi domni. Peter Simmons vă va delecta acum cu un solo la chitară. Sunteţi invitaţi cu toţii să cântaţi cât de bine vă pricepeţi şi cât de tare vă ţine gura! zbieră el, şi imediat se auziră primele acorduri din *Home on the Range*[7].

După câteva încercări neizbutite începură şi

7 La ferma de acasă, în lb.englezâ (n.t.).

ceilalţi să cânte cu el şi până la urmă reuşiră să termine laolaltă cântecul cu bine.

De-acum nimic nu îl mai putu reţine pe Peter, care se dezlănţui: cântă toate cântecele populare americane pe care şi le putu aminti, trecu apoi la şlagărele *la modă pe Broadway*[8] pentru a termina cu îndrăcitele melodii mexicane.

Cântară şi râseră din plin, iar când sosi şi timpul să meargă, în sfârşit, la culcare, Diana se apucă să strângă paharele goale.

— Întrucât de acuma fac parte în mod oficial din echipa voastră nu vreau să scap ocazia să fac benevol de serviciu la bucătărie, proclamă ea.

Profesorul Katani se aplecă peste masă şi o mângâie prieteneşte pe obraz.

— Eşti cu adevărat un membru de nădejde al echipei noastre, spuse el, zâmbindu-i cu căldură.

— Este cea mai înaltă laudă care se poate auzi din gura lui Henry, comentă Peter.

Soţii Katani se ridicară şi-şi luară rămas bun. Peter spuse, de asemenea, noapte bună şi ieşi cântând la chitară o ultimă melodie.

— Cu toţii te plac, spuse Mark când rămaseră, în sfârşit, singuri.

— Şi eu îi iubesc, răspunse Diana cu ochi sclipitori. M-am simţit nemaipomenit în mijlocul vostru, în această seară.

Pe neaşteptate Mark îi luă paharele goale din mână.

— Trebuie să-ţi spun ceva, Diana... începu el cu voce schimbată.

Îi ţinu mâinile într-ale sale şi o fixă cu acea privire

8 Bulevardul teatrelor şi cabaretelor ain New York, inima lumii artistice, americane (n.t.).

străpungătoare şi plină de expresivitate, care o făcuse şi altă dată să se simtă lipsită de voinţă.

— Dacă m-am comportat cumva mai ciudat, de vină este faptul că eram destul de necăjit atunci când am fost să te iau de la aeroport. Însă asta nu avea nicio legătură cu tine.

Lăsă capul în jos şi-şi privi vârfurile pantofilor. Vocea îi scăzuse, devenind un fel de şoaptă răguşită. Mark, cel care obişnuia să împartă tuturor ordine, avea acum dintr-odată dificultăţi să-şi găsească cuvintele.

Diana se plecă încordată înainte. Ce voia oare să-i spună?

— Mă tem că nu voi fi în stare să-ţi explic acum, însă aş vrea să ştii măcar că sunt foarte fericit că te afli aici. Duse mâna Dianei la buze şi depuse un sărut tandru pe vârful degetelor ei. Deşi atingerea buzelor lui fusese abia perceptibilă, Diana avu impresia că întregul trup îi este cuprins de un foc mistuitor. Pieptul îi tresăltă de un dor fierbinte, sfâşietor, care aproape că o împiedică să mai respire.

Mark sărută acum podul palmelor ei. Diana se scutură înfiorată şi avu sentimentul că i se înmoaie genunchii. Dintr-odată simţi o dorinţă nestăpânită de a-şi încolăci braţele după gâtul lui şi de a se lipi toată de trupul acestuia. Tânjea după tandreţea îmbrăţişării lui, dorea să se dăruiască toată acelei senzaţii nesfârşit de dulci pe care o provoca mângâierea mâinilor lui. Dar în mintea ei încolţi o ultimă fărâmă de raţiune, care o întrebă unde aveau să ducă toate acestea. Ce voia, să devină încă un nume pe lista cuceririlor lui galante? Nu va merge oare Mark să o întâmpine pe Liz la întoarcerea ei de la Acapulco, pentru a o primi cum se cuvine? Şi ce aveau să spună ceilalţi când îşi vor da seama că de această dată ea era cea care juca rolul

prietenei sale intime?

Mark se plecă spre ea ca să o strângă în braţe. Însă Diana sări în picioare cu asemenea violenţă, încât fu cât pe ce să răstoarne paharele de pe masă.

— Cred că este mai bine pentru amândoi dacă respectăm ceea ce ai propus încă de pe când ne aflam pe aeroport. Sunt doar un membru al echipei voastre, la fel, ca oricare, şi cred că ar fi mai bine dacă m-ai trata ca atare. Orice ar depăşi acest cadru nu ar avea niciun rost.

Mark se opri năucit şi o privi câteva clipe uluit, ca şi cum nu şi-ar da seama ce se petrece cu el. Apoi chipul i se întunecă şi se ridică încet de pe scaun.

Făcu un pas în direcţia Dianei şi o trase spre el cu o smucitură. Strânsoarea lui era atât de puternică, încât îi era imposibil să i se opună.

— Mark, ce înseamnă…

Bărbatul îi strivi buzele cu gura lui, înăbuşindu-i strigătul de surprindere cu un sărut pătimaş.

Copleşită de această reacţie, pe cât de violentă pe atât de neaşteptată, cuprinsă de tumultul propriilor sentimente pe care gestul bărbatului le dezlănţuise în sufletul ei, Diana se lăsă moale în braţele lui şi îi întoarse sărutul fără voie, cu aceeaşi patimă.

După un timp strânsoarea mâinilor sale slăbi şi Mark o îndepărtă puţin de pieptul său. Îi ridică bărbia cu degetul, căutându-i privirile.

— De acum încolo va fi aşa cum îţi doreşti – relaţia dintre noi va deveni strict profesională, spuse el cu răceală. Dar să nu cumva să-ţi închipui că sărutul de adineauri s-ar datora numai consumului exagerat de *Tequila*!

Diana tremura din tot corpul. Buimacă şi incapabilă să spună ceva, rămase pironită locului,

privind în urma lui Mark care ieşi din cameră, trântind zgomotos uşa în urma sa.

Spălă paharele cu degete care aproape că nu-i mai dădeau ascultare, stinse lumina şi se strecură cu sufletul împovărat în camera ei. În timp ce stătea culcată, în întuneric, cu privirile aţintite în tavan, raţiunea îi spuse că acţionase aşa cum trebuia. Însă altceva din ea o făcea să se simtă singură şi pierdută, făcând-o să tânjească după apropierea lui Mark.

Inexplicabil, lacrimi mari începură să i se rostogolească pe obraji. Strânse furioasă pumnii. Numai asta îi mai lipsea, să mai şi plângă de dragul lui.

Supărată, se răsuci pe o parte şi-şi încleştă strâns pleoapele. Nu dură mult şi se cufundă într-un somn adânc.

Şi ziua următoare începu cu aceeaşi vreme senină şi însorită, tipică pentru perioada secetoasă. Însă cu toţii ştiau că nu avea să mai dureze mult timp până când vremea bună nu va mai rămâne decât o amintire îndepărtată.

Mark îi explicase Dianei că aveau două motive să se grăbească cât puteau: în primul rând pentru că mijloacele financiare începeau să se epuizeze şi în al doilea rând pentru că, odată cu începerea anotimpului ploios, munca în aer liber devenea practic imposibilă.

Diana mâncă puţin la micul dejun, îndesă nişte pâine şi câteva fructe într-o pungă şi se alătură celorlalţi la maşină.

— Bună dimineaţa, o salută Mark, fără a se învrednici nici măcar să o privească.

Fiecare dintre ei îşi continuă activitatea devenită de-acum obişnuită. Indienii marcară o nouă zonă de excavare, mai mare decât prima, în timp ce Henry

Katani se agita în felul lui obişnuit printre muncitori; notând mereu diferite simboluri ciudate în carneţelul său.

La ora prânzului se strânseră cu toţii în cort, ca la un semnal nevăzut, pentru a mânca şi a se odihni.

După-amiază, soarele ardea şi mai dogoritor, şi mulţi dintre ei îşi traseră *sombrero*-ul mai adânc pe frunte sau părăsiră locul de muncă ca să se răcorească cu o băutură rece.

Într-un târziu, liniştea fu pe neaşteptate străpunsă de zgomotul unui motor. Speriată, Diana scăpă creionul din mână, şi Tina strânse atât de puternic la piept vasul de ceramică pe care îl curăţa, încât mai-mai să-l spargă.

Peter trona cu un rânjet larg pe excavator şi începu să îndepărteze primul strat de pământ. Aşadar, săpăturile începuseră, în sfârşit.

9

Zilele se scurgeau una după alta, împlinite prin muncă neobosită, discuţii şi o camaraderie pe care condiţiile dificile de viaţă şi spaţiul insuficient o impuseseră practic de la sine.

Doar Mark era o excepţie. Deşi nu se declara făţiş nemulţumit cu activitatea desfăşurată şi cu toate că ideile sale erau confirmate, iar multe dintre presupunerile lui se adevereau prin intermediul unor piese valoroase pe care le descoperiră, se vedea de la o poştă că, în fond, era dezamăgit de rezultatele obţinute.

Tina descoperea mereu noi paralele între obiecte care proveneau din cele mai diferite colţuri ale ţării, iar Henry şi Diana desluşeau importante asemănări în

simbolurile folosite în diversele lor scrieri.

Din păcate, însă niciuna din descoperirile lor nu constituia dovada elocventă cu ajutorul căreia să poată fi trecut zidul de neîncredere.

Materialele pe care reuşiseră să le strângă erau pur şi simplu insuficiente pentru a putea considera proiectul ca finalizat.

Seara, când şedeau confortabil împreună la o carte de joc sau ascultându-l pe Peter cântând la chitară, se întâmpla deseori ca Mark să se ridice şi să iasă din încăpere, pentru a se duce să mai lucreze. Alteori, când şedeau în sala de mese şi citeau, Diana surprinsese, de câteva ori, atunci când ridica pe neaşteptate ochii din carte, că Mark o urmărea cu o privire ciudată, greu de definit.

Relaţia dintre ei devenise întocmai aşa cum conveniseră: se rezuma exclusiv la sfera profesionalului. Însăşi Diana se mira cât de lin păreau să evolueze lucrurile. Nu îi venea prea greu să discute cu el, practic, despre orice subiect. Dar nu îşi putea împiedica totuşi inima să nu bată mai repede când se uita la ea cu privirea aceea ciudată sau când se mai întâmpla să stea mai aproape de ea decât de obicei.

Într-o seară, în timp ce Diana şi Peter şedeau ghemuiţi pe treptele de intrare în şcoală, acesta dădu frâu liber gândurilor care-l preocupau:

— Nu l-am văzut niciodată pe Mark atât de încordat ca acum. Proiectul acesta pare să-i dea multă bătaie de cap. E drept că am progresat destul de mult, dar este clar că lui nu i se pare suficient. De aceea îi şi vine atât de greu să se deconecteze, să se mai gândească şi la altceva. De ce să mint, continuă el cu un zâmbet şiret, în ultimele rânduri, când am lucrat împreună, întotdeauna au roit şi câteva fetiţe drăguţe

în jurul lui, care-şi dădeau toată osteneala să-i intre sub piele – deşi de cele mai multe ori nu reuşeau decât să-l scoată din sărite…

— Să-l scoată din sărite? întrebă dintr-odată foarte interesată Diana.

— Ba bine că nu! râse Peter. De fiecare dată când vreo fiică a cine ştie cărui membru al colegiului universitar lua parte la vreun curs de antropologie şi îl întâlnea pe Mark, îi cerea neîntârziat tăticului ei să-i aranjeze o participare la următoarea noastră expediţie. Iar până acum, Mark a dat dovadă de mult prea multă diplomaţie pentru ca să le refuze. Ei bine, de cele mai multe ori era însă nevoit ca, pe lângă propriile-i îndatoriri, să ducă la îndeplinire şi pe cele ale admiratoarelor sale.

Făcu o scurtă pauză, după care continuă:

— De aceea şi suntem cu toţii atât de bucuroşi că te afli aici. Henry s-a cam pripit şi te-a inclus, de cum te-a văzut, în categoria fetelor despre care tocmai vorbeam. Dar a fost nevoit curând să-şi schimbe total părerea. Suntem încântaţi cu toţii cât de consecventă eşti în muncă.

— Eu, una din fetele alea? întrebă Diana sincer uimită. Dar, cum a putut, pentru Dumnezeu, să gândească aşa ceva? Eu nici măcar nu sunt genul lui.

— Ei hai, nu este cazul să te subapreciezi acum în asemenea hal! o linişti Peter cu bunăvoinţă. Până şi eu am trăit cu impresia că între voi doi este o chestie mai deosebită, când Mark mi-a dat dispoziţia să te angajez.

— Ia spune, tu despre ce vorbeşti acolo? îl întrebă Diana tulburată.

— Când au sosit cererile de angajare pentru acest proiect, Mark se afla încă în Yucatán. L-am sunat şi i-am citit lista solicitanţilor. Când ţi-a auzit numele

mi-a cerut, fără nici cea mai mică ezitare, să mă ocup să fii primită în echipă. Iar mai apoi, când Liz a venit să se lămurească în ceea ce te priveşte…

— Să se lămurească în legătură cu mine? exclamă Diana. Îl privea pe Peter de parcă ar fi avut de-a face cu un nebun.

— Ba bine că nu! râse acesta. Se află de ani de zile pe urmele lui Mark, ca dracu' pe urmele sărmanului suflet. De câte ori află că vreo fată mai atrăgătoare îşi face apariţia în expediţiile noastre, hop şi ea, ca şi cum ar vrea într-un fel să-i reamintească de existenţa ei. Până acum Mark a acceptat acest joc, dar numai din cauza mătuşii ei şi a banilor, înţelegi tu, desigur. Uneori îl mai iau şi eu peste picior şi-i zic să o ia pe Liz, în sfârşit, de nevastă. El însă nu face decât să râdă şi-mi răspunde că a învăţat deja de la ea să danseze. Bun, dar acum zic că am bârfit destul. Oamenii ca noi, care muncesc din greu, nu trebuie să piardă orele de somn.

În noaptea aceea Diana se răsuci fără contenire de pe o parte pe alta. Era oare posibil ca Peter să fi avut dreptate?

Să nu fi fost oare articolele pe care le citise în ziare despre Mark decât născociri amplificate de goana după senzaţional? Să fie oare justă aprecierea lui Peter cu privire la relaţia dintre Liz şi Mark, sau evita Mark să recunoască cu bună ştiinţă cât de mult ţinea la ea?

Una din întrebări o chinui în mod deosebit: De ce dorise Mark să o angajeze neapărat?

Era doar destul de sigură că interesul lui faţă de ea era numai trecător – sau se înşela ea?

Atâtea întrebări rămaseră fără răspuns… Diana reuşi să adoarmă de-abia la primele ore ale dimineţii.

În dimineaţa următoare cerul se acoperi de nori, iar aerul deveni apăsător şi umed.

Chiar de la început, nimic nu mergea cum trebuie. Mai întâi au făcut o pană pe calea spre tabără şi au fost obligaţi să parcurgă pe jos restul drumului, într-o căldură înăbuşitoare. Apoi, au constatat că indigenii nu manifestau nici cea mai mică tragere de inimă să muncească, întrucât în satul vecin avea loc o sărbătoare care se părea că pentru ei era mult mai importantă.

Una dintre piesele descoperite, de cea mai mare importanţă, alunecă din mâinile transpirate ale Tinei şi se sfărâmă în mii de cioburi. Iar când mai şi constată că se tăiase, Henry îi urlă lui Mark că se comportă aidoma unui stăpân de sclavi şi că el unul refuză să mai lucreze fie şi un singur minut, începând din acel moment.

Speriată, Diana se aştepta ca din clipă în clipă să izbucnească furtuna, însă Mark se mulţumi să strângă din buze şi să-i arunce profesorului o privire lungă.

Rupse tăcerea abia după câteva minute, spunând calm:

— E-n regulă, asta ar fi tot pentru ziua de azi. Henry, spune-le indienilor că pot să se ducă la serbarea aia a lor. Iar dacă aveţi chef, propun să-i însoţim şi noi.

De îndată ce li se aduse la cunoştinţă vestea cea bună, indienii se făcură nevăzuţi cât ai bate din palme. Între timp, Juan reparase maşina şi nu dură prea mult până când luară loc cu toţii în ea şi le reveni buna dispoziţie. Parcurseră drumul spre satul în care avea loc serbarea râzând şi cântând. Era vorba despre o sărbătoare închinată unuia dintre sfinţii protectori ai locului. Toată lumea era veselă şi din toate ungherele

răzbăteau zgomote şi muzică.

În piaţa satului se construiseră tarabe, de unde se putea cumpăra tot ce-ţi dorea inima şi la care se înghesuiau, de-a valma, turişti şi localnici.

Numaidecât, Henry Katani se amestecă în mulţime cu mult entuziasm, întorcându-se după îndelungi târguieli şi negocieri cu atâtea pungi pline de fructe şi zarzavaturi, încât de-abia le mai putea duce singur în braţe.

— Astea-s pentru Maria, anunţă el cu un aer fericit. Din astea ne poate găti mâine o masă pe cinste.

Dinspre centrul pieţei răzbi până la ei zornăit de castaniete şi răpăit de tamburine. Curioşi, se îndreptară în direcţia de unde venea muzica şi descoperiră curând un mexican focos, care îşi rotea imensul *sombrero* cu gesturi violente, invitând asistenţa să privească.

În spatele lui se afla o formaţie de muzicanţi, înarmaţi cu cele mai diverse instrumente mexicane şi care atacară o melodie cu un ritm îndrăcit.

La început, bărbatul îmbrăcat în costum de *cowboy* mexican începu să se mişte vag în ritmul muzicii pentru a trece imediat la unul din renumitele dansuri populare mexicane, cu complicate combinaţii de paşi. Dansatorul îi executa însă cu o astfel de uşurinţă şi atât de mare entuziasm, de parcă nu ar fi făcut toată viaţa nimic altceva, şi curând publicul se simţi atât de antrenat, încât se porni şi el să bată din palme şi să cânte.

Când muzica încetă, dansatorul se înclină adânc de câteva ori şi-şi roti din nou *sombrero*-ul, invitând spectatorii să-i arunce bănuţi în el. De asudată ce era, fata lui rotundă sclipea, iar ochii îi luceau de mulţumire.

Formaţia continuă să cânte şi, treptat, asistenţa începu şi ea să danseze. După părerea Dianei muzica era plină de viaţă şi părea să se adreseze tuturor.

Mark o roti atât de nebuneşte, încât în curând simţi că i se taie respiraţia şi se văzu nevoită să-l roage să o menajeze.

— Nimeni nu ar plăti nici măcar un *peso* ca să mă vadă pe mine dansând, spuse ea râzând când dansul se sfârşi.

Era atât de ameţită, încât trebuia să se ţină de Mark pentru a putea merge.

— Ce-ai zice de un mic întăritor, pentru a te înarma în vederea unor viitoare fapte? întrebă el.

Diana găsi că era o idee foarte bună şi, când puţin mai târziu ea muşca cu poftă în faţa unei tarabe unde se vindeau gustări dintr-o *Tortilla* foarte condimentată, îl auzi întrebând-o:

— Ei, ia zi, nu-i aşa că nu numai eu am o limbă de azbest?

— Când cineva e confruntat zi de zi cu bucătăria Mariei, răspunse ea mestecând, fără să se lase prea mult impresionată, ce mănânc eu aici este un joc de copii.

— Mda, constată el în timp ce-şi continuau drumul prin mulţime, este cu adevărat uimitor cât de repede te poţi acomoda cu atâtea lucruri străine ţie.

— Nici nu este de mirare că-mi vine uşor, răspunse Diana, care îşi îndesă ultima bucată de *Tortilla* în gură, din moment ce voi faceţi tot ce e posibil ca să-mi fie cât mai uşor. Sunteţi nişte oameni minunaţi. Mi-aţi fost de un ajutor imens.

Mark se opri brusc şi o luă de mână.

— Mă tem că eu, cel puţin, nu am fost cine ştie ce amabil cu tine, spuse el.

— Şi am învăţat o mulţime de lucruri – în special în ceea ce priveşte munca. Diana accentuă ultimele cuvinte.

— Diana, izbucni Mark pe neaşteptate, sunt atâtea lucruri pe care trebuie neapărat să ţi le spun. Iniţial, avusesem de gând să aştept până terminăm treaba aici, însă…

— În acest caz, hai mai bine să vorbim despre asta mai târziu, îl întrerupse Diana, dându-se în lături cu un pas pentru a-i evita atingerea.

Merseră mai departe şi se opriră în faţa unei tarabe pe care erau etalate diverse podoabe.

— O, priveşte! Sunt exact genul de bijuterii care îmi plac cel mai mult! Ce păcat că se găsesc atât de rar! exclamă ea entuziasmată.

Taraba era plină de lădiţe cu cele mai trăsnite modele de podoabe din argint, toate confecţionate manual. Diana se aplecă asupra lor, examinând fiecare podoabă în parte.

Cu un gest firesc, Mark o cuprinse cu braţul de după talie. Se bucurară astfel împreună, gustând din plin şi fără nicio grijă atmosfera relaxată şi însorită care-i înconjura. Razele calde ale soarelui reuşiseră şi ele, într-un târziu, să străpungă stratul de nori.

După câteva ore membrii echipei se regăsiră, unul câte unul, lângă maşină.

În timpul drumului de întoarcere spre şcoală, atenţia Dianei fusese atrasă de o clădire veche, pe jumătate în ruină.

Întrebă despre ce era vorba şi îi răspunse Juan, explicându-i că era o biserică foarte veche, care arsese cu mult timp în urmă şi fusese înlocuită apoi cu biserica cea nouă din piaţa satului. În mintea Dianei încolţi un gând, căruia însă nu-i dădu prea multă

atenţie, fiind absorbită de conversaţia celorlalţi.

Buna dispoziţie se menţinu şi în timpul cinei şi, după ce, cum devenise obiceiul de la o vreme, toate cele trei femei terminară spălatul vaselor, Diana întrebă:

— Mai poţi zăbovi câteva clipe, Maria?

Alergă în camera ei şi se întoarse curând cu o coală de desen. Era un portret care-l reprezenta pe Juan în timp ce lucra. De câteva zile Diana îşi folosise o parte din timpul pentru pauza de masă pentru a realiza portretul băiatului. Surprinsese foarte bine zelul şi ambiţia cu care îşi făcea Juan treaba, seriozitatea cu care lucra.

Când o îmbrăţişă, ochii Mariei sclipeau de încântare şi, în timp ce ieşea, îi şopti lui Mark:

— *Es una muchacha encantadora*.

Mark zâmbi şi încuviinţă din cap.

— Şi acum, în încheiere, puţină muzică! strigă Peter plin de exuberanţă şi se întinse după chitară. Cântară împreună câtva timp, după care fiecare se retrase în camera sa. În cele din urmă Diana rămase singură cu Mark.

— Ce ţi-a spus de fapt Maria adineauri, înainte de a pleca? întrebă ea.

Mark o privi lung, şi o mică scânteie dansa în ochii lui cenuşii ca oţelul.

— A spus *es una muchacha encantadora*, ceea ce se poate traduce prin: „Este o fată drăguţă”. Iar atunci când spune aşa ceva, Maria vorbeşte foarte serios. De altfel, sunt perfect de acord cu ea, poate doar cu observaţia că *drăguţă* nu este exprimarea cea mai potrivită. Aş spune mai degrabă *demnă de a fi iubită sau încântătoare*. Cu aceste cuvinte se întoarse şi ieşi grăbit afară.

Cu obrajii roşii ca para focului, Diana rămase pironită în mijlocul încăperii, străduindu-se din greu să-şi limpezească gândurile. Începu să-şi dea treptat seama că în tot acest timp încercase să se păcălească pe sine însăşi.

Nu faci decât să te minţi singură, îşi vorbi ea, în timp ce se dezbrăca cu mişcări încete în faţa patului.

De ce nu vrei să recunoşti că te-ai îndrăgostit de el până peste urechi! *Nu vezi că te topeşti ca zăpada la soare doar când te priveşte şi*, *dacă te mai şi atinge*, *uiţi pur şi simplu că mai există* şi *restul lumii*.

Tulburată, dar nespus de fericită de întâmplările zilei, Diana se strecură sub pătură. Adormi repede, pentru că ziua care trecuse nu fusese doar emoţionantă, ci şi extrem de obositoare.

A doua zi, Diana se trezi foarte devreme. Se simţea minunat de proaspătă, aşa că sări din pat şi se îmbrăcă imediat. Îşi prepară o ceaşcă de cafea la bucătărie şi se aşeză apoi, înarmată cu creion şi o coală de hârtie, pe treptele de la intrare, ca să deseneze.

Îndrăgea mult aceste prime ore ale zilei, când lumina crepusculară încă se mai întindea deasupra văilor şi când totul în jur părea încă atât de paşnic şi de liniştit.

— Aşadar, tu eşti aceea care bântuie pe-aici atât de devreme, răsună dintr-odată o voce în spatele ei. M-am întrebat deseori de la cine provine ceaşca goală de cafea pe care o găsesc mereu în spălătorul de vase. Mark se aşeză pe treaptă, lângă ea. Ei bine, de-acum ştiu cine este.

Îşi trecu mâna ca într-o joacă prin părul ei ce strălucea în lumina zorilor, aruncând reflexe arămii.

Diana vru să-şi îndepărteze o şuviţă căzută pe frunte, însă Mark îi reţinu mâna cu un gest hotărât, vorbindu-i cu voce neobişnuit de blândă.

— Nu. Eşti minunat de frumoasă aşa cum eşti.

Îşi plimbă degetul de-a lungul decolteului tricoului ei albastru şi îi ridică faţa, obligând-o să-l privească în ochi.

— Pari o păpuşă din porţelan, spuse el cu un zâmbet ciudat. Însă, ce-i drept, o păpuşă din porţelan destul de rară – una pistruiată, adăugă cu o undă de ironie. A, să nu uit, am ceva pentru tine. Băgă mâna în buzunarul de la pantaloni şi o scoase cu pumnul strâns.

Apoi desfăcu pumnul încet, şi Diana zări un medalion micuţ din argint, în formă de cheiţă, agăţat de un lănţişor subţire din argint.

Diana îşi ţinu respiraţia aproape fără să-şi dea seama. Ochii îi străluceau ca două stele când reuşi să articuleze:

— Vai, dar e… e minunat de frumos.

Mark o prinse de umeri şi o răsuci cu blândeţe cu spatele spre el. Îi aşeză cu multă grijă lănţişorul în jurul gâtului şi i-l închise la spate. Apoi o sărută pe umăr, şoptindu-i la ureche:

— *Es una muchacha encantadora*.

Diana se răsuci spre el, îşi încolăci braţele pe după gâtul lui şi-l trase spre ea, în jos. Fără a-şi da seama ce face, îl sărută cu o patimă care trăda fără tăgadă sentimentele pe care le încerca în clipa aceea. Apoi se lipi de el, ca şi cum ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume să stea aici cu Mark, în lumina încă firavă a zorilor, şi să se bucure de dezmierdările lui.

— Ei bine, trebuie să mărturisesc că, deşi asta nu are nici cea mai mică legătură cu sarcinile pe care le avem de îndeplinit aici, începu Mark încruntându-şi în

glumă sprâncenele, a fost cât se poate de plăcut, adăugă el în şoaptă. Apoi se aplecă spre ea, vrând s-o sărute.

Diana îl respinse însă cu blândeţe. Cuvântul *sarcini* o trezise la realitate.

— Mark, începu ea, tocmai îmi propusesem ca astăzi să discut un anumit lucru cu tine. Ei bine, nu văd de ce nu aș face-o de îndată. Nu am reuşit să adorm decât spre ziuă, atât de mult mă obseda. Îţi aminteşti ce a spus Juan ieri în legătură cu ruinele vechii biserici? Vreau să spun – de ce n-am încerca să săpăm acolo? Doar nu ne mai lipsesc decât puţine piese din seria de fresce pe care am alcătuit-o. Şi dacă le găsim şi pe acestea, teoria ta va deveni un lucru dovedit. În cartea pe care mi-ai dăruit-o pe vremuri scrie că spaniolii îşi construiau deseori bisericile pe ruinele templelor. Iar în locul în care săpăm acum, deja de o săptămână încă nu am scos nimic nou la lumină. De ce nu ne-am încerca norocul şi în altă parte?

— Nu, Diana. Nu este atât de simplu, îi explică Mark cu răbdare. Nu putem sări aşa, dintr-odată, de la un loc de săpături la altul.

— Dar am putea măcar să facem o încercare în acest nou loc, nu? insistă ea.

— Nu! Acum vocea lui Mark avea un timbru sever. Am convingerea că în prezent săpăm într-o zonă care ne oferă un maximum de şanse de a găsi ceva şi din acest motiv vom rămâne şi pe mai departe acolo.

Se ridică şi o trase şi pe Diana după el.

— Vino, să intrăm şi să luăm micul dejun, continuă el pe un ton mai prietenos. Dacă nu ne grăbim, ăia sunt în stare să plece fără noi. Deşi, trebuie să-ţi mărturisesc că este un gând cât se poate de ademenitor, adăugă el, mergând în faţa ei.

În ziua aceea, Dianei nu-i fu deloc uşor să se concentreze asupra muncii sale. Soarele ardea neobişnuit de tare, iar ea nu reuşea să-şi desprindă gândurile de la ruinele vechii biserici. Şi nici de la refuzul categoric al lui Mark de a muta acolo locul săpăturilor. Nu reuşea să-l înţeleagă şi pace. De ce nu se arăta şi el măcar o dată dispus să rişte? Doar nu aveau nimic de pierdut!

După cină, Diana se distră jucând cărţi împreună cu soţii Katani, în timp ce Mark şi Peter întinseră harta peste masă şi-şi petrecură seara discutând despre rezultatele săpăturilor ultimelor zile. Rămaseră acolo până noaptea, târziu, chiar şi după ce toţi ceilalţi se duseseră de mult la culcare.

În dimineaţa următoare, Diana se trezi scăldată în sudoare. Niciodată nu mai resimţise căldura încă de la trezire, ca pe o povară atât de neplăcută.

Se sculă repede şi, după ce făcu un duş rece, hotărî să facă o excepţie şi să nu mai îmbrace blugii, ci o rochiţă vaporoasă, dintr-un material uşor, de bumbac, lungă până la genunchi, iar în picioare să încalţe doar o pereche de sandale.

Este mult prea cald pentru cizme, îşi spuse ea totuşi perfect conştientă că nu era cel mai fericit echipament pentru muncă.

— Ce drăguţ eşti îmbrăcată! exclamă Tina, când Diana intră în bucătărie.

— Mda, dar nu din cale afară de practic, nu crezi? bombăni Henry cu jumătate de gură.

— Asta cam aşa e, recunoscu şi Diana. Dar e atât de îngrozitor de cald azi!

— Securitatea personală contează mai mult decât confortul, comentă şi Peter, ameninţând-o în glumă cu

arătătorul ridicat. Aşa vei fi obligată să fii mereu cu ochii în patru să nu te înţepe vreo insectă.

Dacă la început lucrurile merseseră bine, după numai câteva ore roiurile de ţânţari descoperiră picioarele neprotejate ale Dianei şi în curând îi deveni imposibil să mai lucreze.

În cele din urmă, Diana se văzu nevoită să se dea bătută şi să ceară sfatul lui Peter, despre care toată lumea ştia că are întotdeauna la îndemână tot ce e necesar, inclusiv în ceea ce priveşte medicamentaţia şi de la care spera să primească ceva împotriva înţepăturilor de insecte.

Şi, într-adevăr, Peter îi spuse că sub unul din scaunele maşinii se afla o trusă de prim ajutor care conţinea şi un spray împotriva insectelor. Diana se căţără în maşină şi îl găsi fără probleme. Ţinând într-o mână spray-ul, deschise portiera cu cealaltă şi se pregăti să sară din maşină. Din nefericire, rochiţa i se agăţă de mânerul portierei şi Diana se dezechilibră. În cădere îşi zdreli pielea la braţ şi la un picior şi ateriză greşit cu dreptul, care se răsuci nefiresc. Durerea vie o făcu să scoată un strigăt ascuţit. În câteva secunde Mark se afla deja alături de ea.

— Nu te mişca! îi ordonă el, mişcându-i braţele şi picioarele cu precauţie, pentru a vedea dacă nu avea vreo fractură. Însă după toate aparenţele Diana se alesese doar cu câteva julituri şi cu o entorsă la glezna dreaptă, care nu întârzie să se umfle rapid.

Între timp sosiseră şi ceilalţi, înconjurându-i pe Diana şi Mark cu feţe îngrijorate. După ce le spuse că o va duce pe Diana la şcoală şi-i va împacheta glezna în gheaţă, Mark o ridică în braţe ca pe un fulg şi o aşeză cu grijă pe scaunul din dreapta. Zvâcnirea din gleznă o făcu să-şi muşte buzele pentru că nu voia să ţipe de

durere.

Tot drumul până la şcoală Mark conduse cu multă atenţie, însă cum durerea devenise aproape insuportabilă Diana închise ochii şi încercă din răsputeri să o ignore.

De îndată ce ajunseră la şcoală, Mark o ridică din nou pe braţe şi o duse înăuntru, aşezând-o cu grijă pe una din canapele. Apoi, umplu la iuţeală câteva pungi din plastic cu cuburi de gheaţă şi-i împachetă glezna cât se pricepu mai bine. Diana gemu la prima atingere a gheţii, dar, în doar câteva minute, frigul îi alină durerea ascuţită. Rămas alături de ea, Mark observă imediat uşoara ei relaxare.

— Presupun că este o simplă entorsă. Însă, dacă până mâine nu se observă nicio ameliorare, va trebui să mergem la Cholula, să te vadă un medic.

— O, sunt sigură că o să-mi revin, îl asigură Diana încrezătoare. Mi-ar fi teribil de neplăcut să vă fac un deranj atât de mare.

— Dar nu faci niciun deranj, se apără Mark. Suntem cu toţii foarte îngrijoraţi în ceea ce te priveşte, pentru că ţinem mult la tine.

Se apucă să scotocească în trusa de prim ajutor aflată într-un colţ al încăperii. Scoase un tub cu unguent şi bandaje adezive.

— Şi acum să vedem unde te-ai mai rănit, spuse el într-o doară.

Diana se holbă la el cu ochii mari. Ce avea de gând să facă?

— Uite, vezi? Pe mâneca bluzei sunt urme de sânge. Te-ai tăiat pe undeva?

— Nu… nu cred… se bâlbâi ea fără să se mişte.

— Ascultă, dacă nu dezbraci bluza de bunăvoie voi fi nevoit să ţi-o scot eu, spuse Mark pe un ton

amenințător.

Cu multe ezitări, Diana descheie nasture după nasture, iar Mark îi dădu o mână de ajutor să-şi scoată bluza. După toate aparenţele ignora complet umerii ei rotunzi şi sânii plini.

— Ei bine, de data asta ai avut mare noroc, constată el. Pielea e puţin zdrelită, însă asta e tot.

Îi unse rana cu grijă şi o acoperi cu un plasture.

— Sper ca nici la picior să nu fie mai grav, continuă el după ce termină.

Diana se îmbăţoşă şi încercă să se tragă înapoi când Mark începu să-i ridice rochia. Însă tonul lui plin de severitate o făcu să înlemnească:

— Cum crezi că voi mai putea da vreodată ochii cu tatăl tău dacă totuşi ai păţit ceva? Trebuie măcar să mă asigur că nu este prea grav, nu crezi? Aşa că lasă mofturile!

Diana rămase complet nemişcată în timp ce degetele agile ale lui Mark îi descheiară şi apoi îi scoaseră rochiţa.

— Ei vezi? Exact la fel, spuse el liniştitor, în timp ce îi ungea cu grijă rănile de pe partea de sus a coapsei.

Abia în acel moment observă lacrimile care străluceau în colţul ochilor ei.

— Doare aşa rău? o întrebă el, ştergându-i-le cu blândeţe de pe obraji.

— Nu, nu… nu de asta… Diana făcu un efort să-l privească în ochi. E… doar faptul că mă simt atât de neajutorată şi de proastă…

— De ce nu ai îmbrăcat blugii, ca de obicei?

— Pentru că pantalonii s-au demodat anul acesta, ciripi Diana, imitând perfect vocea lui Liz.

Mark lăsă capul pe spate şi izbucni într-un hohot

nestăvilit de râs. Însă după aceea chipul îi redeveni serios.

Întinse mâna şi începu să-i mângâie obrajii, gâtul, umerii.

Apoi se aplecă asupra ei şi-i sărută gâtul acolo unde strălucea cheiţa de argint.

Mâinile ei alunecară ca de la sine peste spatele lui dezgolit. Torsul i se scuturã, străbătut de un fior puternic, în clipa când simţi atingerea degetelor ei. Buzele şi mâinile lui febrile începură să o dezmierde peste tot în timp ce Diana se strânse cât putu mai mult la pieptul său. Buzele ei îi căutau cu înfrigurare gura. Se încleştă de el ca şi cum ar fi fost gata să se înece.

Diana încercă să se dea puţin mai într-o parte, vrând să-i facă şi lui loc alături de ea. În aceeaşi clipă o durere vie o fulgeră în gleznă. Nu şi-o mişcase decât foarte puţin, însă durerea era atât de intensă, încât un geamăt surd îi scăpă printre buzele strânse. Mark îi dădu imediat drumul şi se ridică.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să te doară.

— Mie nu-mi pare rău deloc, răspunse ea zâmbitoare, desenând cu degetul conturul buzelor lui.

Înainte de a-i răspunde, Mark îi aranjă una din pungile cu gheaţă care se deplasase.

— Acum am să mă întorc la ceilalţi. Cred că cel mai bine ar fi dacă ai rămâne întinsă şi ţi-ai odihni piciorul.

Se ridică. Rămase însă în continuare în faţa ei, privind-o intens.

— Îţi mai aduci aminte de prima noastră zi petrecută împreună la piscina hotelului? o întrebă el. Privirile îi alunecară admirative de-a lungul trupului ei suplu. Aveai perfectă dreptate în ce ai spus. Într-adevăr erai mult prea îmbrăcată.

Apoi se aplecă asupra ei şi-i potrivi bluza, o sărută pe vârful nasului şi ieşi.

La întoarcerea echipei, Dianei îi mergea deja mult mai bine. Îşi petrecu seara în fotoliu, cu piciorul sprijinit pe un scaun, iar Maria avu grijă să-i schimbe mereu pungile cu gheaţă.

După cină, trecură la discutarea unor probleme de afaceri. Mark şi Peter îi anunţară pe ceilalţi membri ai echipei că banii de care dispuneau pentru proiectul de cercetare erau ca şi epuizaţi. Unica modalitate realistă pentru procurarea de noi fonduri consta în participarea la conferinţa comisiei de colaborare mexicano-americană pentru antropologie, ale cărei lucrări tocmai aveau loc în acel moment în México City, şi de a încerca acolo obţinerea de noi finanţări.

Mark stabilise deja o întâlnire pentru a doua zi. Spera ca în acest mod să poată rezista măcar până la terminarea anotimpului ploios.

A doua zi, plecarea la tabăra arheologică avu loc la o oră foarte matinală, pentru ca Mark şi Juan să aibă timp să facă şi drumul până la México City.

Diana se încăpăţână să meargă şi ea pe şantier, dar până la urmă se lăsă convinsă să accepte compromisul de a lucra doar în poziţie aşezată. Juan se întoarse din oraş în primele ore ale după-amiezii, aducând vestea că Mark, ca să aibă cât de cât o şansă să rezolve ceva, va fi nevoit să rămână câteva zile în México City.

Seara, Diana prinse un moment favorabil şi-i povesti lui Peter despre ideea ei de a schimba locul săpăturilor, cerându-i părerea. Peter însă încruntă din sprâncene.

— Nu cred că Mark ar fi de acord cu asta.

— Of, Peter, insistă Diana, nu ştiu de ce, dar am certitudinea că tocmai în locul acela vom da peste vestigii de mare valoare. Şi mai cred că locul în care săpăm în prezent nu ne va duce la ceea ce căutăm. Ochii îi străluceau de emoţie.

Însă Peter făcu o mină sceptică.

— Ascultă Diana, nu se poate începe aşa, netam-nesam, cu deschiderea unui nou şantier doar pentru că cineva are sentimentul că acela ar putea fi locul cel mai indicat. Mark a petrecut luni de zile calculând care este locul cel mai potrivit.

— Ştiu, încuviinţă Diana din cap. Şi am şi descoperit lucruri extrem de valoroase, asta nu poate să conteste nimeni. Ideea mea este în fond atât de simplă, încât poate că tocmai din acest motiv nu a fost luată în considerare şi de către Mark. Juan şi cu mine am alcătuit două serii distincte de fresce, care provin din diverse zone. Însă amândurora le lipsesc câteva plăci ornamentale de mare importanţă. Presupunând că şi la temelia acestei biserici se află vestigiile unui templu antic, nu crezi că ar fi posibil să găsim acolo plăcile ornamentale respective? În timp ce vorbea, Diana îl privea pe Peter cu luare-aminte.

— Şi crezi că deschiderea noului şantier nu mai poate aştepta cele trei zile până la întoarcerea lui Mark? Sunt convins că ar fi mult mai înţelept dacă ai discuta mai întâi chiar cu el, obiectă Peter.

— Doar ştii că anotimpul ploios va începe cât de curând şi atunci ne va fi absolut imposibil să mai săpăm, indiferent unde. Trebuie să ne grăbim. Şi apoi, doresc să-i fac o surpriză lui Mark, adăugă ea cu ochi sclipitori. Îmi asum întreaga responsabilitate…

— Bine, fie, acceptă până la urmă Peter cu jumătate de gură. În fond, este domeniul tău de

specialitate. N-ai decât să încerci. Însă te previn, am motive destul de întemeiate să cred că Mark nu se prea dă în vânt după surprize de genul ăsta.

Cu un ţipăt de bucurie, Diana se aruncă de gâtul lui şi-l strânse fericită la piept.

A doua zi porniră de dimineaţă, sub conducerea lui Juan, echipaţi cu hărţi şi tot restul utilajelor necesare, pe drumul care ducea spre ruinele vechii biserici.

Marcarea zonei de săpături nu le luă prea mult timp, aşa că, încă în cursul aceleiaşi dimineţi, Juan începu să manevreze excavatorul printre blocurile mari de piatră.

Glezna Dianei mai era încă puţin umflată, şi din când în când o fulgera o durere ascuţită, însă era atât de absorbită de noua ei activitate, încât nu acordă nicio importanţă acestui lucru.

În cele trei zile până la întoarcerea lui Mark au săpat încontinuu. Însă rezultatele erau slabe. Scoaseră la lumină doar câteva piese lipsite de importanţă care, după cum constată Diana din prima clipă, se găseau răspândite cam la tot locul pe întregul cuprins al statului mexican.

În timpul prânzului, înghiţind în mare grabă, Diana îi spuse lui Juan:

— Sper că domnul Harrison va avea succes în ce şi-a propus. Trebuie neapărat să continuăm.

Juan încuviinţă din cap, cu seriozitate.

— Domnul Harrison i-a spus domnişoarei van Dorn că vom fi obligaţi să oprim săpăturile dacă nu reuşeşte să facă rost de bani…

— Domnişoara van Dorn a fost în México City? îl întrebă Diana rar, fixându-l cu ochi dilataţi de uimire.

— Da, tocmai se întorsese din Acapulco. Dorea să afle fiecare amănunt despre munca noastră. Iar domnul Harrison a tras la *Cantino Real* pentru că... pentru că acolo locuia şi ea.

În mintea Dianei gândurile se învălmăşeau nebuneşte.

Mark şi Liz, în acelaşi hotel? Şi asta, după ce i-a dăruit lănţişorul acela atât de minunat? După ce o sărutase cu atâta patimă?

Fără să-şi dea seama, degetele ei strânseră spasmodic micuţa cheiţă din argint. Cum adică, asta după ce se apropiaseră atât de mult unul de celălalt, încât aproape că nu mai exista cale de întoarcere?

Diana scutură din cap, încercând în zadar să-şi limpezească gândurile. Ce explicaţie putea avea această comportare din partea lui Mark? Dar exista vreuna?

— Haide, să continuăm, îi spuse ea sec lui Juan, ridicându-se în picioare.

10

Uralele de bun-venit răsunară din toate părţile când, în ziua următoare, *Landrover*-ul îşi făcu apariţia la marginea pieţii. Mark deschise portiera şi sări din maşină. Apoi se îndreptă spre Diana, traversând piaţa cu paşi mari.

Inima îi bătea sălbatic în timp ce îl urmărea apropiindu-se. Se bucura nebuneşte să-l revadă şi simţea o pornire aproape irezistibilă să-şi încolăcească braţele în jurul gâtului lui şi să-l strângă cu putere la piept.

— Cu ce drept ţi-ai permis să dai peste cap întregul proiect? se răsti Mark la ea, oprindu-i-se în

faţă. Ochii lui cenuşii ca oţelul aruncau fulgere de mânie. Cine ţi-a permis să acaparezi o parte din echipament şi să faci să devină inoperant unul din mijloacele de muncă importante?

Diana rămase cu privirile pironite la el, fără să scoată un singur cuvânt. Era atât de uluită de această izbucnire furioasă, încât era incapabilă să scoată chiar şi un singur sunet în apărarea ei.

— Ai încălcat legile nescrise ale profesiei şi pe deasupra ai făcut rău şi sănătăţii tale, continuă Mark pe un ton ridicat, după ce aruncă o privire asupra gleznei ei încă umflate. Ce se întâmplă cu tine, chiar nu ai niciun pic de simţ al răspunderii, ia zi?

— Am vrut să-ţi fac o surpriză, a fost tot ce a reuşit ea să îngaime.

Însă Mark nu mai putea fi oprit.

— Eu sunt şeful acestui proiect şi prin asta şi unica persoană care ia decizii aici. Arătă spre frescele înşirate pe masa de lucru a Dianei. Ai fost angajată pentru a clasifica aceste obiecte şi atât. Ce ţi se pare anormal în faptul că ar fi trebuit să te ocupi de rezolvarea acestor probleme şi nu de cu totul altele, care mai sunt şi nişte nerozii, pe deasupra?

A fost picătura care a făcut să se reverse paharul. Ochii Dianei aruncau scântei în clipa când sări în picioare şi-i azvârli în faţă:

— Iar tu, ce drept ai să zbieri la mine în asemenea hal şi să faci pe importantul? Nu mă laşi să spun niciun cuvânt! După câte văd nici nu ţi-a trecut prin cap ideea să ceri vreo explicaţie! Probabil că eşti convins că toată lumea trebuie să joace după cum îi cânţi tu, nu?

— Da, exact asta cred! o repezi Mark. Şi dacă nu eşti în stare să pricepi că un astfel de proiect nu poate

avea decât un singur şef, cred că ar fi mai bine dacă ne-ai părăsi!

— Poţi să fii foarte sigur că, dacă mai găsesc vreun avion pentru această seară, îl voi lua! Cu aceste cuvinte Diana îi întoarse spatele şi intră în cort, pentru ca Mark să nu bage de seamă că era gata să izbucnească în lacrimi.

Până la urmă trecu şi după-amiaza aceea şi, de îndată ce ajunseră la şcoală, Diana sări prima din maşină şi se repezi la ea în cameră, să-şi facă bagajele.

Peter a fost cel care o ajută să găsească bilet la un zbor pentru seara aceea şi care se oferi să o conducă la aeroport, propunere pe care Diana o acceptă recunoscătoare. Puţin timp după aceea auzi o bătaie în uşă. Era Maria cu ochii plini de lacrimi, purtând o tavă mare plină de *Tortilla*.

— Poftim… mănâncă, numai atât reuşi să spună. Apoi o îmbrăţişă strâns şi plecă grăbită.

La scurt timp, apărură după ea şi soţii Katani. Tina îi strânse mâna şi-i spuse cu voce tristă:

— Mare păcat că pleci. Cred că totul nu a fost decât o neînţelegere nefericită.

— Nu, nu este vorba despre nicio neînţelegere nefericită, se împotrivi Diana. Nu a fost decât o clarificare a faptului că Mark şi cu mine nu putem lucra împreună.

— Uneori se întâmplă să fie cel mai greu să lucrezi cu cei care ne sunt cei mai apropiaţi, spuse Tina cu calm. Eşti sigură că nu te vei răzgândi până la urmă?

— Nu. Îmi este imposibil să mai rămân, şopti Diana printre dinţi, din nou gata să izbucnească în plâns.

— Păcat, adăugă profesorul Katani, clătinând din cap. Ai făcut o treabă atât de bună aici!

În acel moment îşi făcu dintr-odată apariţia în cadrul uşii Mark.

— Pot să ştiu ce-i vei povesti acum tatălui tău? întrebă el cu amărăciune în glas.

— Adevărul, răspunse Diana cu răceală. Că ne este imposibil să lucrăm împreună.

Apoi, desfăcu cu un gest impulsiv închizătoarea lănţişorului de argint, întinzându-i-l.

— Presupun că este mai bine să-ţi dau înapoi asta, spuse ea pe un ton glacial.

Însă Mark ridică braţele în semn de apărare.

— Nu. Păstrează-l! Eşti singura care eşti îndreptăţită să-l porţi. Spunând aceasta se întoarse şi ieşi.

În timp ce Peter o ajuta pe Diana să urce bagajele în maşină, o umbră se desprinse pe neaşteptate de lângă zidul şcolii. Juan îşi luă şi el rămas bun, strângându-i mâna puternic.

— Îmi pare rău, îmi pare atât de rău, domnişoară Larkin!

Diana ştia că se simţea şi el vinovat pentru că o ajutase atât de mult în ceea ce-şi propusese ea să facă şi încercă de aceea să-l liniştească.

— Nu e greşeala ta, Juan. Tu nu ai făcut decât ceea ce te rugasem eu să faci. Şi, făcând abstracţie de lucrul ăsta, sunt în continuare la fel de ferm convinsă că ne aflam pe drumul cel bun.

Plină de mândrie, Diana îşi împinse bărbia înainte şi se căţără în maşină pe locul de lângă şofer. Aproape că se întunecase de tot. Cerul era acoperit de nori negri, iar şoseaua strălucea udă de ploaie în lumina farurilor.

Câtă deosebire faţă de drumul de venire aici! gândi ea cu amărăciune.

Câte vise şi speranţe nu-i umpluseră atunci inima. Iar acum nu mai simţea decât durere şi dezamăgire profundă. Dacă Mark era în stare să o înjosească în asemenea hal de faţă cu toţi ceilalţi, fără să-i dea nici cea mai mică şansă să se poată justifica, înseamnă că nu se putea să o iubească.

Degetele ei pipăiră cheiţa de argint care îi atârna la gât. *Şi tot numai din cauza încăpăţânării lui a insistat atât să-i păstrez cadoul.*

— Diana, începu Peter prevăzător, eşti într-adevăr sigură că vrei să pleci? Ţii minte, îţi spusesem doar că nu se poate ataca aşa de uşor autoritatea unui şef de proiect. Dar sunt sigur că dacă mai stai o dată de vorbă cu Mark vei…

— Nu avea niciun drept să mă înjosească în asemenea hal! îl întrerupse Diana nervoasă. În fond, nu mai sunt un copil!

— Poţi fi convinsă că în ochii lui Mark nu eşti în niciun caz copil, te rog să mă crezi, spuse Peter. Şi apoi, nu uita sub ce presiune s-a aflat ore în şir, până a reuşit în sfârşit să convingă comisia că proiectul merită să i se mai pună şi alte fonduri la dispoziţie…

— Peter! Chiar i-a reuşit asta? Chipul Dianei strălucea de bucurie şi, pentru câteva secunde, toate necazurile fuseseră date uitării. Dar este minunat! continuă ea fericită.

— Da, ai perfectă dreptate, confirmă el. Oricum, vom putea lucra mai departe aici, timp de o lună, dar asta mai depinde şi de cum va fi vremea. Şi Mark este foarte îngrijorat din această cauză. Anotimpul ploios este aşteptat mai devreme ca în alţi ani. Mda, şi apoi mai este şi Liz…

Liz! În exaltarea ei, Diana aproape că uitase că mai exista şi Liz! Şi dintr-odată îi căzu un văl de pe ochi. Bineînţeles, asta era! Acum că Liz se întorsese, ce nevoie mai avea Mark de ea, Diana.

— Nu Peter, spuse ea hotărâtă. E cel mai bine să plec acasă. Aşa cum stau lucrurile în prezent nu aş face decât să le stau în cale.

México City dormea încă profund când avionul Dianei decolă. Piramidele nu se vedeau şi, în afară de marea de lumini a oraşului şi vârful alb al vulcanului Popocatépetl, totul era cufundat într-un întuneric de smoală. Diana se lăsă pe spate, închise ochii şi se strădui să nu se mai gândească la nimic.

Câteva ore mai târziu, primele raze de soare îi dezvăluiră peisajul familiar din Illinois. *Acasă*! gândi ea uşurată, abia stăpânindu-şi nerăbdarea să-şi reîntâlnească tatăl.

Acesta o aştepta la aeroport, şi cei doi se îmbrăţişară strâns, fără niciun cuvânt.

— E bine că eşti din nou aici, spuse într-un târziu Joseph Larkin.

Mai târziu, pe când se afla în maşina tatălui său, Diana se simţi minunat de sigură şi de ocrotită – însă nespus de singură.

Ajunsă acasă, se culcă imediat. Oboseala şi dezamăgirea ultimelor ore o copleşiseră.

Încă în aceeaşi seară, după cină, instalaţi confortabil în camera lui de lucru, Diana îi povesti tatălui său toate amănuntele muncii din Mexic.

Deşi puţin tristă la început şi parcă incapabilă să se adune, nu după mult timp Diana fu cuprinsă de însufleţire şi răspunse cu râvnă întrebărilor puse de tatăl ei.

— După toate aparenţele s-ar zice că ai învăţat o mulţime de lucruri acolo, spuse el într-un târziu, privind-o cu bunăvoinţă. Deşi nu am avut niciodată ocazia să-i întâlnesc pe soţii Katani, ştiu că sunt apreciaţi pe plan internaţional şi că se bucură de renumele unor oameni de ştiinţă de excepţie. Şi Peter este şi el, la rândul lui, un profesionist foarte apreciat. Ai avut un noroc neruşinat să poţi colabora cu oameni de asemenea talie.

Apoi îşi aşează mâna pe braţul fiicei sale şi o întrebă pe un ton schimbat:

— Nu vrei să-mi povesteşti ce s-a întâmplat între tine şi Mark? Îl cunosc foarte bine şi nu înţeleg deloc cum de s-a putut ajunge atât de departe.

Diana trase adânc aer în piept şi-i povesti tatălui ei, cu de-amănuntul, tot ce se întâmplase, străduindu-se să rămână, pe cât se putea, obiectivă.

Însă amintirile erau prea puternice. Dintr-odată, revăzu cu ochii minţii totul, cu o claritate înspăimântătoare. Prima ei zi în México City, serile plăcute din clădirea şcolii, camaraderia cu ceilalţi membri ai echipei după o zi dificilă de muncă. Iar peste toate aceste amintiri pluteau ochii cenuşii ai lui Mark – reci şi impersonali sau calzi şi tandri. I se părea că simţea aievea buzele şi mâinile lui, dezmierdând-o… Era mai mult decât putea suporta, şi nu-şi mai putu reţine izvorul lacrimilor.

Joseph Larkin îşi cuprinse drăgăstos fiica în braţe, o mângâie pe păr şi-i şopti vorbe liniştitoare. Apoi însă spuse, redevenind serios:

— Vezi tu, nu există nici cea mai mică îndoială că ai făcut o treabă foarte bună şi că ai fost un membru de bază al echipei. Dar ai comis o greşeală gravă.

Diana se sperie la auzul acestor cuvinte. Se uită

la tatăl ei cu o privire rătăcită.

— Mark a avut dreptate, continuă el. În cadrul unui asemenea proiect nu poate exista decât o singură autoritate, altminteri totul este sortit eşecului. În orice caz, ar fi trebuit să aştepţi până la întoarcerea lui şi să discutaţi încă o dată împreună, în linişte, propunerea ta. Şi pun pariu că, după oarecare ezitare, ar fi acceptat-o. Joseph Larkin îşi privi cercetător fiica. Pentru că ştii, Mark are o părere grozavă despre tine.

— Şi atunci de ce m-a înjosit în asemenea hal în prezenţa tuturor? întrebă Diana recalcitrantă.

— Ei bine, ştii, spuse zâmbitor tatăl ei, într-o situaţie cum era cea care domnea la voi pe şantier se poate întâmpla uşor să-ţi pierzi câteodată răbdarea. Iar comportarea ta a fost cu adevărat ieşită din comun. Se grăbi să adauge, înainte ca Diana să apuce să protesteze.

— Apropo, vrei să-ţi spun de ce te-a ales Mark tocmai pe tine din mulţimea tuturor solicitanţilor? Într-o oarecare măsură a vrut, fireşte, să-mi facă mie o plăcere. Şi nu mi-a venit deloc uşor să-mi dau acordul, te rog să mă crezi. Dar, oricum, aveam certitudinea că alături de Mark te vei afla în siguranţă. Celălalt motiv este de natură personală şi sunt convins că ţi-l va spune chiar el.

— Nu am nicio intenţie să-l mai revăd vreodată, se burzului Diana.

— Ar fi un lucru foarte necugetat, o certă tatăl ei. Când se va redacta raportul definitiv asupra proiectului ar trebui, în orice caz, să-l completezi cu datele pe care le-ai obţinut personal.

— Mark este atât de încuiat, încât nu o să mă invite să o fac, replică Diana cu îndărătnicie. Şi după părerea mea, totul s-a sfârşit pentru totdeauna.

11

Când primăvara începu să se facă simţită, Diana îşi regăsise pe de-a-ntregul vechile obişnuinţe. Era destul de mult timp împreună cu prietenii, însă o mare parte a zilei şi-o petrecea în biblioteca universităţii, pregătindu-se pentru susţinerea examenului academic. Nu se mai ducea la petreceri la fel de des ca înainte. Prefera să-şi petreacă serile acasă, citind sau desenând.

Veni şi vara. O căldură umedă cuprinse întreaga regiune, şi Diana îşi aminti, fără voia ei, de ultimele săptămâni pe care le petrecuse în Mexic.

Până la acea dată nu auzise încă nimic nou despre proiect. Deseori îşi punea întrebarea dacă munca a fost dusă la bun sfârşit şi dacă teoria lui Mark şi-a găsit confirmare definitivă. Însă era mult prea mândră încât să-i scrie lui Peter şi să-l întrebe. Iar Peter, ştia ea prea bine, era mult prea ocupat ca să-şi mai facă timp să poarte corespondenţă cu ea.

Într-una din zile, când se întoarse de la universitate, Diana îşi găsi tatăl aşteptând-o acasă plin de nerăbdare.

— Ia uită-te aici, spuse el, agitând una dintre revistele lui de specialitate pe care le primea cu regularitate.

Deschise revista la o pagină anume şi-i arătă un articol intitulat: *Confirmarea unei noi teorii*! Diana îşi aruncă întâi ochii în fugă asupra lui, apoi începu să-l citească pe îndelete, de la început până la sfârşit.

Autorul informa despre ascensiunea profesională pe care o cunoscuse Mark şi începuturile teoriei sale. Apoi se prezentau, pe scurt, rezultatele muncii din

cadrul proiectului şi concluziile pe care le trăsese Mark.

Articolul se încheia cu observaţia că detaliile vor fi prezentate într-un raport detaliat, la care membrii echipei sale încă lucrau la ora respectivă. Erau menţionate apoi toate numele – mai puţin al ei. Abia terminase de citit când se auzi târâitul strident al telefonului.

— Bună. Văd că aici este chiar mai cald decât în Mexic, răsună o voce binecunoscută de îndată ce Diana răspunse.

Era Peter.

— Peter! strigă ea uimită şi bucuroasă totodată. Unde eşti?

— La Chicago. Abia ieri seară am ajuns. Suntem cu toţii aici, la Mark, şi lucrăm la raport. Asta este şi motivul pentru care te-am sunat. Mark ar dori mult să vii încoace şi să-ţi redactezi tu însăţi partea ta.

Câteva clipe Diana tăcu, după care întrebă cu voce schimbată:

— De ce nu m-a sunat el însuşi?

— Îi e frică că nu vrei să-l asculţi.

— Şi de când, mă rog, este marele Mark Harrison atât de timid în ceea ce mă priveşte? întrebă ea sarcastic.

— Am impresia că nu îţi este prea limpede care sunt sentimentele lui faţă de tine, spuse Peter rar.

— Tot ce ştiu este că tocmai am citit articolul despre proiect şi că Mark nu a avut nici măcar bunul simţ să treacă şi numele meu pe lista colaboratorilor săi, replică ea cu năduf.

— Nici măcar nu era sigur dacă doreai să apari pe lista respectivă, spuse Peter, continuând apoi pe un ton insistent. Diana, zău că este un lucru important să ne ajuţi la redactarea raportului.

Ezită câteva clipe la celălalt capăt al firului, după care continuă:

— De fapt nu voiam să vorbesc încă despre asta, dar să ştii că, într-adevăr, cele mai importante dovezi care au confirmat teoria lui Mark au fost găsite în zona unde ai început să sapi de capul tău.

Diana îşi ţinu respiraţia. Nu putea fi adevărat!

— Vorbeşti serios? întrebă ea încă neîncrezătoare.

— Da, cât se poate de serios, răspunse Peter. Ei, cum rămâne? Vii să ne dai o mână de ajutor?

— Nu, prefer să nu, refuză ea, Din partea mea, Mark n-are decât să păstreze toţi laurii pentru el până nu îmi dă satisfacţia să recunoască public că ideile mele nu sunt scoase pur şi simplu aşa, din burtă.

Şi, pentru că Diana rămase la acest punct de vedere, convorbirea se încheie destul de curând.

Mai trecură câteva luni. Diana lucra din greu pentru examene, nu în ultimul rând pentru ca să aibă o preocupare şi să nu se mai gândească la proiect şi la Mark.

Într-o zi, când se întoarse acasă, îşi găsi tatăl vorbind la telefon.

— A sunat Mark, o informă el după ce închise. Este aici, în Champaign. Ar vrea foarte mult să te vadă.

— Nu! strigă Diana pe loc, Se întoarse şi-şi turnă un suc de portocale, cu degete tremurânde.

— Ar vrea să parcurgă împreună cu tine raportul asupra activităţii de cercetare din cadrul proiectului, înainte de a-l înainta, continuă profesorul Larkin.

— Dar eu nu vreau să-l mai văd niciodată! izbucni ea şi ieşi din încăpere, alergând.

Oarecum surprinzător, tatăl ei se feri să mai

abordeze subiectul şi, seara, când Diana plecă la o petrecere cu prietenii ei, se mulţumi să-i spună doar:

— La revedere, copila mea, distracţie plăcută!

Diana se întoarse acasă la scurt timp după miezul nopţii. Aruncă o scurtă privire în camera de zi ca să-i ureze noapte bună tatălui ei, însă rămase siderată în cadrul uşii.

Dintr-un fotoliu se ridică o siluetă înaltă, atletică şi se apropie de ea.

— Este o situaţie care se repetă, nu-i aşa?

Pielea lui Mark era şi mai arsă de soare decât şi-o amintea, însă chipul lui părea neobişnuit de tras şi de încordat. Cu toate acestea era mai atrăgător ca niciodată şi Diana trebui să facă un adevărat efort ca să nu alerge spre el şi să i se arunce de gât.

— O, după câte văd ai fost iar la una din petrecerile alea, spuse Mark cu atât de binecunoscutul lui ton ironic, în timp ce privirile îi lunecau încet peste fusta ei albastră-argintie, lungă până în pământ, şi bluza ei albă.

Părul roşcat al Dianei, care în lumina lămpii arunca reflexe mătăsoase era ridicat pe tâmple cu agrafe mari, argintii.

Mark luă de pe masă un manuscris gros şi i-l întinse.

— Aş dori mult să citeşti raportul şi să-mi spui ce părere ai despre el.

— Nu cred că merită efortul, replică ea ţâfnoasă. Din câte ştiu, ideile mele nu te interesează.

— Ei bine, vei avea atunci bunătatea să citeşti măcar dedicaţia? Cu aceste cuvinte, Mark îi puse manuscrisul în braţe şi o împinse uşor, obligând-o să se aşeze pe canapea. Şi a fost foarte bine că a făcut astfel, pentru că, dintr-odată, Diana simţi că i se

înmoaie genunchii. Clipi de mai multe ori, ca şi cum i-ar fi venit greu să citească, întregul manuscris era bătut la maşină. Doar prima filă purta scrisul de mână al lui Mark.

Neîncrezătoare, Diana citi:

Pentru Diana care, datorită fanteziei şi circumspecţiei ei ieşite din comun, a găsit cheia care a permis aflarea răspunsurilor la toate întrebările nesoluţionate, menţionate în prezentul raport, şi care va deţine pentru totdeauna şi cheia spre inima mea. Cu dragoste, M.H.

Mark se aşează alături de ea şi-i cuprinse faţa între palmele sale. Ochii verzi ai Dianei sclipeau de fericire. Uitate erau amărăciunea, suferinţa din dragoste, ca şi îndelungata perioadă a despărţirii. Nu ştiau cum să se îmbrăţişeze mai aprig, cum să se sărute mai fierbinte ca să recupereze ceea ce pierduseră vreme atât de îndelungată.

După un timp, Mark îi dădu drumul Dianei şi o întrebă:

— Refuzi şi acum, în continuare, să citeşti raportul?

— Nu, şopti ea, dar mai e timp pentru asta, nu-i aşa?

— Ai dreptate, răspunse el râzând.

Dar în clipa următoare redeveni grav.

— Trebuia neapărat să te revăd, Diana. Tatăl tău era de părere că între noi lucrurile nu mai puteau fi salvate. Dar când te-am văzut adineauri intrând şi am observat că porţi în continuare cheiţa la gât – atunci m-am gândit că, poate, mai există totuşi o şansă pentru noi.

— De ce ai insistat să o păstrez, chiar după îngrozitoarea noastră…

Diana lăsă propoziţia neterminată. Amintirea conflictului dintre ei o făcea să sufere.

— Motivul ţi l-am spus chiar atunci şi l-am repetat apoi şi în dedicaţie – eşti singura care deţii cheia spre inima mea şi singura îndreptăţită să poarte acest medalion. Eram pornit rău de tot, pe-atunci, dar asta nu a putut schimba cu nimic dragostea pe care o nutream faţă de tine.

Diana se alintă ca o pisicuţă, lipindu-se mai strâns de el.

— Dar cu Liz cum rămâne? întrebă ea pe neaşteptate.

— Liz? Mark fornăi cu dispreţ. Este cu mult mai rea decât toate studentele cu care a trebuit să mă lupt în expediţiile precedente.

Înseamnă că Peter a avut totuşi dreptate, îşi zise, nu fără satisfacţie, Diana.

— Dar parcă îmi amintesc că afirmase că vă veţi logodi de îndată ce proiectul va fi finalizat, obiectă totuşi ea.

Mark o mângâie drăgăstos pe păr.

— Liz nu are decât să se logodească oricând şi cu cine pofteşte, numai cu mine nu. În fond, nu este o fată rea – doar poate puţin cam prea superficială după gustul meu, dacă înţelegi ce vreau să spun. Cu toate astea, curiozitatea Dianei încă nu era satisfăcută.

— Dar atunci de ce ai petrecut atâta vreme cu ea în México City? continuă ea să-l înţepe.

— Geloasă? o întrebă Mark, sărutând-o.

— Foarte, recunoscu ea fără ocolişuri.

Mark râse gutural.

— Îţi aminteşti ce mi-ai povestit despre unele din aşa-zisele magazine de lux din México City?

Diana încuviinţă din cap, privindu-l însă fără să

înţeleagă.

— Ei bine, Liz nu obişnuieşte să stea de vorbă cu stewardesele în timpul călătoriilor ei cu avionul…

— Îmi închipui… Apoi, dintr-odată, avu o bănuială. Vrei să spui că a…

— Întocmai, spuse Mark cu un rânjet ştrengăresc. Liz a cumpărat un ceas de mână exclusiv de la *Cartier*. Chestia era însă că ceasul, la fel ca şi magazinul, de altfel, nu erau nici pe departe exclusive. Când şi-a dat seama de păcăleală şi-a ieşit în asemenea hal din sărite, încât pur şi simplu nu m-a răbdat inima să o las încurcată. După aceea a trebuit să mă zbat două zile şi să apelez la întreaga mea artă de convingere până am reuşit în sfârşit să iau banii înapoi. Abia aşteptam să scap o dată şi să mă întorc la tine, să-ţi povestesc.

— Mda, şi când te-ai întors a trebuit să afli că, între timp, preluasem conducerea, murmură ea, căindu-se.

— Între timp am înţeles însă că singurul lucru pe care îl doreai cu adevărat era să ne ajuţi, spuse el la fel de spăsit. În loc să fi zbierat la tine aş fi făcut mai bine să te sărut.

Şi, zicând aceasta, se grăbi să recupereze ceea ce omisese să facă la vremea respectivă. Când, după un timp, reuşiră să se desprindă din îmbrăţişare, Mark continuă să povestească.

— Fără ideea ta nu am fi reuşit niciodată să probăm teoria mea.

— Povesteşte-mi totul, îl rugă Diana, privindu-l întrebătoare.

— Ei bine, după ce ni s-au aprobat fondurile suplimentare a început şi anotimpul ploios. Cu mult mai devreme decât era normal. Nu am înregistrat niciun fel de progres, pentru că nu ne era posibil să

lucrăm ca lumea. Însă nu mai aveam la dispoziţie decât două luni. Şi apoi, într-o seară, mă trezesc cu Juan care vine la mine alergând, complet bulversat, şi-mi spune că trebuie să-l însoţesc neapărat la ruinele vechii biserici. Petrecuse acolo multe ore, în cursul serilor, şi continuase în secret activitatea pe care aţi început-o. Primele valuri de ploi îndepărtaseră în mare parte solul lutos şi creaseră un şanţ adânc. Juan reuşise însă să observe că între dărâmături şi noroi se desluşeau şi unele obiecte cu un aspect diferit. În aceste condiţii am transportat toate sculele şi maşinile de săpat la faţa locului şi am început să lucrăm ca nebunii. În decurs de numai o săptămână am scos la lumină materiale de cea mai mare importanţă. Cel mai important a fost că am dat peste plăcile de ceramică despre care afirmaseşi tu cu atâta vehemenţă că trebuiau să se afle acolo.

De bucurie, Diana începu să bată din palme.

— Cea mai importantă contribuţie a fost a ta. Ai într-adevăr de ce să fii mândră, Diana!

— A fost vorba şi de destul de mult noroc, murmură ea, ruşinată de atâtea laude.

Însă Mark o contrazise.

— Nu are nici cea mai mică legătură cu norocul. Te-ai folosit doar de cunoştinţele tale, la care ai adăugat multă fantezie şi putere de imaginaţie. Îţi spun cinstit că sper să nu mai am niciodată ocazia să mă împotmolesc atât de jalnic, încât să nu reuşesc să-mi dau seama când este cazul să trec peste propriile mele reguli de conduită.

O ultimă întrebare o mai frământa pe Diana.

— Mark, tata a spus că ai fi avut şi un motiv foarte personal pentru care m-ai preferat în faţa celorlalţi solicitanţi de a participa la proiect. Aş vrea

foarte mult să ştiu care este.

Mark îşi înfăşură pe deget o şuviţă din părul ei, privind-o gânditor.

— Ai observat, desigur, cât de atrăgătoare te găseam, încă de pe vremea când locuiam aici, nu-i aşa? Deşi am făcut totul să-ţi demonstrez atât ţie, dar în primul rând mie însumi, că nu era aşa, pe motiv că erai… Se întrerupse, căutându-şi cuvintele.

— Că erai o fetiţă mică şi proastă, duse zâmbitoare Diana afirmaţia lui la capăt.

Mark încuviinţă, dând din cap.

— Da. Într-o oarecare măsură aşa era. Pur şi simplu nu-mi dădeam seama ce sens ar fi putut avea să intru într-o astfel de poveste. Iar apoi, când ţi-a venit ideea să te dedici studiului antropologiei, nu am crezut niciodată că vorbeai serios. Însă când, după mai mult timp, am constatat că ai rămas fidelă acestui crez şi când ai mai şi trimis cererea de angajare, mi-a venit ideea să te pun la un fel la încercare. Voiam să aflu dacă noi doi eram în măsură să lucrăm raţional împreună. În cazul că reuşeam, îmi propusesem să-ţi dezvălui sentimentele mele faţă de tine, în speranţa că şi tu încercai sentimente asemănătoare.

Diana nu spuse nimic, dar se cuibări mai aproape la pieptul lui.

— Mi-am dat toată silinţa să mă port cât mai impersonal faţă de tine, continuă el, însă nu am reuşit. Viaţa de zi cu zi alături de tine, înghesuiţi într-un spaţiu atât de strâmt, a fost pentru mine un chin de nedescris. Şi de câte ori mă hotărâm să-ţi mărturisesc în sfârşit ce simţeam pentru tine te-ai eschivat şi nu m-ai lăsat să termin ce aveam de spus. Aproape că înnebunisem. Când am avut impresia că răspunzi sentimentelor mele, mă simţeam în al nouălea cer de

fericire…

— Şi mie mi-a venit la fel de greu să rămân raţională, însă nici nu mă gândeam să devin doar noua ta parteneră de joc pe durata săpăturilor, spuse Diana.

Mark o strânse tandru la piept.

— Nu peste mult timp am să mă întorc în Mexic. Dar înainte de asta trebuie să zburăm împreună la Acapulco.

— Dar ce ţi-a venit cu Acapulco? îl întrebă ea încurcată. Credeam că vrei să-ţi continui cercetările în alte zone ale Mexicului.

Mark îşi aşeză degetul pe buzele ei.

— Nici nu ştii despre ce vorbeşti, continuă el cu un zâmbet şăgalnic. Întâi ne facem călătoria de nuntă la Acapulco. Şi apoi vom avea tot timpul să ne vedem şi de treabă. Ai să vezi, o să-ţi placă la Acapulco.

— Eşti sigur?

— Foarte sigur, răspunse el cu convingere. Plajele sunt unice în lume. Putem face *surfing*[9] sau să călărim cât ne pofteşte inima sau putem să facem mii de alte lucruri distractive. În afară de asta există acolo şi cele mai fantastice discoteci.

— Aha, înţeleg, deci tot nu ai renunţat la ideea să mă înveţi dansurile sud-americane, râse Diana.

— Întocmai, iubita mea, şi încă multe alte lucruri pe deasupra, îi şopti Mark cu gura lipită de urechea ei.

Vocea îi era răguşită de atâta patimă, şi Diana simţi un fior plăcut străbătându-i tot trupul. Ştia încă de pe acum că nu avea să se sature niciodată de tandreţea şi sărutările lui Mark…

---

9 Sport nautic, de origine australiană, constând din trecerea peste coama valurilor cu ajutorul unei plăci de construcţie specială (n.t.).

Sfârşit

Redactor:
ADRIANA LUP

Tehnoredactor:
CONSTANTA VULCĂNESCU

EDITURA Z

TANDREȚE

Nimic nu a reușit să o facă pe Diana, frumoasa și sensibila fiică a renumitului profesor de antropologie Joseph Larkin, să renunțe la hotărîrea ei de a-și alege aceeași carieră ca și tatăl ei, cu atît mai mult cu cît se îndrăgostise încă din copilărie de prezentabilul dar atît de dificilul lui student, Mark Harrison. Visul ei de-o viață era să lucreze alături de frumosul ei idol pe un șantier arheologic. Dar după ce această dorință i-a fost îndeplinită și-a dat seama cît de greu pot uneori oamenii să comunice între ei...

"Făcu un pas în direcția Dianei și o trase spre el. Îmbrățișarea lui era atît de puternică încît îi era imposibil să se opună.

- Mark, ce înseamnă...

Bărbatul îi strivi buzele cu gura lui, înăbușindu-i strigătul de surprindere cu un sărut pătimaș.

Copleșită de această reacție, pe cît de violentă pe atît de neașteptată, cît și de tumultul propriilor sentimente pe care gestul bărbatului le dezlănțuise în sufletul ei, Diana se lăsă moale în brațele lui și îi întoarse fără voie sărutul, cu aceeași ardoare înflăcărată."

Lei 1950
TL 40
Lei 1990

ISBN 973-9127-20-7

Coli de tipar 11
Bun de tipar: 26.IV.1995